BETH BROOKES

Dorință sălbatică

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

ALCRIS

Capitolul 1

— Nu-mi pasă ce-a spus Dan Bradford, nu te angajez. Storm Reynolds îl privea cu gura căscată pe Jim

Talbot, directorul Bradford Outfitters. Pulsul i-o luase razna la ameninţarea lui. Era înalt şi stătea drept, amintindu-i se molizii înalţi din pădurile din Alaska, unde voia să zboare. În această sălbăticie vastă, îşi putea croi o nouă viaţă, uitând de trecut.

Storm se forţă să-şi păstreze un ton egal, conciliator.

— Cred că e o neînţelegere, domnule Talbot. Domnul Bradford m-a însoţit personal într-un test de zbor de trei ore ca să se asigure că pot fi pilot comercial pentru Bradford Outfitters. Am zburat la trei din cele şapte baze şi n-am greşit cu nimic. Are

recomandările mele de la Carter Scool of Aviation din Seattle unde am fost instructor de zbor şi părea dornic să mă angajeze ca pilot.

Ochii cenuşii ai lui Jim Talbot se întunecară de mânie. Se aplecă în faţă, punându-şi degetele lungi pe birou.

— Doamnă Reynolds, spuse el, nu ştiu cum să-ţi spun mai limpede. Nu te angajez. Expresia lui deveni sfidătoare. Avem o secretară capabilă care e şi dispecer din când în când. N-am nevoie de altă femeie aici.

Ochii albaştri ai lui Storm se măriră şi prinse braţele fotoliului, încercând să se controleze.

— Dar nu candidez pentru postul de secretară! Am un certificat de instructor de zbor şi am la activ aproape cinci mii de ore de zbor comercial. Ştiu să pilotez toate avioanele pe care le aveţi în dotare. Nu vreau să mă irosesc pe un post de dispecer.

Se gândi că îndrăzneţele ei cuvinte îi puteau aduce necazuri, dar nu-i păsa. Acest bărbat îi amintea de fostul ei soţ. La naiba! Jack era la fel: „Storm, de ce nu-ţi rupi certificatul şi să fii femeie casnică?” îi spusese el de multe ori. „De ce nu poţi sta acasă, ca alte femei?” Acum, bărbatul acesta, Jim Talbot, îi repeta cuvintele pe care fostul soţ i le spusese patru ani la rând. Patru ani prea lungi.

Storm îşi îngustă ochii şi se ridică încet. Îşi ridică bărbia şi-l privi sfidător pe Jim Talbot.

— Sunteţi un misogin, credeţi că femeile nu pot face altceva decât copii.

Jim zâmbi acru. Îşi trecu degetele prin părul negru şi o cântări din priviri.

— Ai dreptate. Se încruntă, apoi se aşeză la birou şi trase un dosar cu numele ei. Scrise ceva. Îmi pare rău că ai crezut că avem o slujbă pentru tine. Ca să-mi cer scuze, îţi dau salariul pe o lună ca să-ţi plăteşti cheltuielile călătoriei de la Seattle până aici.

Faţa lui Storm se albi văzându-l cum rupea cecul din carnet. Existenţa ordonată a lui Jim Talbot va fi tulburată, îşi promise ea.

— Păstraţi-vă cecul, domnule Talbot, spuse ea ferm, pentru că nu voi pleca. Am închiriat deja un apartament în Anchorage pe un an şi dacă nu mă concediaţi, nu plec.

Jim Talbot se crispă şi lăsă cecul jos, ridicându-se. Nervos, îi deschise dosarul.

— Nici măcar nu eşti medic, o provocă el.

— Dar ştiu să dau primul ajutor. Am luat parte la multe operaţiuni de salvare.

Jim zâmbi acru.

— Pe marginea stâncilor, ca să salvezi un vânător imprudent? Sau să aterizezi cu elicopterul pe un gheţar, pe viscol? Haide, doamnă Reynolds! Eşti obişnuită să aterizezi pe asfalt şi să îngrijeşti accidentaţii în ambulanţă. Aici e altfel! În orice clipă, la una din cele şapte baze ale noastre, un vânător sau un

pescar poate avea probleme. Trebuie nu numai să-i dăm primul ajutor pe loc, dar şi să-l transportăm pe calea aerului la cel mai apropiat spital. Suntem doar doi medici, eu şi Oulette şi Dan Bradford ştie că mai avem nevoie de unul. Dar nu unul obişnuit cu civilizaţia, ca tine!

— Domnul Bradford a discutat deja aceste aspecte ale slujbei cu mine, spuse Storm. Şi dacă aţi citi cu atenţie C.V.-ul meu, aţi vedea că am făcut operaţiuni de salvare în munţii Cascade. Am lucrat cu câteva ambulanţe aeriene

când a erupt vulcanul Saint Helen. Cunosc pericolele de pe munte. Nu ştiu să mă caţăr cu coarda, dar voi învăţa, aşa cum am învăţat şi restul.

Jim Talbot începu să meargă prin birou.

— Nu cred că ai mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme.

— Şaizeci şi cinci, îl întrerupse ea şi pot căra un accidentat de o sută patruzeci de kilograme.

— Nu există nicio femeie care să poată face ce facem noi! spuse Jim. Nu cred că eşti o femeie minune.

Storm inspiră repede. Nu era cinstit. Proceda ca Jack. Buza de jos îi tremura şi-l privi pe Jim.

— Dacă eram un bărbat cu calificarea mea, m-aţi fi primit cu braţele deschise. Când m-am hotărât să mă mut în Alaska, ştiam că e o lume a bărbaţilor, dar nu mi-am dat seamă că e atât de misogină.

Jim Talbot reuşi să zâmbească şi-i privi trupul.

— E loc pentru femeile libere în Alaska. Dacă n-ai dori un serviciu aici, aş fi chiar eu interesat…

Storm roşi, aruncând flăcări din priviri.

— Vorbiţi ca un adolescent, nu ca un om matur, domnule Talbot.

— Muncind ca instructor de zbor în Seattle şi conducând o şcoală de zbor în ultimii şapte ani, nu-şi îngrijise feminitatea. Pentru a avea succes într-un domeniu dominat de bărbaţi, renunţase de mult la fuste. Era mai bine privită purtând pantaloni, cu părul roşcat strâns în coc. Dar îi era dor de fuste. Sau să poarte tocuri. Era flatată de interesul lui Jim Talbot. Nu se mai simţise de mult dorită.

Jim ridică din umeri.

— Din când în când, toţi ne purtăm ca nişte adolescenţi. Dar mi-e teamă că în Alaska, bărbaţii consideră că femeile sunt bune doar la un singur, lucru, şi sigur acesta nu e să zboare.

— N-aveţi decât să mă împingeţi afară, căci nu plec, spuse ea răguşită de furie. Domnul Bradford m-a angajat şi

rămân! Nu e vina mea că eraţi în vacanţă când m-a angajat. Credeam că veţi respecta decizia patronului.

— În mod normal, da. Doar că E un bătrân indulgent. A făcut o greşeală angajându-te.

Încăpăţânată, Storm nu se mişcă din fotoliu. Fusese o greşeală să se mărite cu Jack. Trebuia să fi rămas singură şi să continue să zboare. Era prima şi unica ei

dragoste. Zborul. Acest cuvânt o încânta. Întotdeauna îi plăcuse să zboare. Zborul n-o minţea şi n-o înşela, ca Jack…

Continua să-l privească pe Jim Talbot, care era mânios. Parcă îl vedea ezitând? Bine! mai bine avea grijă, căci ea cunoştea legile şi aşteptase de mult o slujă ca asta. Nu va renunţa uşor. Ochelarii de cal ai lui Jim Talbot o făceau şi mai hotărâtă. Nu-i va spulbera visul!

— Dacă-l aduceţi pe domnul Bradford aici, sunt sigură că va rezolva situaţia, spuse ea. Dar dacă Bradford va hotărî să n-o angajeze? îşi înfipse unghiile în tapiţeria de piele.

— Din nefericire, e în Fairbanks şi se întoarce abia mâine.

Storm se forţă să zâmbească în timp ce se ridica.

— Bine. Atunci mă întorc mâine. Sunt sigură că această neînţelegere se va rezolva.

— Îmi pare rău, doamnă Reynolds, dar e treaba mea sa.

— Jim, îl întrerupse o femeie, vârând capul pe uşă.

— Ce e, Stella? întrebă el iritat.

Secretara, o femeie de vreo cincizeci de ani, zâmbi, ca un copil nevinovat. Părul ei roşcat avea fire cărunte şi ochelarii mari o făceau să arate ca o bufniţă înţeleaptă.

— Îmi pare rău că te întrerup, dar avem victimă, un cardiac de la Baza Unu.

Jim Talbot înjură şi trecu pe lângă Storm în celălalt birou. Ea îl urmă, interesată ce va face. Privi lista de serviciu a piloţilor şi apoi la Stella.

— Unde e Oscelot?

Stella umblă printr-un vraf de hârtii.

— Baza Patru. N-are cum să intervină.

Jim Talbot îşi strânse buzele.

— Cine e de serviciu azi?

— Rafe.

— Dă-i un telefon. Spune-i să vină.

— Bine.

Se părea că Jim uitase de Storm şi de problemele ei.

— Cine e cardiacul?

— Unul, Johnson. Ray Johnson.

— Starea lui e bună?

— Spunea că nu poate respira şi că simte dureri în partea stângă a pieptului, răspunse Stella, formând numărul de telefon.

Încruntat, Jim scrise ceva şi răsfoi dosarul cu starea sănătăţii vânătorilor.

— A mai avut atac de cord. Ia digitalină. L-ai găsit pe Rafe?

— Nu răspunde.

— Să-l ia dracu'! Unde e? A lăsat vreo vorbă?

— Nu şefu'.

— Atunci, sună-l pe Scotty.

— E la Juneau, în vizită la rude. E ziua lui liberă.

— Nu poţi să chemi alt pilot?

— Nu, spuse Stella, zâmbindu-i lui Storm. Şefule, avem un pilot excelent chiar aici. Domnul Bradford spune că zboară bine. De ce să n-o folosim? Nu e altcineva disponibil.

Lui Storm îi venea s-o ia în braţe, dar rămase calmă în timp ce Jim Talbot o privi mânios. Îşi ţinu răsuflarea.

— Bine, mârâi el, luând-o de braţ. Du-te în camera piloţilor şi schimbă-te. Să fii pe pistă în cinci minute, sau plec fără tine.

Storm era paralizată de strânsoarea lui. O strângea tare, dar n-o durea. Se duse în vestiar.

— Vin imediat, spuse ea.

Combinezonul era prea mare, dar suflecă mânecile şi manşetele, apoi alergă pe pistă. Aeroportul din Anchorage, deşi destul de mare ca să primească avioanele cu reacţie, avea de asemenea trafic privat. Storm văzu avionul Aztec roşu cu alb apropiindu-se. Părul îi flutura în timp ce avionul frână şi opri. Storm deschise uşa şi se sui. Se aşeză în scaunul copilotului.

— Pune-ţi centura, comandă el.

Storm închise cataramele. Toţi piloţii îşi puneau centurile de siguranţă, nu înţelegea de ce îi mai spusese asta. Îşi puse căştile radio şi ascultă conversaţia dintre Jim şi turnul de control. Privind indicatoarele, se simţi acasă.

Era după-amiaza târziu când decolară pe cerul de toamnă albastru închis al Alaskăi. Zgomotul motoarelor o calma. îl studie pe Jim Talbot.

Nu putea avea mai mult de treizeci şi cinci de ani, avea cam un metru optzeci şi degete lungi. îi studie mişcările mâinilor. Atingea butoanele cu delicateţe. Se întreba dacă era la fel de delicat atunci când făcea dragoste, apoi roşi. Era chiar atât de dornică de un bărbat încât avea astfel de gânduri?

Jim o luă spre nord-est. Storm era înfiorată de frumuseţea acestui tărâm sălbatic al Americii. Se vedeau drumuri printre molizi şi pini şi văzu chiar o conductă de petrol.

Gândurile îi fură întrerupte de remarca lui Jim:

— Să nu crezi că dacă zbori acum, vei rămâne la firmă.

Zâmbi acru.

— Bineînţeles. Dar acest incident arată nevoia de un pilot şi medic.

Jim se concentră asupra pilotatului. Storm îl studia, găsindu-l atrăgător.

— Câte cazuri de cardiaci ai rezolvat? întrebă el.

— Peste cincizeci.

Dacă era impresionat, nu lăsă să se vadă.

— Du-te şi pregăteşte targa şi echipamentul de prim-

ajutor. Poţi deosebi medicamentele?

Storm roşi.

— Am experienţă, aşa că nu mă mai trata ca pe un copil de zece ani.

El zâmbi.

— Bine, dar dacă ai întrebări, pune-le.

Storm îşi descheie centura de siguranţă.

— Nu-ţi face griji, îţi spun dacă am întrebări.

— Sigur, spuse el.

Storm pregăti echipamentul medical. Ambulanţa aeriană era compactă şi echipamentele erau apropiate.

— Ţine-te bine, Reynolds, strigă Jim. Sunt turbulenţe.

Storm înjură. Nu pentru că erau turbulenţe, ci pentru că-i spusese Reynolds.

— M-a jignit.

— Ce?

Îşi dădu seama că vorbise cu voce tare.

— Nimic. mormăiam.

— Vino încoace. Acum.

Storm îşi dădu la o parte o şuviţă de păr roşcat de pe obraz şi se întoarse în cocpit. Avionul căzu într-un gol de aer. Storm prinse speteaza scaunului în timp ce avionul continua să cadă. Apoi se redresă. Storm se lovi cu umărul stâng de uşă şi, înăbuşindu-şi un geamăt de durere, se aşează în scaun şi-şi puse centura.

— Te simţi bine? o întrebă Jim.

— Da. Voia să-şi maseze umărul, dar nu voia ca el să ştie că o durea.

De data asta, avionul o luă în sus. Jim se străduia să controleze avionul. Storm îşi ţinea răsuflarea, privind cum altimetrul urca tot mai mult. Prinse un carnet care zbura prin cabină. În cele din urmă, turbulenţa încetă şi Jim recăpătă controlul aparatului.

Storm oftă.

— Se întâmplă des asta?

— Primăvara şi toamna. Majoritatea furtunilor care

se formează pe continent izbucnesc pe mare. În timp ce se intensifică departe de coastele Alaskăi, avem turbulenţe. Se încruntă. Nu ştiu cum îl vom transporta pe Johnson înapoi. Turbulenţele astea sunt pentru acrobaţi, nu pentru cardiaci.

Storm era de acord, simţind în vocea lui un ton cald şi îngrijorat, care o făcu să se relaxeze.

— Începusem să cred că nu-ţi pasă.

— Ce vrei să spui?

Simţi un nod în stomac în timp ce-o privea.

— Până acum, răspunse ea, te-ai purtat ca un automat.

— Chiar aşa? Ei bine, Reynolds, acest comentariu ţi-ar fi adus necazuri dacă erai pilotul nostru.

— De ce?

— E deplasat.

— Nu poţi suporta adevărul de la o femeie, Talbot?

Jim zâmbi, ceea ce o irită şi mai tare.

— Să-ţi spun adevărul, e distractiv.

O privi cu ochii lui cenuşii. Storm simţi schimbarea dispoziţiei lui şi inima începu să-i bată cu putere. Îşi luă privirea de la el, roşind.

— Eşti o femeie frumoasă, spuse el. Dacă rămâi în Alaska, vei avea mulţi pretendenţi.

Ochii ei aruncau flăcări.

— Crezi că de-asta am venit? Să-mi găsesc un bărbat? Abia am scăpat de unul acum un an şi n-am nevoie de altul.

— Dacă erai a mea, nu te-aş fi lăsat să pleci, oricât de scorpie ai fi.

— Dau frâu liber temperamentului meu irlandez atunci când trebuie. Şi n-a trebuit să mă lupt ca să scap de el.

Jim se încruntă puţin şi zâmbi privind-o.

— N-am vrut să mă amestec. Eşti sălbatică, aşa cum e Alaska. Ai nevoie de o mână forte.

Storm râse.

— Eu? De ce? Eşti cel mai nesuferit bărbat pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc.

— Vezi ce vreau să spun? Sălbatică. Pun pariu că temperamentul ţi-a adus multe necazuri în trecut.

— Cam aşa.

— N-ai avut reclamaţii de la instructori? o tachină el.

— Nu. Mă cert doar cu cei care o cer, Talbot. Nu-mi place să mă cert, dar nici să fiu călcată în picioare. Mai ales de către cineva ca tine.

Jim aplecă avionul spre dreapta şi începură să coboare.

— Se pare că n-ai avut noroc la măritiş, Reynolds.

Durerea se simţea în vocea ei când vorbi.

— Nici tu nu eşti mai bun. Am mai văzut misogini. Cred că te-a rănit o femeie şi de atunci le urăşti pe toate.

Jim zâmbi.

— Sunt ultimul bărbat care ar urî femeile. Îmi plac foarte mult, mai ales cele inteligente. O cântări cu privirea. Ai tras concluzii pripite şi greşeşti, dar hai să facem pace… Şi când ajungem, să ne purtăm ca nişte profesionişti. Hai să nu ne certăm acum, bine?

— Nu-ţi face griji, sunt calmă. Mă voi comporta bine.

Coborî trenul de aterizare.

— Eşti calmă în orice situaţie? întrebă el cu blândeţe.

Storm fu luată pe nepregătite de tonul cald al vocii lui. Înghiţi în sec, clipind.

— Bineînţeles.

Jim zâmbi, ca şi cum ar fi râs de o glumă numai de el ştiută.

— Abia aştept să văd, spuse el în timp ce aterizară.

Capitolul 2

Avionul se hurduca pe pistă ca un pui neîndemânatic. Storm văzu câteva corturi la stânga. Câţiva bărbaţi în costume de vânătoare aşteptau.

Opri motoarele. Descheindu-şi centura de siguranţă, Jim coborî primul, luând o trusă medicală şi deschizând

trapa din spate înainte să coboare. Storm îl urmă, sărind jos. Grăbindu-se să-l ajungă, observă că era puternic şi că se mişca graţios. Era ca un vânător. Îşi imagină un lup din Alaska urmărind prada.

Storm fugea să-l ajungă, când el observă şi încetini. îi zâmbi glacial.

— Domnule Talbot, mă bucur că aţi venit, spuse un vânător corpolent. Vânătorul arătă spre tabără. E în cortul lui. Se odihneşte.

— Bine, hai să-l vedem.

Jim şi Storm intrară în cort şi ea se opri, pentru a se obişnui cu întunericul, Jim lăsă geanta jos şi se aplecă spre Johnson, care stătea pe un pat de campanie, alb şi transpirat.

— Cum te simţi, Ray?

Pacientul, care avea vreo patruzeci şi cinci de ani, mormăi:

— Bine, bine. doar că mă doare puţin. Eşti medicul?

— Da. Mă numesc Jim Talbot. Asistenta mea e Storm Reynolds. Se întoarse către Storm. Scoate aparatul de tensiune şi stetoscopul, ordonă el.

Storm se conformă calm, mirată de diferenţa dintre Jim Talbot cel de la birou şi cel de aici. Era prietenos, zâmbitor, conversând relaxat cu Johnson în timp ce-i deschidea gulerul şi-i sufleca mâneca. Johnson era uşurat.

În timp ce Storm se aplecă să-i dea lui Jim aparatul, sânul ei atinse umărul lui. Inspiră scurt: pielea o gâdila de la atingerea muşchilor lui tari. Jim o privi brusc şi ea îşi coborî privirea, confuză.

De ce reacţiona aşa? Se încruntă. De când divorţase de Jack, se concentrase să câştige destui bani ca să plătească facturile şi să aibă de mâncare. Bărbaţii îi făcuseră avansuri, dar ea îşi căutase un serviciu bine plătit şi se folosise de brevetul de pilot. Gândul

Intimităţii fizice cu un bărbat nu-i trecuse prin cap. Până acum. Era uimită cât de mult o emoţiona Jim Talbot.

— Stetoscopul, spuse Jim.

Îi studie profilul în timp ce punea stetoscopul pe pieptul lui Johnson. Avea o faţă slabă cu ochi cenuşii de şoim, o gură mare şi un nas acvilin. Avea câteva riduri în jurul ochilor. Lui Storm îi plăceau ochii lui şi-i privi mărindu-se îngrijoraţi în timp ce Johnson respira. Îşi ţinu răsuflarea în timp ce Jim punea stetoscopul pe spatele lui Johnson, ascultând cu atenţie.

Storm se simţea cuprinsă de o căldură plăcută în timp ce-l privea pe Jim Talbot. Oftă uşurată, ştiind că dacă se va descurca, o va accepta. Va fi angajată la Bradford Outfitters.

Jim se îndreptă şi se întoarse spre ea, punând stetoscopul în buzunar. Cu mâna pe umărul ei, o conduse în faţa cortului. Atingerea lui o gâdila şi căuta să se stăpânească.

— E grav, spuse Jim, coborând vocea. Păzeşte-l, vorbeşte cu el şi fă-l să se relaxeze. Mă duc să aduc targa şi tubul cu oxigen. Te simţi bine? Pari tulburată.

Când Jim se întoarse, Storm îşi recăpătase controlul. Jim fusese antrenat să se poarte prietenos, atât cu pacienţii, cât şi cu colegii. Şi o făcea chiar prea bine.

Mâna lui Storm era pe umărul lui Johnson, pentru a-l încuraja. Zâmbi în timp ce Jim îi lua iar tensiunea lui Johnson.

— Hei. spuse Johnson. Vin aici să vânez de trei ani şi văd că v-aţi îmbunătăţit piloţii.

Jim îi zâmbi.

— Ne-am gândit că voi, vânătorii, vă veţi purta mai bine dacă aveţi o femeie frumoasă prin preajmă.

Ray o mângâie pe Storm pe mână.

— Ai un nume frumos, Storm. Cred că ai un temperament care se potriveşte cu părul tău roşcat. Zâmbi slab.

Jim îi făcu un semn lui Storm să-l prindă, în timp ce el îi punea mâna după gât.

— E o diavoliţă când se enervează, Ray. Aşa că, să n-o

supărăm. Storm, numărăm până la trei şi-l punem pe targă.

Storm se simţea copleşită. Vocea gravă a lui Jim era grijulie. Făcea parte din echipă, măcar pentru puţin timp. Fu surprinsă să-şi dea seama că-i plăcea să lucreze cu Jim Talbot. Era un profesionist.

După ce-l urcară pe Ray în avion, Jim făcu semn unui vânător să închidă uşa.

— Reynolds, ordonă el, pilotează avionul. îi comunică frecvenţele radio.

Storm se aşeză în scaunul pilotului, bucuroasă să piloteze şi să-i arate lui Jim Talbot că se pricepea. Dacă Johnson nu s-ar fi simţit atât de rău, Jim ar fi lăsat-o să aibă grijă de el.

Observă gropile din pistă, şi le evită. În câteva clipe, începură să zboare. Accelerând, reuşi să urce la trei mii de metri şi o luă spre Anchorage.

Se întunecase când ajunseră. Urmărind instrucţiunile turnului de control, aterizâ pe o pistă pe care îi aştepta o ambulanţă. După ce opri motoarele, Storm verifică puţin cocpitul, în timp ce Jim ajuta la transportul lui Johnson afară.

Tabloul de bord era luminat de un bec verde. Pe neaşteptate, o mână i se aşeză pe umăr şi tresări.

— Relaxează-te, spuse Jim, aşezându-se pe locul copilotului.

— M-ai speriat, spuse ea cu mâna pe piept.

— Tu, speriată? o tachină el.

Storm deschise gura să-i răspundă tăios, dar ridurile lui de oboseală de la ochi şi de la gură o făcură să se oprească.

Se întoarse la verificările ei.

Tăcerea se lăsă în cabină şi era apăsătoare. În timp ce verifica o listă, Jim îi spuse:

— Accept să rămâi până îţi recuperezi banii pe chiria apartamentului. Înţelegi?

Storm îşi ridică bărbia, întâlnindu-i privirea de

gheaţă.

— Prea bine. Vocea îi tremura, dar adăugă: Nu scapi aşa de uşor.

Jim zâmbi obosit.

— E o adunare a tuturor piloţilor la opt dimineaţă, luni. Să vii şi să nu întârzii.

După ce plecă, Storm trânti lista pe celălălt scaun, îngrijorată. Nu spusese „Ai făcut treabă bună” sau

„Te-ai descurcat bine, având în vedere că n-ai mai zburat pe întuneric”. Oftă. Acest bărbat nu ar da o gură de apă unei femei muribunde, îşi spuse ea. Nu era chiar aşa, îi şopti inima. Nu i se îmblânzise vocea de la prima lor ceartă până acum? Da, aşa era şi dacă nu se înşela, o privea altfel acum. Storm îşi muşcă buza de jos, stinse luminile de bord şi ieşi încet.

Nu putea nega că era atrasă de Jim Talbot. Trupul ei îl dorea, deşi se certau mereu.

— Ei bine, Reynolds, murmură ea, închizând uşa avionului şi îndreptându-se spre maşina ei din parcare, va trebui să te obişnuieşti să trăieşti cu misogimismul lui până îi vei spulbera neîncrederea în femei. Descurcă-te într-o lume dominată de bărbaţi.

Storm se săturase să mai lupte. Obosise să concureze cu bărbaţii şi să trebuiască să fie de două ori mai bună decât ei ca să fie acceptată. Voia doar să zboare şi să-şi facă treaba fără să mai fie persecutată fiindcă era femeie. Şi luni va începe o nouă luptă.

* * *

O ploaie îngheţată cădea din cerul mohorât de septembrie în timp ce Storm se îndrepta spre uşile de sticlă ale lui Bradford Outfitters. Îşi lăsase părul arămiu să cadă până la umeri. Obosise să-l lege pentru a arăta mai puţin feminină. Câteva şuviţe îi căzdeau pe

frunte, subliniindu-i ochii albaştri şi faţa ovală. Purta pantaloni maro, de lână subţire, deoarece era frig. Sub jachetă avea o bluză bej.

Grăbindu-se să intre, văzu un grup de bărbaţi în camera piloţilor. Stella îi zâmbi prietenos.

— Bună, scumpo. Ai venit mai devreme!

Storm îşi scoase haina şi o agăţă lângă celelalte, pe peretele de lângă biroul Stellei.

— Eşti inteligentă, râse Stella. Am ştiut de când ai venit la interviu.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat.

Stella ridică din umeri.

— Pentru puţin. Jim e un tip simpatic, dar câteodată lasă trecutul să-l influenţeze. Apropo, te-ai descurcat bine cu zborul ăla!

Storm o privi încurcată.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— L-am auzit pe Jim vorbind cu Dan despre asta azi dimineaţă. Jim e cam morocănos. Dan i-a spus că eşti angajată şi lui Jim nu i-a plăcut!

Storm se simţea uşurată şi-şi ridică privirea.

— Slavă Domnului! şopti ea.

— Reynolds!

Tresări. Faţa lui Jim Talbot era întunecată şi stătea cu mâinile în şold.

— Ai câteva minute libere? întrebă el sarcastic.

Storm îi zâmbi dulce. Luându-şi blocnotesul, intră după el. Toţi piloţii o priveau. Se aşeză pe un scaun, ignorând privirile bărbaţilor.

Dan Bradford îi zâmbea de pe podium. În spatele trupului lui suplu era o hartă a Alaskăi şi aştepta ca discuţiile să se potolească.

— Domnilor, avem onoarea ca printre noi să se afle doamna Storm Reynolds, care tocmai a fost angajată ca pilot. A acceptat invitaţia mea de a ni se alătura şi, aşa cum mi-a spus Jim, şi-a dovedit priceperea ajutându-l într-o urgenţă medicală, vineri. Storm, bine ai venit printre noi!

Storm înghiţi în sec şi-şi înclină capul.

— Mulţumesc, domnule Bradford.

— Spune-mi Dan. Pe aici, ne strigăm după porecle

sau numele de botez. Nu suntem prea formali.

Câţiva piloţi zâmbiră şi unul solid chiar râse.

Dan îi prezentă pe toţi, dar Storm nu reţinu toate numele, deoarece Jim o privea critic. Era Jacques Oulette, francezul canadian pe care toţi îl numeau Oscelot. îi plăcu de el. Avea faţa slabă, ochi căprui şi un zâmbet cald. Ray Leeper, căruia îi spuneau Leapfrog, înclină timid capul blond, ochii lui verzi amintind de un broscoi. Lista continuă până când Dan ajunse la Rafe Danziger. Era cel mai înalt din sală, cu părul şi ochii negri, chipeş. îi displăcea. În ciuda zâmbetului lui larg, ochii lui scrutători păreau că o dezbrăcau. îi zâmbi rece.

În acest timp, Jim Talbot o cântărea din priviri. Acum părea chiar uman!

Dan Bradford prezentă programul pentru următoarele şapte zile. Era doi septembrie şi începuse sezonul de vânătoare la elani, urşi grizzly şi capre sălbatice. Alaska era paradisul vânătorilor. Cum urşii grizzly coborau din munţi pentru a prinde somoni, mulţi fotografi se alăturau vânătorilor. Dan începu să desemneze piloţii care vor duce grupurile la diferite baze. Storm aştepta să-şi audă numele. Dan îl privi pe Jim.

— Jim, ia-o pe Storm cu tine şi du-te la Nate Rickson să-i aduci pe vânătorii ăia încoace. Îţi aminteşti ce-au făcut anul trecut?

— Foarte bine.

— Dacă îţi fac probleme, poţi să-i arunci în Pacific.

— Va fi o plăcere să-i arunc din avion.

Curioasă, Storm se uită la Dan şi Jim. Notă datele zborului; va fi o treabă uşoară, mai zburase spre şi din Alaska de multe ori, ducând studenţi.

Şedinţa se termină, dar Storm rămase pe scaun, aşteptând ca ceilalţi să iasă. Oscelot veni lângă ea.

— E o plăcere să lucrăm împreună, Storm, spuse el cu accent franţuzesc. îi luă mâna şi i-o sărută.

Storm roşi.

— Mulţumesc Jacques.

— Nu, scumpo. spune-mi Oscelot. Zâmbi şi-i dădu drumul. Eşti mai frumoasă decât ceilalţi piloţi.

Rafe Danziger se apropie şi el.

— Deja îi faci avansuri, Oscelot? Ce va spune soţia ta?

Oscelot se încruntă.

— Hei! Danziger, vezi ce spui. Se întoarse spre Storm. Nu-i da atenţie. E un bădăran. Bine ai venit şi sper să lucrăm curând împreună.

Storm se ridică şi-i mulţumi. Nu mai rămăsese decât Jim, care o privea de lângă uşă. Înţepeni. Nu era obişnuită ca bărbaţii s-o studieze. Luându-şi blocnotesul, se apropie de el.

— Mereu te uiţi aşa? întrebă ea.

— Doar la femeile care arată bine, răspunse el.

— Ce facem acum? întrebă ea, ignorând complimentul.

— Du-te în biroul meu. Avem ceva de discutat.

Îşi amintea biroul lui: lambriuri de molid, câteva piei de animale, câteva certificate în spatele biroului, câteva fotografii cu o femeie şi alţi membri ai familiei. îi făcu semn să se aşeze şi închise uşa. Inima lui Storm bătea cu putere. îl privi cum se aşază pe marginea biroului.

— Nu ţi-o lua în cap pentru că Dan te lasă să stai. Pentru mine eşti un pilot angajat temporar.

— Dar domnul Bradford a spus că sunt angajată!

Jim se încruntă.

— Doar după trei luni de probă. Decizia dacă rămâi sau pleci îmi va reveni mie în întregime.

Storm se ridică mânioasă.

— Aşa deci! Şi te vei asigura că nu voi rămâne. Nu-i aşa, Talbot?

— Trei luni de zile zbori cu mine, spuse el, şi-ţi voi vâna toate greşelile.

Tremura, cu pumnii încleştaţi. Ar fi vrut să-l lovească.

— Ai plănuit totul, nu-i aşa? şuieră ea. Să mă laşi să

am de-a face cu situaţii noi şi ciudate şi s-o dau în bară! Ştiam că mă urăşti, dar metodele tale de a scăpa de mine sunt demne de dispreţ.

Jim o cântări din priviri.

— I-am spus lui Dan că te voi învăţa tot ce ştiu. Vocea i se înăspri. Nu te urăsc şi voi fi drept cu tine. Dacă-mi vei asculta ordinele, ne vom înţelege. Dacă o dai în bară, te taxez. Nu-ţi vreau răul, dar nici binele. Pentru mine, eşti doar o ucenică.

Nările lui Storm se dilatară de furie.

— Bine, dacă astea sunt regulile jocului, sunt de acord. Eşti un bădăran, ştiai?

Jim zâmbi acru.

— Mă comport mai bine în pat. Trebuie să afli cu prima ocazie.

Storm rămase înmărmurită.

— Nu-mi place de tine şi de cei ca tine, dar voi lucra cu tine, Talbot. şi voi fi atât de bună în perioada de probă încât voi căpăta un contract pe viaţă cu Bradford Outfitters.

Jim zâmbea.

— Asta-mi place la tine. Ai coloană vertebrală. Bine, ştim cum stăm. La muncă!

Clipele petrecute cu el erau un chin, ca şi cum ar fi ţinut un cărbune încins în mână. Era gata să izbucnească şi rămase în relaţii politicoase şi tensionate cu el în timp ce făceau planul de zbor spre şi de la Seattle.

Când Storm se întoarse la birou, Stella îi dădu cinci uniforme de culoare galben-verzuie.

— Poartă-le tot timpul, scumpo, îi spuse ea. Cu frumosul tău păr roşcat, îi vei face praf. Poţi folosi toaleta femeilor ca să te schimbi.

Pe la zece şi jumătate, Storm îmbrăcase uniforma şi plecase cu maşina spre apartamentul ei, la zece minute de aeroport, ca să-şi ia geanta cu bagaje pentru drumul la Seattle. Cum se putea aştepta, la despărţire Jim îi spusese:

— Nu sta toată ziua. Avem un program de respectat.

Capitolul 3

La aeroport, Jim îi ceru lui Storm să piloteze un avion mătăhălos cu două motoare Beechcraft Queen. Era greoi în comparaţie cu avionul Aztec cu care zburase vineri, dar cele două avioane fusese concepute pentru scopuri diferite. Acesta era un avion de pasageri, celălalt era o ambulanţă.

Storm se aşeză pe locul pilotului. Când intră Jim, braţul lui îi atinse umărul, ceea ce îi plăcu. Se concentră asupra unei liste. Aşa cum îi promisese, Jim îi dădu sfaturi bune. În rest, se ignorau unul pe celălalt.

Pilotând avionul printr-un nor, Storm îl ridică la şapte mii de metri, la soare. Îşi puse ochelarii de pilotaj. Jim o privea.

— Te pricepi.

Storm zâmbi rece.

— Mulţumesc.

Tensiunea dintre ei începu să se topească.

Jim deschise un termos.

— Cafea?

— Aş dori puţină.

— Are zahăr şi frişcă, o avertiză el.

— Îmi place dulce.

Jim îi înmână paharul de plastic.

Degetele lui le atinseră pe ale ei şi vru să se ferească, dar luă paharul.

Sorbi o înghiţitură, privind cadranele.

— Am lucrat în marină. Trebuia să te uiţi în dosar.

Jim zâmbi şi duse paharul la gură.

— M-am uitat. Voiam să văd dacă recunoşti că ai fost trei ani la marină. Probabil că te-ai înrolat imediat ce ai terminat liceul. Multe femei nu recunosc.

— Înţeleg.

Poate că era din cauza cafelei calde sau, îndrăzni ea să spere, poate că ajunseseră să poată conversa normal, fără să se certe.

— Ţi-a plăcut la marină? întrebă el.

— Da. Am fost pregătită ca meteorolog, ceea ce m-a ajutat la pilotat. Nu mă pot plânge.

— Am fost în aviaţie şase ani.

— Nu mă puteai păcăli, îl tachină ea.

Îl văzu cu coada ochiului cum zâmbea, cu paharul pe genunchi.

— Da?

— Pun pariu că erai o problemă. Tipul de pilot care-şi înnebunea comandantul. Pariez că decolai direct în sus la capătul pistei. Apoi, şeful tău primea cincizeci de telefoane de la locuitorii din preajmă pentru că spărseseşi ferestre, speriaseşi mame cu copii şi treziseşi lumea din somn.

— Reynolds, mă surprinzi, s-ar putea să mă răzgândesc în privinţa ta.

— E o ameninţare sau o promisiune?

— Nu promit niciodată ceea ce nu pot îndeplini.

Se încruntă.

— Şi de ce nu te-ai angajat pilot la o mare linie aeriană după ce ai plecat din aviaţie? întrebă ea.

Jim ridică din umeri.

— Circumstanţele. spuse el şi oftă, sorbind din cafea. Storm se întrebă de ce se închisese în el brusc, dar ceva o avertiza să nu întrebe. Schimbă subiectul.

— Am zburat ceva la marină, spuse ea. Aveam un prieten controlor de trafic aerian care era pilot. împreună, am economisit bani să închiriem un avion ca să exersăm.

— După cum arăţi, cred că învârteai bărbaţii pe degete.

— Ce vrei să spui? Crezi că obţineam bani de la bărbaţi ca să pot zbura?

— Hei. nu te supăra! La naiba, eşti sensibilă. Ochii lui se întunecară. Nu-mi închipui un bărbat care să te forţeze să faci ceea ce nu vrei. Era un compliment. Facem pace?

Storm îşi muşcă buza de jos, stăpânindu-şi mânia.

— Îmi pare rău, doar că.

— Ce? o îndemnă el.

— O, nu contează! N-ai înţelege.

Jim îşi mai turnă cafea şi-i oferi termosul.

— Pune-mă la încercare. Nu sunt un căpcăun. Mai vrei? întrebă el.

Storm întinse paharul. Sorbi şi spuse:

— Sunt sătulă de bărbaţi care mă jignesc şi apoi sugerează că sunt competentă, pentru că vor trupul meu.

— Nu exagera. Arăţi bine, n-ai de ce să te superi.

Îl privi în ochi.

— Nu ştii cum e să ţi se spună că nu te angajează ca pilot fiindcă eşti femeie. Sau ca vreun mahăr să-mi sugereze că n-am nimic în cap deoarece arăt bine. De aceea această slujbă înseamnă mult pentru mine. Dan Bradford m-a angajat pentru ceea ce ştiu să fac, nu pentru cum arăt. Şi intenţionez să rămân, cu sau fără ajutorul tău.

— Te cred. Dacă eşti aşa bună cum spui, s-ar putea să reuşeşti.

Restul drumului, Storm se gândi la ce vorbiseră. O mânca limba să întrebe de ce nu-i plăcea să lucreze cu o femeie pilot. Nu părea să-i displacă ea personal.

Oftând, se concentra să piloteze avionul spre aeroportul internaţional Seattle-Tacoma ca să-i ia pe vânători.

* * *

Lui Storm nu-i plăcu Nate Rickson de cum îl văzu. Nasul lui borcănat îl făcea şi mai gras.

— Ce-ai făcut, Talbot? spuse el bătându-l pe Jim pe spate. Ţi-ai luat altă femeie pilot? Doamne, arată bine.

Până la Storm venea miros de trabuc şi de băutură. Îşi puse mâinile în şold.

— Calmează-te, Rekson, spuse Jim. Se întoarse spre Storm. Ea e doamna Reynolds şi va pilota avionul.

Sprâncenele stufoase ale lui Nate se ridicară de plăcere.

— Am o idee mai bună, Talbot. Pilotează tu şi doamna va petrece cu noi în spate, izbucni în râs şi grăsimea

tremura pe el.

Storm vru să se apere, dar Jim o prinse de braţ.

— Dacă mai spui tâmpenii, Rickson, poţi zbura spre Alaska singur. Ai înţeles?

— A, Talbot, eşti un ticălos. Glumeam! O privi pe Storm. Îmi cer scuze, doamnă. Suntem doar un grup de petrecăreţi care vor să se distreze. Rânji la ea.

— Nu sunt obişnuită să ascult asemenea prostii, domnule Rickson, spuse ea.

Spre surpriza ei, Jim îi luă partea.

— Storm şi cu mine mergem să mâncăm, Rickson. Plecăm mâine dimineaţă la ora şase, să fiţi aici cu bagajele voastre.

O împinse pe Storm spre clădirea administraţiei ca să înregistreze zborul de a doua zi. În cele din urmă, îşi luă mâna de pe cotul ei.

— De unde ai găsit jigodiile astea? întrebă ea.

— Majoritatea vânătorilor sunt la locul lor. Rickson şi grupul lui sunt oameni de afaceri foarte bogaţi de pe coasta de vest şi pleacă la vânătoare în fiecare an pe vremea asta. Dau petreceri douăzeci şi cinci de ore pe zi. Când scapă de familiile lor, îşi fac de cap. Cred că e felul lor de a se descărca de stresul de la serviciu.

Storm dădu din cap, mergând lângă Jim.

— Sunt de nesuferit, comentă ea.

Jim o privi.

— Ei bine, obişnuieşte-te. Bărbaţii ăştia vor să se distreze şi, aşa cum ţi-am mai spus, pe aici femeile sunt considerate bune doar la un singur lucru şi ăsta nu e să piloteze un avion.

— Mulţumesc că m-ai ajutat.

Zâmbi.

— Te-am văzut încleştându-ţi pumnii. Nu-mi puteam permite să-i răspunzi.

Storm râse.

— Nici nu mi-am dat seama. Chiar crezi că aş lovi pe cineva? întrebă ea.

— Nu chiar. Cred că dacă n-ai încercat să mă loveşti pe mine, după cuvintele aprinse pe care le-am schimbat, nu vei lovi pe nimeni.

Se priveau, atraşi unul de celălalt. Expresia de pe faţa lui Jim se îmblânzi. N-o deranja privirea ochilor lui cenuşii. O făcea să se simtă bine, să fie bucuroasă că erau împreună.

— Se pare că vom sta împreună în seara asta. Nu-mi pot permite să-l las pe Rickson să te urmărească. După ce înregistrăm zborul, să luăm cina.

— Împreună?

— Se poate şi alt fel?

— Păi. nu credeam că vrei.

— Îmi place compania ta, o întrerupse el. Nu-mi vine să cred că eşti pilot.

Storm zâmbi, aruncându-şi părul arămiu pe umeri într-un gest de sfidare.

— Bine, accept. Facem armistiţiu pentru seara asta?

— De ce nu? Ajunseră într-o parcare. Se lăsa amurgul şi norii se adunau peste Seattle.

— Unde stăm în noaptea asta? întrebă Storm în timp ce urcau în maşina închiriată.

— Bradford Outfitters are un motel închiriat pentru piloţi şi clienţi.

Storm se încruntă.

— Asta înseamnă că Rickson va fi şi el acolo?

— Din nefericire, da. Nu prea cred că vei dormi, cu petrecerile beţivilor.

— Minunat, murmură ea. Îşi muşcă buza de jos şi-l privi pe furiş.

— Tu unde vei sta? întrebă ea.

Jim schimbă viteza şi demară.

— Mă voi asigura că vei căpăta camera din fundul culoarului şi eu voi sta la mijloc, între tine şi ei.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Asta dovedeşte că femeile n-au ce căuta în treaba

asta. Dacă erai bărbat, n-aveam de ce să-mi fac probleme.

— Dacă nu te-ai mai purta precum cavalerul salvator, ai afla că pot să-mi port singură de grijă.

O privi neîncrezător.

— Dacă ai fi venit singură să-l iei pe Rickson, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

— Îţi faci prea multe griji. În plus, am supravieţuit ultimul an singură şi m-am descurcat. Voia să adauge: „Mai puţin cu tine. cu tine n-o scot la capăt!” dar îşi ţinu gura.

Opriră în faţa unui restaurant şi Jim coborî, aşteptând-o. Storm zâmbi. Jim spusese fără favoruri şi asta includea şi deschiderea portierei. Storm îi deschise uşa restaurantului.

— Intră, spuse ea, abia stăpânindu-şi râsul.

În curând erau la o masă şi se uitau la meniu.

— Te-ai născut în Seattle? întrebă Jim.

— Da. Îţi recomand picioare de crab sau homar.

— Dan vrea să ne hrănim bine când plecăm în delegaţie.

Storm se enervă.

— Atunci, ia un hamburger!

— Eşti cam sensibilă, spuse el.

— Ba nu! şuieră ea cu obrajii îmbujoraţi. Îmi spui că nu pot servi friptură sau specialităţi marine, deci ce rămâne? Eşti enervant!

Veni chelnerul şi Storn se îndreptă brusc, cu braţele la piept, înfuriată. Jim o privea prietenos.

— Eu şi doamna vom servi picioare de crab.

După ce chelnerul plecă, Storm se aplecă spre el.

— Eşti imposibil!

Jim îşi despături şerveţelul, privind-o.

— Ştii că eşti simpatică atunci când te înfurii? Cred că o să te sâcâi mai des. îi zâmbi.

— Chiar vrei să mă enervezi? întrebă ea.

Jim ridică din umeri.

— Nu.

— Atunci, de ce mi-ai spus că nu putem servi friptură sau specialităţi marine?

— Deoarece nota de plată ar fi fost prea mare. Apoi mi s-a făcut milă de tine cum tânjeai după crab.

— Pe naiba. Nu accept nimic de la tine, Jim Talbot. Auzi ce-ţi spun?

Zâmbi.

— Clar şi răspicat. Acum calmează-te. Lumea te priveşte.

Storm bău o gură de apă, sperând să se răcorească.

Nu reuşi, dar tăcu din gură.

— Aşa e mai bine, murmură el. Serviră salata. Storm înfipse furculiţa în salata verde şi în roşii. Se lăsă tăcerea şi-l ignoră.

— Ia spune-mi, cu un temperament ca al tău, cum a rezistat căsătoria ta patru ani?

Storm îl privi uimită de tonul lui cald.

— Poftim?

— Fostul tău soţ era una din două. Ori era mieluşel, ori te enerva până ce-i răspundeai? Cum era?

Lăsă furculiţa jos, ştergându-se la gură.

— De ce vrei să ştii?

— Mă interesează ce fel de bărbaţi îţi plac.

Se gândi o clipă, privindu-l cum ar privi o mangustă o cobră. Simţea că era sincer. Dar până acum nu se înţeleseseră. Oare îl interesa persoana ei?

— A doua variantă, admise ea şi se întoarse la salată, stingherită că el ghicise.

— Semeni cu un avion militar, suplă şi puternică. Dacă nu eşti pilotată bine, te autodistrugi, spuse el.

— Mulţumesc, răspunse ea acru.

Jim zâmbi.

— Hei, era um compliment. Nu oricine poate pilota un avion cu reacţie. E delicat, fragil, cu motoare puternice. Aşa eşti şi tu. Majoritatea bărbaţilor ar fi

distruşi de energia ta sau ar încerca să te

îmblânzească. îi luă mâna. Un bărbat n-ar trebui să te înfrângă ca să fii a lui.

Îl privi fără cuvinte. Înghiţi în sec, abţinându-se să nu plângă.

— Te lovea? întrebă Jim.

Storm abia îşi mai stăpânea lacrimile.

— Te rog, las-o baltă! şopti ea.

Jim se îndreptă, privind-o în ochi.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. Voiam să ştiu doar de ce eşti atât de ostilă.

— Sigur. Presupun că eşti şi psihanalist.

Jim zâmbi.

— Deşi mulţi nu cred asta, sunt un fin psiholog. Mă interesează piloţii mei şi eşti una dintre ei. Voiam să ştiu cum ai reacţiona în situaţii de criză.

Storm îşi pierduse pofta de mâncare.

— Semeni cu un chirurg care taie oameni doar ca să vadă cum funcţionează. E oribil.

— Iar începi. Calmează-te, spuse el. Nu mă distrează să te privesc gata să plângi pentru că am vrut să ştiu adevărul. Îmi pare rău. Scoase o batistă din buzunar. Şterge-ţi ochii.

Storm clipi, stăpânindu-şi lacrimile. Luă batista şi se şterse la ochi. Crabii sosiră. Jim începu să mănânce. O privi.

— Mai bine ai mânca.

— Nu prea mi-e foame.

Jim oftă.

— Poate vei fi supărată în următoarele trei luni, dar va trebui să mănânci. Sezonul de vânătoare e dificil. Vom dormi doar între patru şi şase ore. Învaţă să mănânci pe fugă. Hai, serveşte-te. Eşti palidă.

Privi picioarele de crab. Mirosul o îmbia, dar stomacul îi era crispat de pe urma conversaţiei pe care o avuseseră. Începu totuşi să mănânce. Jim era delicat cu ea şi Storm voia să ştie mai multe despre el.

* * *

Motelul era o clădire somptuoasă cu trei etaje, lângă un lac. Dan Bradford nu era risipitor, dar avea gust. îl urmă pe Jim la etajul trei şi aşteptă să-i deschidă uşa:

— Asta-i camera ta. Fă-ţi somnul de frumuseţe. Mă voi asigura că bagajul lui Rickson va fi urcat în avion mâine.

Storm se încruntă.

— Şi presupun că-i vei spune lui Dan că nu mi-am făcut treaba şi voi primi o bulină neagră. Nu, mulţumesc, Talbot. Vin cu tine. Trecu pe lângă el.

Brusc, fu înşfăcată. Storm îşi puse braţele pe pieptul lui larg. Jim se aplecă.

— Ce-i cu tine, Reynolds? Nu vrei să te îmbrăţişez puţin?

Încercă să se elibereze, dar el o ţinea strâns.

— Dă-mi drumul!

— Când te vei calma, şopti el. Acum, stai aşa!

Nu-i venea să creadă. Strânsoarea lui se îmblânzi şi o luă de umeri.

— Aşa e mai bine. E felul meu de a-mi cere scuze că te-am supărat mai devreme. Pari obosită după interogatoriul meu. îi dădu drumul şi oftă. Trebuie să am grijă ce vorbesc cu tine. Dar ar grijă, Storm. Nu vreau să te fac să greşeşti. N-aş face asta. Ai încredere în mine.

Apropierea lui o tulbura şi se îndepărtă.

— Să am încredere în tine? Când tu vrei să mă dai afară? Cum aş putea să am încredere în tine?

Jim îşi trecu distrat mâna prin păr.

— Ai dreptate. Dar ştiu că eşti sensibilă!

— Din cauza ta! Nu voia să plângă din nou. Nu în faţa lui! îşi muşcă buza de jos.

Jim se îmblânzi.

— Voi încerca din răsputeri să-ţi schimb părerea despre mine. Acum, culcă-te. Ne întâlnim în restaurant să luăm micul dejun la şase dimineaţa. Noapte bună.

Capitolul 4

Pe la unu dimineaţa, zgomotul de pe culoar o trezi pe Storm. Chiote şi ţipete de femei o făcură să se ridice în capul oaselor. Se încruntă şi-şi frecă ochii. Deşi scandalagiii intraseră într-o cameră, zgomotul se auzea. Îşi spuse că nu mai putea dormi.

După ce îmbrăcă nişte blugi comozi şi un pulover, Storm luă pe ea o jachetă de lână şi privi pe coridor. Nu era nimeni şi alergă uşor pe scări. Îndesându-şi mâinile în buzunarele jachetei, îşi dădu seama că trebuia să treacă pe lângă bar ca să ajungă la uşa din faţă, care dădea spre lac. Muzica stridentă o deranja. Câţiva membri ai grupului lui Rickson stăteau la o masă, cu pahare de băutură în faţă. Storm îl văzu pe Jim Talbot şi încremeni. Ce făcea el aici? Dar nu era treaba ei şi se grăbi spre malul lacului.

Apa care clipocea o calmă şi inspiră profund, strângându-şi mai bine jacheta pe ea. Luna plină

lumina norii. O luă pe malul nisipos, bucuroasă să scape de gălăgia motelului. Găsi o scoică frumoasă în nisip şi o luă, frecând-o în mână. Era atât de captivată de frumuseţea lacului, încât nu auzi paşii care se apropiau până când ajunseră la câţiva metri de ea.

Ochii lui Storm erau speriaţi. Văzându-l pe Jim Talbot, teama îi pieri şi se încruntă.

— A, tu erai.

Jim zâmbi. Mânecile cămăşii erau suflecate până la coate. O privea în tăcere.

— N-ai fi spus asta dacă era Rickson sau un prieten de-al lui.

Storm râcâi cu vârful pantofului în nisip, intrigată de tonul lui degajat. Zâmbea. îi amintea de un lup care încolţise prada şi ştia că nu va trece mult timp până s-o înşface.

— Nu, probabil le-aş fi spus vreo câteva, fu ea de acord şi apoi se întoarse, mergând încet. Jim o însoţi, la câţiva centimetri distanţă. Storm îl privi cu prudenţă.

— De ce nu te întorci la clienţii tăi? Se pare că vă distraţi.

— Mă acuzi? o tachină el.

— Nu.

— Face parte din slujbă să am relaţii cu clienţii. Ca să ni-i păstrăm. Ar trebui să faci şi tu la fel.

Ochii lui Storm scăpărară.

— S-o crezi tu! Dan Bradford nu mi-a spus să fac asta!

— Iar exagerezi. Râse şi o întoarse cu faţa spre el. O ţinea de umeri şi ea se înfioră.

— Ce înseamnă „să ai relaţii cu clienţii”? întrebă ea.

— Să bei câteva pahare, să-i asculţi sporovăind, să-i perii puţin şi apoi să te scuzi.

— Sigur. Şi să-i las să pună mâna pe mine.

— Tot ce e posibil. La urma urmei, vânătorii sunt obişnuiţi cu piloţi bărbaţi. Trebuie doar să râdem la glumele lor, să-i batem pe spate şi să bem câteva beri. E greu de spus cum vor reacţiona în faţa unei femei atrăgătoare. Se încruntă, apoi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz. Ştii, şi pe întuneric eşti frumoasă. Părul tău are reflexe aurii.

Buzele lui Storm se întredeschiseră în timp ce degetele lui îi mângâiau tâmpla, obrazul şi bărbia, pe care i-o ridică.

— Storm. spuse el blând. Ce nume sălbatic. îi atinse buzele cu gura. Blând, ca şi cum ar fi fost o floare rară, exotică, îi gustă buzele, urmându-le conturul. îi ţinea capul în mâini.

— Mmm, ai gust de miere, şopti el.

Inima îi bătea cu putere şi simţi cum i se înmuiau genunchii în timp ce el o săruta din nou. Îşi puse mâinile după gâtul lui, cu degetele în păr. O cuprinse o căldură plăcută. Un geamăt de plăcere îi scăpă în timp ce sărutul lui devenea mai profund şi o strângea în braţe.

Storm se topea în braţele lui, simţindu-i coapsele puternice. Oftă când gura lui se îndepărtă. Ochii lui cenuşii ardeau de pasiune.

— Doamne, spuse el, te vreau.

Inima lui Storm bătea nebuneşte şi simţea o durere înăuntrul ei. îl privea în tăcere cum vorbea, dar nu înţelegea ce spunea. Îşi auzea numele şi se înfioră. Închise ochii.

— N-am mai întâlnit o femeie ca tine, spuse el. Ai un nume rar şi frumos. îi luă bărbia în palmă, forţând-o să-l privească. Cine ţi-a dat numele ăsta? E destul ca să înnebunească orice bărbat.

Genele ei fluturară.

— Tatăl meu. Era unul dintre piloţii care transporta poşta peste Munţii Stâncoşi. Într-o noapte, a trecut printr-o furtună ca să se întoarcă acasă. Mama mea era teribil de îngrijorată şi-l aştepta la aeroport. În noaptea aceea am fost concepută, după ce ajunsese în siguranţă acasă. N-au uitat acea noapte.

Mâinile lui Jim o mângâiară pe spate, încântând-o, şi-şi puse capul pe pieptul lui. Jim oftă.

— Un nume de neuitat pentru o femeie de neuitat, spuse el blând.

Cu greu, se desprinse de ea şi-o privi.

— Eşti blestemul şi binecuvântarea mea, Storm.

O cuprinseră fiori la auzul numelui său. Preocupată de senzaţiile pe care le simţea, nu înţelegea ce spunea el. îl privea confuză. În cele din urmă, îşi găsi vocea.

— Am fost blestemul unui bărbat, ajunge. Vreau doar să-mi fac meseria şi să zbor. Jim îi dădu drumul.

— Un bărbat care te-ar considera un blestem trebuie să fie nebun. Ai nevoie de dragoste şi tandreţe. ca o floare. Îţi exprimi emoţiile în privire. Îmi place asta. Zâmbi. Dacă nu eşti tratată bine, te mânii. Hai, e aproape ora trei. Rickson şi ai lui probabil că sunt suficient de beţi ca să doarmă. Poate mai tragem un pui de somn. Se întoarseră la motel.

La uşa camerei, Jim se opri:

— Arăţi bine, oricât de puţin ai dormit. ai ochi albaştri şi limpezi. Hai, intră cât mă mai pot abţine.

Avea un nod în gât.

— Aşteaptă. Jim. nu înţeleg.

— Ce?

— Tu. sărutul. vreau să spun.

Zâmbi, privind-o maliţios.

— E prima dată când te-am lăsat fără cuvinte. Zeiţa irlandeză a furtunii n-are cuvinte. Voi ţine minte. Data viitoare când te vei înfuria, te voi săruta şi gata.

Storm râse. O tachina cu afecţiune. îi evită privirea, neputând suporta tandreţea lui.

— Acum voiai să mă concediezi şi apoi. Ridică din umeri. Apoi mă săruţi. Spui că sunt imprevizibilă. Tu cum eşti?

Jim se sprijini de uşă, zâmbind.

— Ştii, e vina ta, o tachina el, apoi deveni serios şi-o privi în ochi. Nu pot să explic, Storm. N-am plănuit asta. De fapt, nici n-am vrut să te sărut.

Ochii lui Storm se măriră.

Jim oftă.

— Dar nu-mi pare rău. Şi nu voi promite că nu se va mai întâmpla. Suntem două paradoxuri, Storm. Mai ales tu. Râse forţat. Totul a fost în regulă până ai intrat în biroul meu, gata de ceartă. Şi acum, iată-ne. Lucrurile s-au schimbat.

Fără să mai spună nimic, se întoarse şi porni spre camera lui. Deschizând uşa, o mai privi o dată şi dispăru înăuntru.

Storm descuie cu mâini tremurânde şi intră în camera ei. Gânduri şi sentimente confuze o cuprinseră în timp ce se dezbrăca şi-şi punea furoul. Stătea cu capul pe pernă, privind tavanul. Ce complicată devenise viaţa ei!

Lucrurile se schimbaseră, se gândi ea analizând sentimentele şi emoţiile pe care Jim Talbot i le trezea. Amintindu-şi vocea lui, inima i se umplea de bucurie, dar se controlă. În cele din urmă, perplexă şi obosită, Strom adormi, visându-se în braţele lui Jim Talbot.

* * *

Primul lucru pe care i-l spuse Jim în restaurant, dimineaţa următoare, fu:

— Nu pari să fi stat trează jumătate de noapte.

Storm zâmbi şi sorbi din cafeaua fierbinte.

— Am mai dormit o oră. Tu?

— Şi eu la fel.

— Dăm cu banul cine pilotează pe drumul de întoarcere?

— Fă-o tu. Aşa voi putea să-l supraveghez pe Rickson.

Storm dădu din cap, privindu-l pe deasupra ceştii. Se purtau altfel în dimineaţa asta? Poate că era prea obosită. Dar când privirile li se întâlneau, inima îi bătea mai tare şi se simţea ca o fată de optsprezece ani.

Degetele puternice ale lui Jim mângâiau cana şi Storm şi le imagină pe trupul ei. Dar femeia precaută de treizeci şi doi de ani care suferise patru ani de căsnicie, se revoltă. Nu se învăţase minte? Stomacul i se crispă de amărăciune. Temându-se de Jim Talbot, voia să ridice un zid de apărare împotriva lui. Dar inima n-o asculta.

Storm puse ceaşca jos şi-l privi pe Jim.

— Când plecăm?

— Ce? Nu serveşti micul dejun?

— Nu, doar cafea.

— Bine, zeiţă irlandeză a furtunii, să sperăm că Rickson şi prietenii lui sunt prea mahmuri ca să ne mai facă probleme.

Puţin mai târziu, stând în cabina avionului şi ascultând râsetele dezmăţate şi glumele deocheate ale lui Nat Rickson şi ale prietenilor lui, Storm îl privi îngrijorată pe Jim.

— Se pare că rugăciunile noastre n-au avut efect, comentă ea.

Jim deschise un termos şi turnă cafea.

— Poate că ar fi trebuit să ne rugăm în vecinătatea lor.

Storm luă cafeaua. Rickson cânta fals, legănându-şi

sticla de whisky în timp ce tovarăşii lui băteau din palme. Nasul lui era mai roşu în dimineaţa asta. Storm se aplecă şi şopti la urechea lui Jim:

— Arată ca renul cu nasul roşu, Rudolph. îl putem folosi ca lumină de semnalizare.

Jim zâmbi.

— Aş vrea să-i leg fundul de coada avionului.

Storm râse, întinzând paharul de unică folosinţă pentru o nouă porţie de cafea. Şi-l imagină pe Rickson legat de coada avionului, ca nişte rufe puse la uscat.

Călătoriră fără peripeţii. Storm ateriză pe Aeroportul Internaţional din Anchorage şi rulă avionul spre familiara clădire Bradford. Trebuia să realimenteze şi apoi să zboare la Baza Cinci.

Cerul era turcoaz, vântul bătea dinspre vest, rece. Jim coborî cu majoritatea pasagerilor şi Storm începu verificarea avionului, ignorând strigătele vânătorilor.

— Hei, păpuşă.

Se smuci când o mână o prinse de umăr. Rickson se aplecă asupra ei, mirosind a whisky.

— Te-am urmărit, păpuşă, şi cred că ai clasă. Rânji, frecând-o pe braţ.

Faţa lui Storm era palidă de furie. Cabina era mică, n-aveau loc de lupte libere. Se răsuci şi ajunse cu spatele la manşă.

— Pleacă dracului de aici, Rickson, mârâi ea.

El se întinse după ea.

— Ah, păpuşico, nu te laşi uşor. Hai să ne distrăm. Nu vrei să stai o săptămână cu noi la Baza Cinci, în loc să pilotezi?

Cum mâna lui se apropia, cuprinsă de frică, Storm îl lovi cu carnetul de bord.

Rickson ţipă şi-şi frecă mâna.

Storm era cuprinsă de panică. În timp ce Rickson înjura, se repezi la trapă. Dar trupul mătăhălos al vânătorului îi tăie calea şi căzu. Se chinui să se ridice în picioare.

— Nu scapi de mine! strigă Rickson şi încercă s-o prindă.

Storm se dădu înapoi. Călcâiul îi alunecă şi se lovi la cap. Încercă să-şi recapete echilibrul, dar căzu pe uşă afară.

Mâini puternice o prinseră în aer şi ştiu că erau ale lui Jim Talbot.

— Stai unde eşti, tună Jim spre Rickson. Acesta îl privea speriat.

— N-am făcut nimic! Târfa s-a dat la mine. Întreabă-i pe ceilalţi dacă nu mă crezi, adăugă el ducând sticla de whisky la gură.

Jim înjură şi-o lăsă jos pe Storm.

— Storm? Te simţi bine? întrebă el dându-i părul la o parte. Răspunde-mi! şopti el.

Storm înghiţi în sec şi lacrimi calde îi curgeau pe obraji. Îşi cuprinse faţa în mâini, tremurând incontrolabil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Oscelot, venind dinspre mulţimea care se adunase.

Jim i-o încredinţă pe Storm.

— Ai grijă de ea o clipă, ordonă el şi se îndreptă spre Rickson.

— Hei! strigă vânătorul, dându-se înapoi. N-am făcut nimic, la dracu'! Ia-ţi mâinile de pe mine!

* * *

Storm stătea morocănoasă în biroul lui Jim Talbot, cu o ceaşcă de cafea cu whisky în mână. Oscelot o condusese acolo şi apoi închisese uşa ca să poată fi singură. Închisese ochii, simţindu-se mizerabil. Era chiar felul de incident pe care Jim îl va relata ca probă că nu era potrivită să piloteze.

Îşi trase genunchii la gură. Se terminase, ştia. Câţi oameni văzuseră scena? Şi-i amintea pe Oscelot, Ray Leeper şi idiotul de Danziger. Mai trebuia doar ca Dan Bradford să audă de asta. Storm oftă. Nu mai conta. Bradford va fi îngrijorat. Poate că Jim avea dreptate, la

urma urmei. Poate că nu-i putea stăpâni pe vânători. Poate că nu era potrivită pentru slujba asta.

Deschise ochii. Măcar dacă. Măcar dacă n-ar fi reacţionat atât de puternic. Ar fi trebuit să-şi păstreze controlul şi să-l convingă s-o lase în pace. Simţea un gust amar în gură.

De câte ori încercase să discute cu Jack când îl apucau furiile? Şi ce rezolvase? Nimic.

Storm îşi înăbuşi un suspin. Jack n-o lovise niciodată. Brutalitatea lui consta în a o lua cu forţa la fiecare două-trei luni. îi fusese imposibil să lucreze douăsprezece – paisprezece ore zilnic şi să încerce să-şi salveze căsnicia. Jack o acuza că era frigidă. Ura să se gândească la mâinile unui bărbat pe trupul ei. Cu excepţia celor ale lui Jim Talbot. Era magic. Însemna că mai avea o şansă să se vindece.

Uşa se deschise şi se închise, dar Storm stătea cu faţa în palme ruşinată.

— Storm?

Încercă să-şi oprească lacrimile.

— Tremuri. Hei, priveşte-mă. Jim îi luă ceaşca din mână şi o puse pe birou. Uşor, îi ridică bărbia. Îngenunche în faţa ei. Rickson mi-a spus totul. Nu se va mai întâmpla. Îţi promit.

Îl privi deznădăjduită, cu buzele întredeschise, tremurând.

— Mai dă-mi o şansă, spuse ea. Vreau să păstrez slujba asta! Nu ştiu de ce am reacţionat.

Jim o mângâie pe obraz.

— Ai reacţionat aşa din cauza amintirilor din trecut, nu-i aşa? Uită-te în ochii mei, Storm. Spune-mi adevărul.

— Da, suspină ea. Îmi amintea de.

— Vino aici, o întrerupse el, şi o ridică în picioare, îmbrăţişând-o.

Atingerea lui blândă pe păr îi făcu lacrimile să izbucnească. Plângea fără reţinere în braţele lui protectoare, până când frica îi pieri. Auzea un avion

decolând, vântul bătând în fereastră şi bătăile inimii lui Jim.

— Te simţi mai bine? o întrebă el.

— Da, recunoscu ea.

— Storm, nu vreau să crezi că slujba ta e în pericol din cauza celor întâmplate. Mă auzi? N-a fost vina ta.

— Te rog, hai să nu mai vorbim, îl rugă ea, depărtându-se. Se aşează pe scaun, încercând să-şi pună în ordine gândurile.

Jim se sprijinea de birou, taciturn.

— Într-o zi, murmură el, vom vorbi despre trecutul tău.

Ochii lui Storm se măriră.

— Am spus că nu se va mai întâmpla! De ce nu mă crezi? Sau toţi clienţii sunt ca Rickson? Trebuie să iau lecţii de karate ca să mă apăr de aceste animale?

Jim mirosi conţinutul ceştii ei şi i-o înmână.

— Mai bea, îi ordonă el.

Storm înghiţi, adulmecând whiskyul.

— Calmează-te Storm. Ceea ce s-a întâmplat azi nu e ceva obişnuit. Ai fost la şedinţa de luni dimineaţa. Dan ne-a vorbit despre aceste grupuri de vânători, şi doar despre acesta ne-a avertizat. Asta nu-ţi spune că majoritatea grupurilor de pescari, fotografi şi vânători nu sunt ca cel al lui Rickson?

— Minunat, murmură ea. Am noroc.

Jim zâmbi.

— Se pare că pacientul va supravieţui. Ţi-a revenit simţul umorului.

— E singurul lucru care m-a ţinut la un loc, spuse ea.

— Nu cred că va trebui să iei lecţii de karate. Te-ai descurcat cu carnetul de bord. I-ai rupt un deget.

Storm se ridică în picioare.

— O, nu! Ne va da în judecată?

— Nu. Personal, cred că a meritat-o. E la mâna dreaptă, aşa că nu va mai vâna sezonul ăsta. Poate că se va gândi de două ori înainte să mai bruscheze o

femeie. Nu fi îngrijorată. Vânătorii semnează un angajament înainte de a zbura cu compania noastră. E atât de îngrijorat că-l poţi da în judecată, încât n-o va face.

Umerii ei se relaxară.

— Poate că se va feri de carnete de bord manevrate de femei?

— Aşa e. Oscelot te va duce cu maşina acasă şi mâine vei fi liberă. Voi duce grupul lui Rickson la Baza Cinci şi-l voi lua pe Dezinger copilot. A fost greu pentru tine. Vino miercuri la opt dimineaţa şi vei duce provizii la baze, ca să te obişnuieşti.

Lui Storm nu-i venea să creadă.

— Deci, nu mă dai afară?

— Nu. Dacă vrei să continui.

— Vreau. foarte mult. E un nou început în viaţa mea.

— Ştiu, spuse el blând şi cred că înţeleg de ce. Ne mai vedem. Odihneşte-te.

Capitolul 5

Stella privi programul piloţilor, în timp ce Storm se sprijinea de zid citind lista cu pasageri pentru următoarea ei cursă. Secretara se încruntă şi-o privi.

— Ştiu, scumpo, te-ai spetit muncind în ultimele săptămâni.

Storm o privi absentă, preocupată de datele pe care le ţinea în mână.

— Poftim? A, misiunile? Nu e aşa în fiecare sezon de vânătoare?

— Sigur, răspunse Stella, urmărind foaia cu programul piloţilor. Dar ai zburat cu aproape o treime mai mult decât ceilalţi piloţi.

Storm ridică din umeri şi zâmbi slab.

— Cred că Jim vrea să afle dacă fac faţă presiunii.

— N-a mai făcut asta cu alţi piloţi.

— Nu erau femei, spuse Storm.

— Dacă mă întrebi pe mine, e ridicol! Ai dovedit că

eşti un bun pilot. Şi uite ce ai slăbit. Cred că ai pierdut cinci kilograme. Dragă, te vei îmbolnăvi dacă nu spui nimic. Vorbeşte cu Dan. Îţi va face un program mai lejer. Nu e cinstit.

Storm nu prea auzi cuvintele pline de îngrijorare ale Stellei. Deşi îi venea greu să recunoască, cearta cu Rickson probabil că-l influenţase pe Jim. Oftă, lăsă raportul jos şi privi pe fereastră. Copacii roşii, portocalii şi maro contrastau cu verdele pădurilor de pini şi molizi de pe pantele de lângă Anchorage. Gândindu-se la Jim, îi trecu un junghi prin inimă. De ce se gândea mereu la el? Era un pericol pentru ea şi se simţea nesigură în prezenţa lui.

După incidentul cu Rickson, nu prea-l mai văzuse pe Jim. N-o mai lua cu el peste tot. În ultimele două săptămâni aflase unde erau toate bazele şi transportase multe grupuri de vânători în sălbăticia Alaskăi. Zburase aproape cu toţi piloţii, dar niciodată cu Jim.

Nu mai fusese deranjată de alt vânător şi începuse să se obişnuiască să stea printre bărbaţi. Poate că Jim avea dreptate. Nu se putea descurca în orice situaţie, dar se descurca în majoritatea lor.

— Îmi faci o favoare? întrebă Stella.

— Sigur.

— Vezi uşa aia? Dă într-un coridor ce duce la o mică magazie, unde ţin consumabilele. Mi s-au terminat

panglicile de la maşina de scris. Vrei să-mi aduci câteva? Nu pot să mă duc eu, pentru că aştept un telefon important pentru domnul Bradford.

— Cu plăcere. Mai e o oră până vine grupul următor de vânători.

— Dacă aş fi mai ordonată, aş ţine panglicile aici, dar nu-ţi va lua mult timp, spusese Stella râzând.

Râse şi Storm. Ştiind cât de ordonată era Stella, se gândi că-i va lua cel puţin cinci minute să cotrobăiască după panglici.

De fapt, îi luă douăzeci de minute. Luând cutia cu panglici în mâna dreaptă, bâjbâi înapoi pe coridorul

întunecos. Se auziră voci şi Storm încetini. Recunoscu vocea lui Jim Talbot şi inima i-o luă razna. Aproape că striga la Dan Bradford. Storm se opri şi ascultă.

— Stella, du-te să iei prânzul. Eu şi Jim avem ceva important de discutat.

— Sigur, domnule Bradford.

— Vreau s-o dai afară, se auzi vocea lui Jim.

— Trebuie să ai un motiv bun, Jim.

— Nu face faţă.

— Da? Stella mi-a arătat raportul. Aş spune că o aglomerezi cu zborurile.

— Cred că nu rezistă. Dan, mai avem opt săptămâni încărcate.

— A întârziat la vreun zbor?

— Nu.

— Sunt plângeri de la pasageri?

Jim ezită şi Storm simţi că era mânios.

— Nu, la dracu'! Dan, mă mândresc cu faptul că ştiu să apreciez corect oamenii. Ţi-am dovedit-o de multe ori când ai spus că un pilot e bun şi eu am spus nu. Mereu am avut dreptate.

— Aşa e. Ai avut dreptate. Storm strânse cutia la piept.

— Jim, spuse Dan, cred că judecata ta e influenţată de altceva. Storm îţi aminteşte de Heather.

Tăcerea deveni apăsătoare şi Storm înţepeni, temându-se să se mişte. Cine era Heather? Era tulburată. Fusese Heather altă femeie pilot care nu fusese în stare să facă faţă cerinţelor lui Jim?

— Să nu îndrăzneşti să aminteşti de ea, răspunse Jim mânios.

— De ce nu? Era fiica mea.

— Era soţia mea!

Storm era uimită. Soţia lui Jim! Nici nu ştiuse că fusese căsătorit. Unde era Heather acum?

— Storm seamănă mult cu Heather, continuă Dan. Are acelaşi talent la pilotat şi e încrezătoare.

— Asta a ucis-o pe Heather! explodă Jim.

— Calmează-te, Jim. Ştim amândoi că a fost o furtună neaşteptată, nu priceperea a fost de vină.

Storm auzi pe cineva mergând apăsat prin birou şi se îngălbeni de frică. Jim fusese căsătorit! Cu fiica lui Dan Bradford! Nu-i venea să creadă. Înghiţi în sec. Nu era de mirare că Jim voia să scape de ea! apoi îşi dădu seama de ceva şi mai înspăimântător. Lui îi păsa mult de ea dacă se înfuria aşa la acuzaţiile lui Dan Bradford. Închise ochii. Tâmplele îi zvâcneau.

— Uite ce e, spuse Dan Bradford. Am prea multă nevoie de Storm ca s-o alung doar pentru că te face să suferi. Uită trecutul, Jim. Ştiu cât de mult ai iubit-o pe Heather. Amândoi am iubit-o. Dar o femeie, mai ales Storm, se poate descurca în slujba asta la fel ca un bărbat.

Din nou se lăsă tăcerea şi Storm auzi paşi. O uşă se deschise.

— E ultimul tău cuvânt, Dan?

— Da. Storm rămâne.

— Uiţi că mai are două luni de probă.

— Aşa e. Şi dacă nu se va întâmpla ceva neobişnuit între timp, sunt sigur că va trece testul. E un bun pilot. De ce să nu-i dăm şansa s-o dovedească? N-o poţi concedia doar pentru că-ţi aminteşte de Heather.

Uşa se închise şi Storm aşteptă. Apoi îl auzi pe Dan oftând şi îndreptându-se spre biroul lui. Mai aşteptă cinci minute înainte să iasă. Puse panglicile pe biroul Stellei, îşi puse pe ea combinezonul şi ieşi, ducându-se spre turnul de control.

* * *

Storm lăsă o familie de trei persoane la Baza Patru, lângă munţii Talkeetna, unde intenţionau să pescuiască păstrăvi. Băiatul palid de cinci ani arăta nefericit şi Storm verifică antecedentele medicale ale familiei. Louise Callings vârî capul pe uşă.

— Avem de toate, Storm. Ne aduci proviziile peste

trei zile?

— Da. Fiul vostru, Bobby, se simte bine? E cam palid.

Louise îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Abia i-a trecut gripa acum câteva zile şi cred că această călătorie l-a obosit. Îşi muşcă buza şi continuă: i-am spus lui Frank să mai aştepte câteva zile, dar. Ştii cum sunt pescarii. Abia aşteaptă să plece la pescuit.

— Vrei să-ţi dau nişte aspirină pentru Bobby? Preventiv.

— Ar fi minunat, Storm. Mulţumesc. Ce bine că eşti femeie! Bărbaţii nu înţeleg grijile noastre.

Storm se gândea la Louise, dar zburând spre Anchorage, îşi reaminti conversaţia din dimineaţa aceea dintre Jim şi Dan. Dan spusese că poate rămâne. N-avea decât să aibă rezultate şi să ignore

atitudinea lui Jim. Inima i se strânse când îşi dădu seama că-i era imposibil. Pe pista de aterizare, îngrijorarea îi crescu. Îşi putea uita problemele doar când zbura.

Simţi un gol în stomac atunci când îl văzu pe Jim Talbot în biroul din faţă. Merse mai încet, sperând că el va pleca până ajungea ea acolo. Stella îi zâmbi când intră. Jim o privi încruntat.

— Familia Callings s-a instalat bine? întrebă Stella veselă.

Storm dădu din cap că da, încercând să ignore prezenţa lui Jim.

— Da, răspunse ea încet, luând câteva hârtii şi încercând să le completeze.

— Pari îngrijorată, comentă Jim. Se întoarse spre ea, cântărind-o din priviri.

Storm deschise gura, apoi o închise. Se purta ca o adolescentă! îşi muşcă buzele şi spuse:

— E vorba de băiatul lor, Bobby. Abia i-a trecut gripa. Părerea mea e că ar fi trebuit să mai aştepte.

Chiar şi ea îşi dădu seama că era ţâfnoasă. Era mânioasă pe el şi se simţea. Era atât de frumos, de tulburător. O durea că voia ca ea să plece.

Storm se întoarse brusc, îşi luă hârtiile şi se aşeză pe un scaun, completându-le. În timp ce i le întindea Stellei, Jim spuse din spatele ei:

— Ia-ţi liber restul zilei, Storm. îl pun pe Danziger să-ţi preia ultimul zbor. Pari obosită.

Storm se întoarse încet. Mâinile îi transpiraseră, dar îşi controlă vocea.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea rece, îmi voi îndeplini datoria.

Jim o studie nemulţumit. Tensiunea creştea. Stella se scuză şi-i lăsă singuri.

— Îţi ordon să stai acasă, spuse Jim.

Ochii lui Storm se îngustară de frustrare.

— De ce? Ca să scrii pe foaia mea că am fost prea obosită ca să-mi fac treaba şi să ai o scuză să mă dai afară? Nu, mulţumesc, Talbot. Mă voi descurca.

Vru să treacă pe lângă el, dar el o întoarse, prinzând-o de braţ.

— Ce ai? mârâi el, dându-i drumul.

— Vrei să scapi de mine. Tremura. Să nu negi. Te-am auzit cum te-ai certat cu Dan azi dimineaţă.

Ochii lui cenuşii se întunecară şi Storm făcu un pas înapoi, simţindu-se brusc slabă şi vulnerabilă în faţa mâniei lui.

— Ne-ai auzit vorbind? întrebă el.

— Da. Crede-mă, n-am vrut. M-am dus la magazie să-i aduc Stellei nişte panglici pentru maşina de scris şi când m-am întors, vă certaţi. În legătură cu mine.

Jim oftă.

— Interpretezi greşit, Storm.

Voia să râdă, dar îi era teamă că nu va ieşi decât un sunet gâtuit. Înghiţi în sec şi-şi ridică bărbia, înfruntându-i privirea.

— În câte feluri poţi interpreta că vrei să plec de aici?

— Nu înţelegi, la dracu'! spuse el punându-şi uşor mâinile pe umerii ei.

Storm încercă să se elibereze, dar degetele lui o ţineau strâns.

— Ce e de înţeles? Acum dă-mi drumul!

Degetele lui o strânseră mai tare, obligând-o să se liniştească. Apoi mâinile lui se relaxară. Era greu să rămână coerentă în apropierea lui. Storm îi simţea mirosul masculin şi ameţea. Îşi aminti de prima dată când o ţinuse. Voia să-i simtă braţele în jurul ei, s-o îmbrăţişeze. Voia gura lui pe buzele ei. Gemu uşor în timp ce emoţiile o copleşeau, lăsând-o fără apărare. Pe de o parte îl ura, pe de alta.

Storm inspiră repede, la gândul neterminat. Doamne, se îndrăgostise de Jim Talbot? Ochii i se măriră când se gândi la asta. Jim o privea, cu trăsăturile schimbate, de ce? De teamă? Era frustrată. De ce era el atât de greu de citit?

— Nu înţelegi de ce nu vreau să lucrezi aici, spuse el pe nerăsuflate.

— Atunci, explică-mi!

Jim înjură şi o scutură uşor.

— Nu pot. Nu încă.

— Minunat! Ce, sunt un copil prost care nu înţelege vocea raţiunii?

Vocea lui se îmblânzi.

— Nu, Storm. Dacă îţi spun, s-ar putea să fugi.

Era ridicol. O cuprinse furia.

— Să fug? ţipă ea. Ce tot spui acolo? Nu mai înţeleg nimic.

Jim zâmbi şi-i atinse blând obrazul.

— Zeiţa mea neîmblânzită a furtunii, când va veni timpul, îţi voi explica tot.

Nu era mulţumită de explicaţia lui, deşi atingerea lui o făcu să tremure.

— Pune-te în locul meu, Jim, îi ceru ea. Cum te-ai simţi dacă aş vrea să te dau afară? Şi dacă după aceea ţi-aş spune că te dau afară din motive pe care e mai bine să nu le ştii? Storm se smuci şi ieşi pe uşă luând-o spre maşina ei. Trebuia să se îndepărteze de el!

Auzi uşa trântindu-se în spatele ei şi se întoarse la timp să se ferească de Jim.

— Nu mă atinge! strigă ea.

El se opri, respirând greu.

— Îmi vine greu să n-o fac. Vei asculta vocea raţiunii?

— Ce raţiune? Eşti plin de secrete!

Vântul era rece şi Storm tremura, strângându-şi haina pe ea. Jim îşi dădu la o parte părul de pe frunte. Era enigmatic. Storm era epuizată.

— Calmează-te, Storm.

— Dacă n-ai mai vrea să-mi iei slujba, aş fi mai calmă.

— La dracu', gândeşte-te puţin. Vreau să pleci de la Bradford, dar vreau să rămâi aici, în Anchorage!

Îl privi perplexă.

— De ce? Nu înţeleg. De ce vrei să rămă în Anchorage, dar să nu lucrez la Bradford? Era frustrată.

— Nu-i dai unui bărbat nicio şansă, nu-i aşa?

— Şansă pentru ce?

În clipa următoare, era în braţele lui. Se simţea la discreţia lui. Un mic sunet disperat îi ieşi de pe buze şi încercă în van să scape.

— Storm, şopti el aspru, sărutând-o. îi desfăcu buzele. Mâinile şi gura lui îi spuneau ceva ce înţelegea. Gemu de plăcere şi genunchii i se înmuiară.

Uită de tot şi de toate. Simţea parfumul lui masculin de mosc. Pielea lui aspră pe faţa ei o făcu să tremure de plăcere. Gura lui făcu să-i piară orice urmă de mânie. În cele din urmă, Jim o privi. Inimile lor băteau în acelaşi ritm şi-l privea uimită. Jack n-a sărutat-o niciodată aşa. Fusese o relaţie călduţă în comparaţie cu aceasta.

— Poate că ar trebui să-ţi dovedesc mai degrabă decât să-ţi spun, şopti Jim. Zâmbi. Vreau să-ţi spun atât de multe, Storm. Dar nu cred că vei face faţă. O sărută din nou. Ţin la tine, Storm. Îmi fac griji când pilotezi. Ai răbdare, te rog.

Simţurile ei erau dezorientate. Cuvintele lui o

tulburau. Le auzea, dar nu le înţelegea. Se încruntă.

— Îţi faci griji pentru mine? De ce?

O îmbrăţişă strâns.

— Cineva trebuie să-şi facă, zeiţă a furtunii. În plus, aşa vreau. E bine? îi dădu drumul şi o ţinu la distanţă de un braţ.

— Ia-ţi liber. E un ordin.

Storm nu era sigură că mai putea sta în picioare. îl privi.

— Jim, ne vom putea vreodată spune ce avem pe suflet? Nu vom şti niciodată ce gândeşte celălalt?

Îşi puse braţul pe umerii ei, apoi o conduse încet spre maşină.

— Vom comunica mai bine, promise el. Deocamdată, avem mult de lucru şi n-avem timp decât să mâncăm, să tragem câte-un pui de somn şi să pilotăm. Du-te acasă şi odihneşte-te. Zbori abia mâine la unsprezece dimineaţa, aşa că dormi.

Storm conduse până acasă, dar adormi abia după mult timp.

Capitolul 6

Storm mormăi când o trezi telefonul. Se rostogoli şi luă receptorul de pe noptieră. Adormită, privi ceasul deşteptător. Două şi zece dimineaţa?

— Da?

— Jim la telefon. Avem o urgenţă medicală. Ne întâlnim la birou într-un sfert de oră.

— O să vin.

Inima îi bătea tare în timp ce se îmbrăca. Nu-şi mai perie părul, ci alergă la uşă. Aerul rece al nopţii îi tăie răsuflarea în timp ce cobora câte două trepte deodată şi alergă la maşină.

Stelele străluceau şi păreau atât de aproape. Încercă să-şi amintească dacă era de serviciu pentru urgenţele medicale. Oscelot era probabil la Seattle.

Câteva minute mai târziu, parcă în faţa clădirii companiei şi văzu avionul Aztec rulând spre cealaltă

clădire. Îşi luă geanta şi alergă în întâmpinarea lui. Vântul era rece. Urcă în avion prin uşa din spate. Jim era îngrijorat. Storm reuşi să zâmbească.

— Să dorm, nu? îl tachină ea, aşezându-se pe scaunul copilotului. Avionul prinse viteză.

— Îmi pare rău. Oscelot nu era disponibil, aşa că te-am chemat pe tine, explică el.

Storm căută un pix în buzunar.

— Parcă sunt iar la marină.

Tabloul de bord arunca o lumină verzuie.

Storm reglă frecvenţa radio şi verifică programarea, ca să vadă cu ce fel de urgenţă aveau de-a face.

— O, nu, şopti ea.

— Ce este?

— Bobby. Îngrijorarea i se vedea pe faţă. Băieţelul cu gripă. Ştiam că nu i-a trecut! Trebuia să mai insist pe lângă mama lui. La dracu'!

Jim o privi.

— Nu poţi spune părinţilor ce să facă. Nu-ţi mai face sânge rău.

Storm privi noaptea care-i înconjura. Motoarele huruiau liniştitor. Stând lângă Jim, era şi mai liniştită.

— Cred că Louise ştia că fiul ei nu s-a vindecat, spuse ea. I-am lăsat nişte aspirine înainte să plec.

— Are patruzeci de grade şi delirează.

Stomacul i se strânse de îngrijorare. Încercă să se relaxeze în timp ce Jim primi permisiunea de a decola. Avionul se ridică pe cerul negru. Storm îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Unde te duci?

— Să pregătesc injecţiile intravenoase. Sau le-ai pregătit tu?

Jim zâmbi obosit.

— Nu. Mulţumesc.

— Ştii cumva dacă băiatul vomită?

— Da. Pregăteşte soluţia de ser fiziologic. Are doar

cinci ani şi dacă pierde lichide se poate deshidrata în doar câteva ore.

Era aproape trei şi jumătate când aterizară la bază. Luminile avionului scoteau în evidenţă un mic grup de persoane care aşteptau încordate la capătul pistei. Jim opri motoarele şi-şi desfăcu centura de siguranţă.

— Am un presentiment urât, şopti Storm.

— Relaxează-te, murmură Jim. Îşi lăsă mâna pe braţul ei, apoi coborî. Dacă suntem calmi şi părinţii se vor calma. Probabil i-a revenit gripa.

Storm îl urmă tăcută în aerul rece al nopţii. Respiraţia lor se transforma în aburi. Vocea Louisei era neliniştită. îl luă pe Jim de braţ.

— Vomită de trei ore! strigă ea.

Storm o luă după umeri.

— E în regulă, Louise, o linişti ea, forţându-se să zâmbească. Spune-i lui Jim toate simptomele. Nu uita nimic.

Emoţionată, Louise îi înşiră o listă, luând-o pe Storm de talie. Storm vorbea calm şi, treptat, Louise deveni mai coerentă. Când ajunseră în faţa cortului, Storm întrebă despre vomă.

Printre lacrimi, Louise spuse:

— E albă. cu pete maro. Cred că e sânge, dar Frank zice că nu.

Ochii lui Storm se măriră şi Jim privea atent.

— Ce a mâncat astăzi, doamnă Callings? întrebă el, apropiindu-se de Storm.

— Nimic. E aşa de palid şi slab. Louise îl privi pe soţul ei, care îi urma tăcut. Frank, ştiam că nu trebuia să-l luăm atât de curând după ce-a avut gripă!

— Îi va trece, Louise, spuse el. L-a întors gripa, asta-i tot. Se mai întâmplă, nu-i aşa domnule Talbot?

Storm observă îngrijorarea din vocea domnului Callings. Lămpile cu gaz aruncau cercuri de lumină.

— Se mai întâmplă să se întoarcă gripa, domnule Callings, fu Jim de acord. Aşteptaţi afară, îl vom consulta

pe fiul dumneavoastră. Durează doar câteva minute.

Jim intră în cort şi Storm îl urmă. Inima începu să-i bată mai repede văzând faţa palidă a copilului.

— O, Jim, şopti ea îngenunchind lângă aşternutul pe care stătea băiatul. Pipăi braţul lui Bobby. Cald şi uscat, îi raportă ea lui Jim.

Se lăsă tăcerea în timp ce Storm puse aparatul de luat tensiunea pe braţul stâng al lui Bobby. Îşi ţinu răsuflarea în timp ce Jim puse stetoscopul în interiorul cotului băiatului.

— Nouăzeci şi opt cu şaizeci, murmură Jim încruntat. Îşi dădu lui Storm stetoscopul şi începu să examineze corpul copilului. În timp ce-l pipăia pe trunchi, Bobby gemu. Jim dădu din cap. Nu i s-a mărit ficatul.

Storm puse un termometru în gura copilului.

— Gripa nu i-ar fi dat o asemenea tensiune, comentă ea. Scoase termometrul. Patruzeci de grade cu doi.

— E deshidratat, trebuie să-i facem perfuzie. îl înfăşor în pături, tu adu trusa medicală. Spune-le părinţilor să vină cu noi. Când ajungi la bord, ia legătura radio cu spitalul din Anchorage şi spune-le că avem o urgenţă. Dă-le amănunte.

Storm se concentră să-şi facă treaba. Semnele vitale ale lui Bobby erau proaste, dar teama din vocea lui Jim o făcu aproape s-o cuprindă panica. Jim nu exagera. Storm îl mângâie pe Bobby pe păr şi spuse:

— Bine, te ducem noi la spital.

— Să ne grăbim. Jim luă copilul de pe aşternut. Câteva minute mai târziu, Storm decolă şi îndreptă avionul spre Anchorage. Se simţea singură, căci Jim era în spate şi trăgea cu urechea la conversaţia lor. Storm tocmai se ridicase la trei mii de metri când copilul începu să urle. Louise ţipă.

Storm privi în spate. Bobby avea convulsii. Jim îl ţinea. Louise începu să plângă.

Speriată, Storm se gândi la simptome. Ce avea

Bobby? Era un caz ciudat.

— Louise! strigă ea. Vino aici, vreau să discutăm. Doamna Callings se aşează pe locul copilotului, ţinând o batistă la gură şi suspinând.

— Louise, ascultă-mă, o rugă Storm. Fiul tău a luat medicamente?

— Doar antibiotice pentru gripă. O, Storm! Ce se întâmplă? se văită ea.

— Nu ştiu. chiar nu ştiu. Louise, în familia ta sau a soţului tău au fost cazuri de epilepsie?

— Nu. Crezi.

— E greu de spus. Convulsiile pot fi cauzate de febră. Jim e cel mai bun, Louise. Dacă are nevoie de ajutor, rămâi calmă şi ajută-l, te rog.

Câteva clipe mai târziu, Jim îi şopti la ureche: Storm, grăbeşte-te. Vocea lui era seacă şi-i dădu fiori.

Cu inima bătându-i repede, acceleră la viteza maximă. Mai trecu un sfert de oră. Storm privea cadranele. Motoarele s-ar fi putut încinge. Trebuia să ajungă repede la Anchorage.

Preocupată, Storm nu-l auzi pe Jim apropiindu-se. Îşi puse mâna pe umărul ei. Stătea pe marginea locului copilotului, privindu-l pe Bobby.

— Credeam că s-a intoxicat cu medicamente, spuse Storm.

Jim oftă.

— Dacă are meningită?

Storm întoarse capul spre el.

— O, nu.

— S-a liniştit acum, dar nu ştiu pentru cât timp. Jim era obosit şi speriat. La naiba!

Fără să stea pe gânduri, Storm îl atinse pe braţ. Muşchii lui erau tari.

— Nu ţi se cere să pui un diagnostic, Jim. Medicii vor face asta. îi zâmbi, dar el rămase trist.

Faţa lui se relaxă puţin privind-o.

— Ţi-a spus cineva că eşti un medicament bun? îşi

puse mâna pe umărul ei. Storm savură momentul de intimitate, apoi se concentră asupra pilotatului.

În cele din urmă luminile Anchorageului apărură la orizont. Storm îşi muşcă buza privind acele cadranelor indicând pericolul. Încercă să-i ignore pe Bobby şi Louise.

Storm pilota cu grijă. I se permisese să aterizeze de urgenţă şi se îndreptă spre pistă. Orice secundă era preţioasă pentru Bobby.

Avionul se apropia de pistă. Girofarul roşu al unei ambulanţe pâlpâia la stânga ei în timp ce roţile atinseră betonul pistei.

Storm era epuizată. Targa cu Bobby Callings fu urcată în ambulanţă. Începuse o ploaie rece şi tremura lângă avion în timp ce Jim urcă şi el în ambulanţă ţinând punga cu perfuzie deasupra capului copilului. Privirile li se întâlniră. Lui Storm îi venea să plângă.

Va muri copilul în ciuda a tot ce făcuseră? Obrajii ei erau uzi. Jim nu trebuia s-o vadă plângând. Tânguirea sirenelor umplea aerul şi Storm urcă din nou în avion ca să completeze verificarea de după zbor. Mai târziu, mângâie avionul şi se îndreptă obosită spre maşina ei. Nu voia decât să doarmă.

* * *

Storm se întoarse cu faţa în sus în timp ce se auzeau bătăi în uşă. Adormită, se dădu jos din pat, luându-şi un halat peste cămaşa de noapte de culoarea caisei, neştiind cât era ora. Camera era întunecată şi înjură în timp ce se lovi la fluierul piciorului de colţul canapelei.

Aprinse lumina, apoi deschise uşa.

— Storm?

Rămase nemişcată, cu părul vâlvoi. Jim stătea în prag, cu mâinile în buzunarele hainei, cu părul ud.

— Intră, şopti ea, făcându-i loc.

Jim ridică din umeri.

— Nici nu ştiu de ce am venit aici, se scuză el.

— Nu contează. Intră, te rog. Scoate-ţi haina. Eşti ud

leoarcă.

Intră în living, cu o expresie enigmatică pe faţă.

— Da. cred că sunt cam ud, răspunse el.

Storm îi descheie haina cu degete tremurânde şi i-o scoase. Se încruntă observând că şi cămaşa era udă.

— Cât timp ai stat afară?

— Poftim?

Îl conduse la canapea, unde se aşeză.

— Cât timp ai stat în ploaie?

Ridică din nou din umeri şi-şi trecu degetele prin părul negru.

— Ca să-ţi spun adevărul, am pierdut noţiunea timpului.

Storm intră în panică. Ce se întâmplase de-l tulburase atât? Merse în dormitor şi luă pătura de pe pat, apoi se întoarse în living. Jim părea să fie în stare de şoc. îi puse pătura pe umeri şi o strânse în jurul lui, apoi spuse:

— Jim, scoate-ţi hainele astea. Tremuri. Mă duc în bucătărie să-ţi fac nişte cafea să te mai încălzeşti. Mă auzi?

Ţeapăn şi stângaci, se descheie la pantofi. Pe Storm o cuprinse duioşia. Jim avea nevoie de ea. Ea reacţionă fără ezitare. În timp ce făcea cafeaua, era veselă. Era capabilă încă de dragoste, de dăruire.

Dar imediat, grija pentru Jim îi întunecă voioşia. Ceva teribil i se întâmplase.

Storm se întoarse în living cu ibricul de cafea şi o cană.

— Ia, îl rugă ea, bea asta, Jim. îi puse cana plină cu cafea în mână.

El privi conţinutul şi se încruntă.

— E cafea, explică ea răbdătoare, îngenunchind lângă el şi ducându-i cana la buze. Bea. Îţi va face bine.

Jim tremura. Storm era îngrijorată de suferinţa lui tăcută. În cele din urmă, cu efort, Jim murmură:

— Nimic nu îmi va face bine.

Storm luă cana şi o puse pe covor. Jim stătea aplecat, cu braţele pe coapse, cu pătura pe el. Storm îl luă de

umeri.

— Jim. Îmi pare rău. Înghiţi în sec.

Îi dădură lacrimile.

— Reyes.

— Poftim? întrebă Storm în şoaptă.

— Blestematul de sindrom Reyes. Băiatul n-a avut nicio şansă.

— O, Doamne, gemu Storm, cu lacrimi pe faţă. E greu de diagnosticat. N-aveai de unde să ştii.

— E mort.

Îl mângâie pe tâmplă.

— Ai făcut tot ce-ai putut, Jim. Ştii că de multe ori sindromul Reyes e mortal. Bobby era în ultimul stadiu.

Jim oftă.

— Avea doar cinci ani. precum copilul pe care nu l-am avut niciodată. Ar fi avut cinci ani acum, dacă. Vocea i se stinse.

Storm îl îmbrăţişă, ţinându-l strâns. îl simţea tremurând şi încercă să se gândească. Oare îl afectase atât de mult moartea copilului? îşi aminti cum plânsese după ce lăsase câte o victimă a unui accident la spital. Ştia că Jim n-ar plânge, dar îl afecta.

Jim îşi puse încet braţele în jurul ei şi o îmbrăţişă. Tremura violent în braţele ei, apoi îl auzi plângând. Inima ei era plină de dragoste şi îngrijorare.

La lumina lămpii, Storm îl legănă în braţe, liniştindu-l. Îşi trecu degetele prin părul lui ud. Apoi îi şterse lacrimile cu mâneca de la capot şi se lăsă tăcerea.

Jim o sărută şi-o strânse în braţe. Gura lui era sărată de la lacrimi când întâlni buzele ei întredeschise.

Storm gemu. Pulsul îi crescu şi simţi inima lui bătând cu putere. O mângâie pe trup, care tremura de dorinţă. Îşi dădu seama că doar dragostea putea şterge din mintea lui experienţa oribilă prin care trecuse. Se abandonă în braţele lui.

Jim o trase lângă el pe canapea. Ochii lui erau plini de dorinţă.

— Am nevoie de tine, spuse el, mângâind-o pe umeri, pe spate şi pe coapsă. O mângâie blând pe sâni, apoi o sărută pe gât.

Buzele lui erau pe sânii ei. îl luă de braţe, iar ochii ei erau plini de dorinţă. Încet, teribil de încet, limba lui făcea cercuri pe sânul ei, apoi se opri pe sfârcul tare. Storm închise ochii, cuprinsă de senzaţii sălbatice. Jim o luă în braţe şi-o duse în dormitor. Atingerea cearşafurilor pe spatele încins o aduse la realitate.

Era dezbrăcată în pat. Jim era deasupra ei, cu mâna lângă capul ei, zâmbind. îi mângâie părul.

— E ca mătasea, murmură el. O mângâie uşor pe gât, pe umăr şi pe sâni. Frumoasa mea zeiţă a furtunii. Eşti atât de bună, de generoasă. eşti o femeie incredibilă.

Storm închise ochii şi întredeschise buzele pe care el i le cuprinse cu ale lui.

Nu mai dorise un bărbat aşa cum îl dorea pe Jim acum. O alchimie inexplicabilă se aprinse între ei. Storm gemu, înfigându-şi degetele în umerii lui în timp ce el îi desfăcea coapsele cu genunchiul.

Îi înlătura inhibiţiile, făcând-o să răspundă intens şi să se abandoneze, ceea ce crezuse că era imposibil. O atingea uşor şi ea îi dădea ceea ce dorea. Se arcui şi el o pătrunse. Sângele fierbinte îi pulsa în trup şi gemu de plăcere, gustând transpiraţia sărată de pe gâtul lui

În timp ce ritmul lor era armonios. În cele din urmă începură, în sfârşit să tremure de plăcere. Storm începu să plângă de bucurie topindu-se împreună cu el în clipa supremă.

Jim o sărută pe faţă, pe ochi, pe nas şi pe gură, apoi îşi lipi capul de gâtul ei. Erau extenuaţi şi uzi. Jim se ridică într-un cot, cu faţa calmă şi frumoasă. îi îndepărtă câteva şuviţe ude de păr de pe obrajii îmbujoraţi.

— Acum eşti şi mai frumoasă, Storm, şopti el, sărutând-o. Eşti o femeie deosebită, spuse cu voce tremurând.

Storm îi atinse obrazul.

— Şi tu eşti deosebit, răspunse ea slab.

Jim zâmbi şi o îmbrăţişă.

— M-ai readus la viaţă, frumoasa mea zeiţă. Vino aici. Vreau să te ţin în braţe şi să nu-ţi dau drumul niciodată. Storm îşi puse capul pe braţul lui. Genele îi fluturau şi curând adormi. N-o mai iubise nimeni aşa. Inima ei rănită se vindecă şi se simţea completă. Nu era frigidă, cum o acuzase Jack. Era întreagă, capabilă să dea şi să primească plăcere şi dragoste. Jim Talbot îi dăduse o nouă viaţă şi spera că dragostea ei pentru el avea acelaşi efect.

Capitolul *1*

Storm se trezi plină de euforie. Soarele ieşise dintre nori, luminând peisajul de toamnă. Se rostogoli pe spate după Jim, dar se ridică în capul oaselor când găsi aşternutul gol. Găsi un bilet pe noptieră.

„Dragă Storm, mulţumesc că m-ai împăcat noaptea trecută. Jim”.

Roşi. împăcat? Credea că doar asta însemnase noaptea trecută pentru ea? O faptă bună? Mototoli biletul, şocată şi furioasă, apoi merse în living… Singura urmă a trecerii lui Jim era o pătură pe canapea. Privi ceasul din perete. Era unu după-amiază. Nu menţionase Jim un zbor la patru după-amiaza? Ridică receptorul şi formă numărul de la birou. Stella îi răspunse.

— Când e următorul meu zbor, Stella?

— Să vedem. Jim a trecut pe aici mai devreme şi a schimbat programarea. Aşteaptă puţin.

— Jim unde e? întrebă Storm, controlându-şi vocea. Inima îi bătea cu putere şi degeaba încerca să se relaxeze.

Vocea Stellei se îmblânzi.

— Jim i-a dus pe familia Callings înapoi la Seattle. Nu voia ca altcineva s-o facă. Au dus trupul neînsufleţit al copilului. Era teribil de încordat în dimineaţa asta, şi.

— Când a plecat? o întrerupse Storm, frustrată.

— Cam acum trei ore. Tu trebuie să iei un grup de

soţi şi soţii de la Baza Şase la Fairbanks la ora patru. V-am făcut rezervări tuturor la Hotel Yukon. Apoi îi vei aduce aici mâine la trei după-amiaza. Ai noroc, Storm. E o treabă plăcută.

Storm închise. Apoi intră în cadă şi se lăfăi în săruri parfumate. Închise ochii. O durea sufletul.

Cum putuse Jim să creadă că făcuse dragoste cu el din milă? Cum ar putea să-i spună ce minunat se simţise în braţele lui? Cum să-i spună că se convinsese că acuzaţiile lui Jack că ar fi frigidă erau false?

Cuvintele veninoase ale lui Jack îi reveniră în memorie.

— De ce nu eşti caldă şi iubitoare ca alte femei, Storm? Repetase el de multe ori. Răceala ei pentru el începuse când aflase că avea aventuri cu alte femei. Deşi îşi dădea seama că trupul ei îl respingea pe Jack pentru că-i era infidel, mai târziu începuse să creadă şi ea ce-i spunea el. îi trecuse cu vederea lui Jack

Infidelităţile, gândindu-se că era frigidă. Dar acum. Jim Talbot dovedise că era voluptuoasă, caldă şi pasionată, capabilă de dragoste.

Rumegă aceste gânduri, comparându-l pe Jack cu Jim în timp ce se ştergea cu prosopul. Agăţă prosopul pe suport, intră în dormitor şi îmbrăcă o uniformă curată. Voia să discute cu Jim. Încă mai savura noaptea de dragoste. Nu înţelegea complexitatea relaţiei lor, dar voia să fie cu el. îl iubea.

* * *

Zburând spre Fairbanks, Storm observă că furtuna trecuse, lăsând doar câţiva nori pe cerul albastru. Se gândea la căsătoria ei cu Jack şi nu observa copacii portocalii, roşii şi galbeni de dedesubt.

Curând, ateriză în Fairbanks şi stătea în camera ei de hotel privind amurgul. îi era foame, dar se hotărî să tragă întâi un pui de somn. Se trezi la nouă şi îmbrăcă o pereche de pantaloni maro şi o bluză crem, apoi îşi perie părul.

Sala de mese era aproape goală. Singurătatea o

durea şi se aşează într-un separeu în colţ. Lămpi cu gaz luminau mesele de început de secol douăzeci. Lambriuri de lemn acopereau pereţii, pe care erau expuse unelte de minerit.

Storm comandă un pahar cu vin roze şi privi meniul. Brusc, foamea îi trecuse, dar ştia că trebuia să mănânce. Comandă file de somon şi se gândi la ale ei.

— Mai ai loc pentru un pilot obosit?

Storm tresări şi privi cu ochi mari la Jim Talbot.

— Jim! Da, bineînţeles. Stai jos. Cum.

Îi zâmbi obosit şi se aşează în faţa ei.

— Pari aşa părăsită, singură în colţ, încât vreau să-ţi ţin companie. Şi ca să-ţi răspund la întrebarea care te frământă, am zburat direct aici de la Seattle. Îşi masă ceafa, obosit după o zi grea.

Inima lui Storm bătea cu putere şi se simţi brusc timidă şi nesigură. Roşi.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, spuse ea.

— N-am vrut să te trezesc în dimineaţa asta. Erai atât de frumoasă. De asemenea, voiam să duc familia Callings acasă eu însumi.

— Înţeleg.

Chelneriţa se apropie, deranjându-le intimitatea. Storm ascultă distrată cum Jim comanda, apoi îl aşteptă să vorbească. Faţa lui era palidă, supărarea de noaptea trecută fiind înlocuită de extenuare.

Tăcerea se prelungi, făcând-o pe Storm să se simtă stânjenită. În cele din urmă, Jim se aplecă în faţă, ţinându-şi mâinile pe ceaşca de cafea.

— Despre noaptea trecută, Storm.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, îl întrerupse ea nervoasă.

O privi surprins.

— Să-mi cer scuze? Niciodată nu-mi va părea rău că am făcut dragoste, Storm. Dar îţi sunt dator cu o explicaţie.

— Nu-mi eşti dator cu nimic.

— Doamne, a ieşit prost! Nu voia să se scuze. cum făcea cu Jack. Răsuci şerveţelul în poală, inacapbilă să-l privească.

— Mă laşi să vorbesc? întrebă el.

Storm inspiră adânc.

— Nu m-am culcat cu tine din milă. Nu-mi plac oamenii căroră le e milă de alţii. E o emoţie fără rost.

— Sunt de acord, spuse el calm. Dar evenimentele de noaptea trecută au eliberat ceva ce mă obseda de cinci ani. Dă-mi mâna.

Ezitând, îşi puse mâna într-a lui, conştientă de puterea şi căldura muşchilor lui. Pulsul îi crescu în timp ce el îi mângâia degetele şi simţea că-l iubeşte cu disperare.

Acest gând îi produse altă panică. Toată viaţa simţise nevoia să controleze situaţia, atât asupra avioanelor pe care le pilota, cât şi a evenimentelor din viaţa ei. Acum se simţea ca un avion scăpat de sub control, ameţită de emoţii confuze, incapabilă de a gândi clar, toate din cauza lui Jim.

Îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să-ţi spun ceva despre mine, Storm. Poate că trebuia să-ţi fi spus mai devreme, dar. ezită. nu am plănuit asta.

Storm dădu din cap ca să-l încurajeze. A doua oară în douăzeci şi patru de ore, vedea o latură a lui Jim Talbot care nu ştia că există. Părea mereu controlat, sigur pe el. Acum nu părea sigur deloc.

— Cred că toţi ne pierdem controlul când se întâmplă ceva neaşteptat, comentă ea blând, gândindu-se şi la ea, şi la el.

— Ei bine, eram sigur ce vreau, până te-am întâlnit pe tine. Fu surprinsă că şi el gândea la fel. Oricum, continuă el, vreau să împărtăşim ceva. Vreau să înţelegi ce s-a întâmplat noaptea trecută, Storm. Acum cinci ani eram căsătorit cu fiica lui Dan Bradford, Heather. Amândoi pilotam pentru Dan. Heather era un bun pilot. Se strâmbă,

jucându-se cu lingura. Poate că era prea bună, căci încrederea în priceperea ei o făcea să-şi asume riscuri pe care altcineva nu şi le-ar fi asumat. Ochii i se îngustară. Şi tu eşti la fel, ai tot atâta încredere în tine.

— Şi tu nu? întrebă Storm. Te-am privit cum pilotezi. Am stat lângă tine pe locul copilotului, am văzut cum mânuieşti un avion. De ce crezi că bărbaţii pot fi siguri pe ei şi femeile nu?

Îi dădu drumul mâinii şi se îndreptă. Storm îl privi, gata să plângă.

— Uite ce e, hai să nu discutăm asta acum, spuse el. Am ceva mai important să-ţi spun.

— Bine. Ascult.

Jim sorbi din cafea.

— Heather s-a născut aici, în Alaska şi avea un spirit de pionierat specific acestui stat, ceea ce nu întâlneşti la alţi oameni. Era frumoasă, dar puternică şi mândră. Putea pilota orice avion. Zâmbi amar. La începutul lui noiembrie acum cinci ani cineva trebuia să ia un grup de vânători de la Baza Trei. Eu mă întorceam de la Seattle şi nici măcar n-am ştiut. Inspiră adânc şi se îndreptă, punându-şi coatele pe masă. În drum spre bază, o furtună ciudată s-a format în Golful Bristol şi s-a îndreptat spre est, în loc de sud-est, cum se întâmplă de obicei. Avionul s-a prăbuşit. Am găsit-o două zile mai târziu.

Inima lui Storm simţea simpatie pentru el. Îşi împreună degetele cu ale lui.

— Îmi pare rău, Jim. Nu ştiu cum e să pierzi pe cineva pe care-l iubeşti.

— Mai mult. Era gravidă în şase luni.

— O, nu! Acum afirmaţia lui despre fiul pe care nu-l avusese căpătă sens. Încercă să înţeleagă comportamentul lui de până atunci în lumina acestei revelaţii.

Jim privi mult timp faţa de masă. În cele din urmă vorbi.

— Vremea era aspră şi temperatura sub zero grade. N-au avut nicio şansă.

Storm simţi cum îi dau lacrimile şi nu se obosi să le şteargă. Plângea pentru Heather şi copilul ei, dar mai mult pentru Jim şi cei cinci ani dureroşi şi

singuratici, fără femeia pe care o iubise. Moartea lui Bobby îi retrezise durerea pe care şi-o îngropase în inimă.

Îl luă de mână.

— Îmi pare bine că am fost cu tine noaptea trecută când aveai nevoie de cineva, şi dacă. Înghiţi în sec, cu lacrimi în ochi. Dacă aş putea să te ajut să te vindeci.

— La dracu', am făcut dragoste cu tine fiindcă aveam nevoie de tine! o întrerupse el. Crezi că doar m-am folosit de tine, fiindcă erai la îndemână? Că orice femeie te-ar fi putut înlocui? Ochii cenuşii îi străluceau. Când Bobby a murit noaptea trecută, m-am prăbuşit. M-am plimbat prin Anchorage, simţindu-mă mizerabil şi singur. Nici nu mi-am dat seama că ploua. Sufeream, Storm. Şi când am ajuns la apartamentul tău şi mi-ai deschis, am ştiut că ajunsesem unde trebuia. Nu ştiai ce am, dar mi te-ai dăruit fără să pui întrebări. Nu obişnuiesc să folosesc trupul unei femei ca să-mi înec amarul sau să găsesc fericirea. Să nu crezi că te-am considerat doar o ocazie folositoare.

Era uimită de furia lui. Ce însemna ea pentru el, atunci? Era prea tulburată ca să-l întrebe. Sosirea mâncării fu binevenită. Jim o privea din când în când.

— Îţi pare rău pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă el după ce terminară de mâncat.

— Nu.

— Atunci, ce e?

Ochii i se măriră şi deschise gura să spună „Te iubesc", dar nu reuşi. Se simţea încolţită să facă o confesiune pe care nu voia s-o facă şi nu-i plăcea poziţia vulnerabilă în care el o pusese.

— Ce vrei să spun? întrebă ea.

— Ceea ce simţi.

— Tu ai spus ce simţi? îl provocă ea.

Jim puse şerveţelul deoparte.

— Cred că am spus.

Storm îşi amintea întrebările lui Jack şi cum o făceau să se simtă, fără valoare şi de neiubit.

— S-a întâmplat, hai s-o lăsăm aşa.

Faţa lui Jim se coloră de mânie.

— Asta e tot ce ai de spus? Tot ce a însemnat pentru tine?

O cuprinse panica. Blestemat să fie Jack Reynolds c-o făcuse atât de suspicioasă. Dacă nu era deschisă şi sinceră acum, poate că nu va mai avea şansa asta. Vocea îi tremura.

— Nu, Jim. A însemnat mult mai mult pentru mine. Eu. Tuşi. Am vrut să se întâmple şi îmi pare bine că s-a întâmplat. Îmi pare rău, sunt speriată, asta e tot. Jim se relaxă şi-i luă mâna.

— Ce dracu' ţi-a făcut fostul tău soţ? întrebă el.

Storm zâmbi amar.

— M-a făcut să-mi fie frică de bărbaţi.

— Cum?

Storm închise ochii, îndoindu-se dacă să-i spună totul.

— Spunea că sunt doar pe jumătate femeie. Că n-am sentimente, doar puţin talent de a pilota. O spusese şi era bucuroasă că se descărcase.

— Tu? Fără sentimente? Jim zâmbi. Cred că fostul tău soţ era pe jumătate bărbat, dar tu eşti cu siguranţă femeie întreagă. Crede-mă.

— Atunci, de ce vrei să plec de la Bradford?

Dacă l-ar fi lovit, n-ar fi arătat mai surprins. îi dădu drumul mâinii.

— Ţi-am mai spus, răspunse el rece. Ştiu că o femeie nu poate face faţă. Mi s-a demonstrat foarte clar, îţi aminteşti?

— Un incident nu face regula, Jim. Nu poţi să înţelegi asta?

Ochii lui se întunecară.

— Cum în acest incident a fost vorba de soţia mea,

devine mai mult decât o regulă. De când te-ai implicat tu, mă bântuie.

— Dar eu nu sunt Heather! Doar pentru că ea s-a prăbuşit, nu înseamnă că şi eu voi face la fel!

— Îţi asumi riscuri. Şi-mi pasă prea mult de tine ca să te pierd la fel.

— Nu mă voi prăbuşi, Jim. Te rog, înţelege că teama ta e nejustificată.

Jim se ridică, scoţând bani din portofel şi aruncându-i pe masă.

— Văd că discuţia asta nu duce nicăieri. E evident că slujba ta e mai importantă pentru tine decât orice altceva sau altcineva. Seară plăcută, Storm. Ieşi din restaurant cu paşi mari.

* * *

A doua zi devreme, Storm verifică instrumentele înainte de a decola. Asculta absentă vorbăria celor patru pasageri, disperată. Nu prea dormise noaptea trecută, dorind să fie în braţele lui Jim. De ce se certase cu el? El nu luase micul dejun în dimineaţa aceasta şi avionul lui plecase deja când se duseseră la aeroport după-amiază.

După ce ateriză în Anchorage, merse la birou să raporteze. Stella îi zâmbi.

— Bună, scumpo. Doamne, eşti palidă. Ce nu e în regulă? Ai răcit?

— Nu, răspunse Storm, aşezându-se pe un scaun lângă birou.

Stella căută printr-o grămadă de note telefonice.

— Uite-o. Te-a căutat cineva de departe. În timp ce erai în Fairbanks.

Storm citi hârtia şi deveni palidă.

— O, Doamne!

— Ce nu-i în regulă, bombonico? întrebă Stella blând. Trebuia să te sun la hotel noaptea trecută?

Storm se ridică în picioare, mototolind biletul în mână şi aruncându-l la coş.

— Nu. Nu e atât de important. Doar că Dădu din mână. O problemă. Când am următorul zbor, Stella?

— Abia mâine seară.

— Bine. Ne vedem atunci.

Storm se duse la maşina ei. Descuie şi se prăvăli în scaun, privind pe fereastră.

— Jack, şopti ea. Doamne, ce mai vrea acum? Porni maşina.

La ea în apartament, îşi aruncă geanta pe canapea şi se duse direct la telefon. Zâmbi amar. Ce uşor era să-şi amintească numărul lui Jack de la şcoala de zbor. La sunetul vocii lui, o duru inima. Chiar şi acum îi provoca teamă şi incertitudine.

— Ce doreşti, Jack? întrebă ea.

— Hei, fata mea pare să n-aibă nevoie de mine? Ai putea fi mai veselă, Storm.

— Nu sunt fata ta, Jack şi nu sunt veselă. Ce doreşti?

— În regulă, scumpo, calmează-te. Voiam doar să păstrăm legătura şi să văd cum te descurci acolo.

— Hai, Jack, n-o mai lua pe ocolite, se înfurie Storm. Nu te-ai obosit să mă suni până acum. De ce acum? Nu-ţi merge bine la şcoală?

— Niciodată n-ai avut încredere. Mereu ai căutat un motiv ascuns.

Râse amar.

— Cu tine, da, Jack. Cu alţii nu mai sunt aşa suspicioasă.

— Tu ai divorţat de mine, scumpo. Aminteşte-ţi. Nu te-am sunat doar să sporovăim. Am vorbit puţin cu secretara şi Bradford pare o companie simpatică.

Storm se mai relaxă.

— Da, e un mediu bun.

— Mulţi studenţi au întrebat unde eşti.

Asta o atinse pe Storm. Studenţii ei, tineri piloţi începători care crescuseră sub îndrumarea ei calmă.

— Mi-e dor de ei, admise ea. Vreau să spun, să le predau, adăugă ea în şoaptă.

— Şi lor le e dor de tine, spuse Jack plin de entuziasm. Mulţi au plecat la altă şcoală de zbor pentru că tu nu mai erai aici să le predai. Nu e ceva?

Era specific lui Jack să sugereze că şcoala nu se descurca financiar.

— Credeam că ai angajat-o – aproape se înecă la numele amantei lui Jack – pe Mary.

— A, ea.

Storm se strâmbă. Mary. De fapt, ar fi trebuit să-i mulţumească femeii pilot că o scăpase din mâna lui Jack. Mary cea blondă de nouăsprezece ani căutase imaginea unui tată. Şi Jack făcuse greşeala de a se da mare cu ea în faţa lui Storm.

— Da, spuse Storm. Ea. Ce s-a întâmplat? A plecat spre păşuni mai verzi?

Fu o clipă de tăcere la celălalt capăt al firului şi Storm regretă remarca înţepătoare.

— Jack, îmi pare rău.

— Să nu-ţi fie, scumpo. Am făcut o greşeală, una mare, renunţând la tine.

— Nu, n-ai făcut o greşeală, Jack. A fost mai bine pentru amândoi.

— Trebuie să vorbim, continuă el ca şi cum n-ar fi auzit-o. Între patru ochi. Vin la tine şi vom discuta, Storm, trebuie să-ţi spun câteva lucruri. Timpul mi-a dat o nouă perspectivă. Acum judec limpede.

— Nu, Jack. S-a terminat. Patru ani a fost chiar prea mult. Ne-am căsătorit din motive nepotrivite.

— M-ai iubit. Ştiu asta.

— Da, mai demult.

Avusese douăzeci şi şapte de ani când îl cunoscuse pe Jack şi era devotată zborului, dedicându-şi toată dragostea avioanelor şi studenţilor. Nu prea răspundea numeroaselor atenţii masculine până când chipeşul Jack Reynolds îi făcuse curte. Se îndrăgostise nebuneşte de el. Şi când se părea că pot avea o viaţă împreună, dedicată zborului, fericirea ei fusese completă.

Dar astea se întâmplaseră demult, i se părea că în altă viaţă. Jack o rănise şi în cele din urmă scăpase de el. Învăţase să iubească din nou. Chiar dacă Jim n-ar fi iubit-o, tot s-ar fi vindecat.

Vocea lui Jack o trezi din reverie.

— Storm, trebuie să vorbim! Spune când şi unde, şi voi fi acolo. Te rog!

— Nu ştiu, Jack. Începu să se înmoaie. Apoi faţa lui Jim îi veni în minte şi dragostea ei pentru el îi dădu putere. E imposibil, Jack. Sunt prea ocupată. Suntem în mijlocul sezonului de vânătoare şi fac două zboruri pe zi.

— Înţeleg. Ai pe altcineva.

— Nu, murmură ea, n-am pe altcineva.

— Care e problema? Te-ai îndrăgostit de cineva care nu este disponibil?

Storm tresări la ura din vocea lui Jack. Vechiul Jack revenise, Jack pe care îl ştia de patru ani blestemaţi. Ochii ei albaştri se îngustară cu hotărâre.

— Viaţa mea nu mai e treaba ta, spuse ea rece.

— Ba e, răspunse el prietenos. Încă te mai iubesc, scumpo.

— Mă îndoiesc că ştii ce e dragostea, Jack. Inspiră adânc. Nu, nu va mai plânge din cauza lui Jack. Făcea parte din trecutul ei, nu din prezent şi cu siguranţă nu din viitor. Avea viaţa ei.

Capitolul 8

Vânturile îngheţate din prima zi a lui noiembrie prevesteau o iarnă grea. Storm privea pe fereastră la clădirea Bradford. Îşi încrucişă braţele la piept, simţindu-se deprimată. De la telefonul lui Jack, nimic nu mergea cum trebuie. Programul ei de zbor devenise şi mai încărcat şi nu zbura niciodată cu Jim, mereu cu altcineva. Trecuseră trei săptămâni de când îl văzuse ultima oară.

Ray Leeper intră în cameră şi o salută. îi zâmbi şi se întoarse la gândurile ei triste. Era teribil de singură. Închise ochii. O evita Jim oare intenţionat? îl vedea în

trecere, suindu-se într-un avion sau mergând cu câte un grup de vânători la cel mai apropiat bar. Deşi nu mai avusese o zi liberă de săptămâni întregi, îi părea bine că lucrează, ceea ce o

reţinea de a se gândi la felul minunat în care Jim făcuse dragoste cu ea. Oftă şi se duse să-şi mai toarne o ceaşcă de cafea.

Ray o privi.

— Ai auzit ultimele noutăţi? întrebă el.

Storm se aşeză şi-l privi mohorâtă.

— Nu. Nu-mi spune că mai avem un milion de vânători în următoarele două săptămâni.

— Nu. E vorba de Danziger.

— Să nu-mi spui că a chiulit.

— Mai rău. Dan l-a concediat, pentru că a băut în timp ce pilota. îi ajuta pe vânătorii de la Baza Unu să-şi consume rezerva de whisky.

— Cum a reacţionat Danziger?

— Nu prea bine. Dacă nu era Jim, Dan ar fi ajuns la spital.

— Cum?

— Da. S-a întâmplat noaptea trecută. N-ai observat că lipsesc câteva scaune din biroul principal?

— Da, dar credeam că sunt duse la curăţat.

— La reparat, Storm.

— Jim e bine?

I s-au umflat pumnii în dimineaţa asta. Danziger are o falcă ruptă. Ray rânji, iar ochii lui verzi străluciră. A gost o luptă pe cinste. Păcat că n-ai văzut-o. Storm era supărată.

— De ce nu mi-aţi spus mai devreme? Sunt aici de jumătate de oră.

— Îmi pare rău. Am crezut că ştii.

— Jim e acasă, acum? întrebă ea.

— Da. Şeful i-a spus să-şi ia liber. Aşa se întâmplă în fiecare an. Oamenii îşi ies din fire de oboseală. Danziger

voia probabil să-şi mai aline tensiunea trăgând câte o duşcă. Şi nici Jim n-a fost prea suportabil. S-a purtat ca un elan în călduri în ultimele trei săptămâni. Ai observat?

— Nu, răspunse ea, nu prea l-am văzut. Am fost prea ocupată cu zborurile mele.

— Va fi şi mai rău, acum că Danziger a fost dat afară.

Rafe Danziger o îngrijorase dintotdeauna, se gândi

Storm. De când îl cunoscuse, nu-i plăcuse pilotul mătăhălos cu ochii negri. Părea meschin. Din întâmplare sau intenţionat, Jim n-o programase niciodată să zboare cu el. îi păruse bine.

Acum, privindu-şi ceasul, îşi dădu seama că mai avea o oră până la primul zbor. Hotărându-se brusc, îşi luă haina şi geanta.

— Ray, spune-i Stellei că mă voi întoarce la timp.

Ray păru surprins.

— Da, sigur, Storm.

* * *

Inima lui Storm bătea cu putere în timp ce suna la uşa apartamentului. Cum nimeni nu răspundea, sună din nou. Uşa se deschise brusc şi Jim o privi. Ochii lui se măriră de surpriză.

— Ce faci aici? întrebă el.

Storm îi privi mâna dreaptă bandajată.

— Ray mi-a spus ce s-a întâmplat. Înghiţi în sec, dar îl privi în ochi. O cuprindea furia. Am vrut doar să văd cum te simţi.

Jim tăcea. Era evident că nu voia s-o vadă. Strângându-şi haina pe ea, se întoarse să plece.

— Aşteaptă, strigă el.

Se opri şi-l privi întrebătoare peste umăr.

— Intră. E prea frig să vorbim în prag.

— Dar, credeam.

— Asta e problema cu tine, o întrerupse el. Gândeşti prea mult. Ai de gând să stai toată ziua acolo sau intri?

Storm intră. Tensiunea dintre ei era de nesuportat şi-şi scoase haina. Jim atârnă haina în cămară.

— Nu pot să stau mult. Am un zbor peste patruzeci de minute.

— Tocmai preparam ciocolată caldă. Vrei şi tu?

Storm îl urmă în living, observând podeaua din lemn şi şemineul din piatră. O piele de urs era în faţa focului. Bucătăria era la dreapta şi-l urmă pe Jim acolo.

— Da, vreau ciocolată caldă, spuse ea. E mai bună decât cafeaua.

— Mai bună decât ce a băut Danziger, murmură Jim, căutând într-un dulap.

Era frustrat şi Storm se sprijini de sobă, forţându-se să nu-l ajute, căci lui nu i-ar fi plăcut. În cele din urmă el găsi tigaia şi o puse pe sobă.

— Ai ce face? întrebă el.

— Ar trebui să ştii.

— Care e problema, nu vrei? spuse el căutând laptele în frigider.

— Crezi că nu mă descurc? întrebă ea.

Jim o studie, admirându-i formele.

Storm roşi, înfuriindu-se.

— Eşti de nesuportat, comentă ea.

Jim turnă lapte cu grijă într-o cană gradată.

— Mă întreb de ce, răspunse el criptic.

— Nu ştiu. Chiar şi Ray te-a acuzat că te porţi ca un elan în călduri.

Jim zâmbi acru.

— Aşa a zis?

— Da, şi nu pot spune că greşeşte.

— Te rog, pune două linguriţe de cacao în tigaie. Storm făcu ce i se ceruse. El adăugă puţină sare, apropierea lui tulburând-o. Se dădu un pas înapoi, apoi îl urmări cum punea zahăr şi începu să amestece cu mâna stângă.

— Vrei să amestec eu? întrebă Storm.

— Scoate două căni din dulapul din spatele tău. Bezelele sunt pe bufet.

Când ciocolata caldă fu gata, Storm o turnă în două căni şi le duse în living. îi dădu una lui Jim, apoi se aşeză pe un scaun, cu cana caldă în mână. Jim se aşeză în faţa ei pe canapea. Focul trosnea plăcut în timp ce beau din lichidul fierbinte.

— E bună, comentă Storm ca să rupă tăcerea.

— Dacă respecţi reţeta, iese bine, răspunse Jim.

Ochii albaştri ai lui Storm aruncară scântei de furie la tonul lui.

— Asta ce înseamnă? îl provocă ea.

Sprâncenele lui Jim se ridicară.

— Nu înseamnă nimic. Trebuie să însemne ceva?

— Evident, înseamnă, altfel n-ai fi avut intenţia asta. Presupun că nu mă încadrez în reţeta vieţii tale, aşa e? O femeie pilot nu e bună şi te-am făcut să te simţi prost, nu-i aşa?

Faţa lui Kim fu cuprinsă de mânie.

— Iar tragi concluzii pripite. Ca de obicei, o acuză el. Îşi puse cana jos şi se duse spre şemineu, stând cu spatele la el. Eşti obsedată, nu vezi că sunt şi alte posibilităţi. Ai ochelari de cal. Nu te gândeşti decât să zbori.

Storm îşi lăsă brusc cana şi sări în picioare, rănită şi mânioasă.

— Nu e adevărat! strigă ea. Îmi place să zbor, dar nu e toată viaţa mea.

Jim zâmbi strâmb.

— Sunt surprins că ai venit să vezi cum mă simt. Faptul că vii aici în loc să zbori e un compliment pentru mine.

— Eşti grosolan. N-aş trata un oaspete cum mă tratezi tu pe mine. Se repezi în hol şi-şi luă haina de pe umeraş.

Tocmai când voia să pună mâna pe clanţă fu rotită şi înghesuită în perete. Ţipă surprinsă, simţind gura lui Jim şi îmbrăţişarea lui. La început se zbătu, dar nu se putu elibera. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama c-o rănise, buzele lui deveniră mai blânde, făcându-i genunchii să tremure.

Se agăţă de el. Buzele ei îi răspundeau ascultătoare. Storm gemu, dorindu-l. Îşi puse braţele după gâtul lui, cuprinsă de pasiune.

În cele din urmă Jim se îndepărtă, respirând greu.

— Poate că asta te va face să te gândeşti şi la altceva decât la zburat.

Storm nu-şi amintea cum ieşise şi ajunsese la maşină. Se prăbuşi pe volan, atingându-şi buzele cu degetele tremurânde. Era tulburată, nu de teamă, ci de dorinţă. Dorinţa sălbatică aprinsă de Jim, care o lăsase tremurând după el.

Închizând ochii, respiră adânc, încercând cu disperare să se calmeze. Trebuia să piloteze un avion în mai puţin de jumătate de oră şi trebuia să aibă mintea limpede. O propoziţie îi răsuna dureros în minte. Jack o spusese. Acum o spunea şi Jim „Nu te gândeşti decât la zbor”.

O nouă teamă îi cuprinse inima în timp ce se îndrepta spre autostradă. Lacrimile îi curgeau şi vedea drumul ca prin ceaţă. Doi bărbaţi nu puteau greşi. Acuzaţia lui Jim o durea mai mult decât cea a lui Jack. De ce credea el că doar zborul conta pentru ea? De ce? Nu avea niciun răspuns.

Oprind în parcare la Bradford, văzu grupul de vânători pe care trebuia să-i transporte aşteptând-o lângă avion.

— Fii blestemat Jim Talbot, şopti ea ieşind din maşină.

* * *

Era aproape unu dimineaţa când Storm se întoarse la Anchorage. În mod normal, la ora asta în birou era doar pilotul de serviciu, dar în timp ce oprea motoarele Storm îl văzu pe Jim venind dinspre birou. Storm se duse în spate şi-i deschise trapa.

— De ce ai întârziat? întrebă el.

Se încruntă.

— Motorul din dreapta s-a supraîncălzit la întoarcere. Presiunea uleiului a scăzut şi a trebuit să zbor cu un singur motor.

Jim o ajută să coboare.

— Dar Charlie i-a făcut revizia. Era în stare excelentă când ai plecat.

Jim era supărat, dar ea nu ştia pe cine.

— Tot ce ştiu, explică ea, e că indicatorii au scăzut.

Jim nu părea satisfăcut şi puse mâna pe motorul defect.

— Ia uite.

Storm oftă şi veni lângă el. Uleiul cursese în dâre negre pe fuselajul alb.

— O scurgere de ulei, confirmă Storm.

Jim era mânios.

— De ce n-ai spus prin radio ce se întâmplă?

— Deoarece dacă zburam mai încet, nu aveam probleme. Şi cât timp nu trebuie să opresc un motor, nu consider asta o urgenţă.

O luă de braţ conducând-o în birou.

— Data viitoare să anunţi. Nu-mi pasă dacă nu crezi că e o urgenţă. Nu vreau să rişti. Înţelegi Storm se eliberă, deşi voia să fie lângă el.

— Aşa faci cu toţi, sau numai cu femeile pilot? întrebă ea.

Ochii lui se întunecară.

— Nu vreau să păţeşti ceva, Storm. Şi nu mă privi ca şi cum nu m-ai crede.

Îi zâmbi.

— După întâlnirea noastră de ieri după-amiază, poţi să mă condamni? Ne amestecăm precum uleiul şi apa.

— În ultimul timp, aşa e, fu el de acord, dar n-a fost mereu aşa.

Storm roşi amintindu-şi, dar nu spuse nimic. Se întoarse spre el. O lumină ciudată strălucea în ochii lui şi mânia i se risipi.

— Nu pot să suport, Jim, spuse ea. Nu-mi place să mă

cert. Căsnicia mea a fost o continuă ceartă şi încă nu m-am vindecat. Te rog, putem să vorbim civilizat?

— Îmi pare rău, Storm, spuse Jim. Încă sunt supărat din cauza lui Danziger şi mi-am făcut griji când ai întârziat.

Storm era mişcată de îngrijorarea din vocea lui. îl privi în ochi, sfidătoare.

— Mă vei acuza pe mine de defecţiunea instrumentelor?

— Nu, răspunse el.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sunt obosită şi cu capsa pusă. Nu vreau să te provoc.

Jim zâmbi.

— Şi eu îmi cer scuze. Pentru ieri după-amiază.

— Las-o baltă. Cum spunea şi Ray, suntem toţi ţâfnoşi de oboseală şi dăm pe afară. Zâmbi. Poate că Danziger a avut o idee bună.

Jim ridică din umeri.

— Şi în alte tranchilizante, mult mai plăcute.

Storm îi văzu lucirea din ochi şi-i întoarse zâmbetul.

— Da, mai sunt şi alte metode, fu ea de acord. Poate că n-ar trebui să spun asta despre Danziger, dar.

— Inuiţie feminină?

Storm ridică din umeri.

— Spune-i cum vrei. Te superi?

Zâmbi.

— Deloc.

Puse pixul jos pe foaia de zbor, încercând să găsească vorbele potrivite.

— Din toţi piloţii pe care i-am cunoscut în prima zi, Danziger a fost singurul care m-a deranjat. Era în legătură cu felul în care priveşte şi merge şi comentariile pe care le-a făcut despre mine.

— Danziger a fost pilot în Vietnam, explică Jim. Războiul are un efect teribil asupra unei persoane şi el nu e o excepţie. E dur. Un militar.

— Aşa e, e marţial. Dădu din mâini frustrată. N-am încredere în el şi m-am bucurat că nu m-ai pus în echipă cu

el.

— Nu-mi plăcea cum te privea, admise Jim.

— Vezi? Aşa e!

— Ce?

— Nu e de încredere.

— E un pilot bun. Poate face o grămadă de acrobaţii.

Storm se întoarse la hârtiile ei.

— E periculos şi nu-mi cere să-ţi explic de ce simt asta.

— Nu mai avem de ce să ne facem probleme în privinţa lui. Dan l-a concediat şi acum avem mult de lucru.

— Îţi pare rău că a plecat?

— Nu. Era de aşteptat. Îmi pare rău că s-a întâmplat în plin sezon.

Se lăsă tăcerea, dar Storm nu se simţea jenată. În cele din urmă, Jim îi luă pixul din mână.

— Destul, Storm. Trebuie să înveţi să te relaxezi. Hai, ia-ţi geanta şi haina şi să mergem.

Storm roşi.

— Unde?

— Acasă la mine. Ştiu să fac floricele de porumb şi am o sticlă de vin franţuzesc. Te interesează?

Zâmbi timid.

— Mă atrage, Jim. Dar cu o condiţie. De fapt, două.

— Spune.

— Că nu ne certăm şi că pot să pun unt pe floricelele mele.

— S-a votat. Un armistiţiu în noaptea asta şi unt pe floricelele doamnei.

Capitolul 9

Storm se sprijini de o pernă, cu faţa la foc, cu un pahar cu vin pe jumătate plin în mână. Focul trosnea, dând o căldură plăcută şi ea se întinse pe blana de urs. Jim îi umplu paharul şi puse două castronaşe cu floricele lângă ea.

— Două? întrebă ea.

— Mie nu-mi plac cu unt.

Se strâmbă.

— Altă diferenţă între noi doi. Râse.

Jim zâmbi şi luă un pumn de floricele.

— Prefer s-o numesc altă dimensiune a personalităţilor noastre. Sorbi din vin şi ochii îi străluceau cald. Cum descrii asta? Arătă paharul umplut.

— E pe jumătate gol.

— E pe jumătate plin. Ai fost condiţionată să vezi totul ca o pierdere, nu ca un câştig.

— Vrei să spui că sunt o pesimistă?

— Calmează-te. Nu te supăra. Vreau să spun că poate ar trebui să reconsideri felul cum vezi lucrurile.

— Vrei să-mi spui să-mi schimb percepţiile?

— Să ţi le lărgeşti, o corectă el blând.

Storm ridică din umeri şi puse jos paharul de cristal.

— M-am gândit mult la acuzaţiile tale. Trebuie să înţelegi ceva, Jim. M-am luptat să reuşesc într-un domeniu care nu e mereu receptiv la o femeie pilot. Bărbaţii au încercat mereu să mă descurajeze. A trebuit să fiu mai bună la orice pentru a compensa. Până la douăzeci şi şapte de ani, mă feream de bărbaţi. Dacă mă întâlneam cu un pilot, mai devreme sau mai târziu începea să concureze cu mine. Bărbaţilor care nu erau piloţi cu care am ieşit, nu le plăcea să-şi organizeze timpul după programul meu de zbor. Ridică iar din umeri şi-l privi pe furiş.

Jim dădu castronaşele la o parte şi-o luă pe Storm în braţe.

— Continuă, o îndemnă el blând. Dar fostul tău soţ? Ce loc avea în viaţa ta?

Poate era din cauza vinului sau fiindcă era foarte târziu şi era extenuată. Îşi puse capul pe umărul lui, cu ochii pe jumătate închişi şi privea flăcările din şemineu.

— Jack era pilot, plin de el, plăcut şi încrezător în abilităţile lui ca pilot şi amant. Eu eram rece, detaşată şi competentă. Eram cam descurajată când l-am

cunoscut. Eram atât de singură încât acum când îmi amintesc, cred că m-aş fi îndrăgostit de oricine ar fi apărut în viaţa mea.

— L-ai iubit?

Oftă.

— Da, l-am iubit.

Voia să adauge că de când îl întâlnise pe Jim, percepţia ei despre dragoste se schimbase în mod drastic. Ceea ce simţea pentru Jim era puternic şi bun, nu ameţeala superficială pe care o simţise pentru Jack.

— Şi el a încercat să concureze cu tine? întrebă Jim.

— La început, nu. Eram instructor de zbor la altă şcoală şi el îşi înfiinţase propria şcoală. M-a ademenit. Am devenit instructor şef şi administrator.

— Asta a fost înainte sau după ce te-ai căsătorit?

— După.

— Şi apoi?

— Apoi, murmură ea trist. Eram căsătoriţi doar de un an când a început să se schimbe. Mă acuza că petrec prea mult timp la şcoală. Spunea că nu gătesc, nu fac curat, sau, înghiţi în sec, nu fac dragoste cu el.

— Dar nu conduceai şcoala, ţineai contabilitatea şi predai? întrebă Jim.

— Da, şi am încercat să-i explic, continuă ea. Nu voiam să ţin contabilitatea, dar Jack era un dezastru cu cifrele şi dacă nu supravegheam finanţele, se ducea totul de râpă. Dar era un instructor excelent şi aveam o afacere de succes.

— Mai erau şi alţi instructori să vă ajute?

— Nu. Jack spunea că putem economisi bani dacă predam noi.

— Şi mai voia să fii şi femeie de casă şi iubită?

Storm râse. După cum vorbea Jim, părea o responsabilitate ridicol de mare. Dar atunci nu văzuse clar.

— Mi-e teamă că am renunţat la rolurile de femeie de casă şi soţie, se confesă ea.

— Şi la rolul de iubită? întrebă el.

Ochii lui Storm erau plini de durere.

— Da, şi la acesta. Îşi împreună mâinile în poală şi privi focul. Jack folosea problemele de acasă ca o scuză ca să aibă aventuri.

Jim o îmbrăţişă din nou. Încerca să nu plângă. Îşi puse mâinile după talia lui, mulţumită să se odihnească lângă el şi să-i asculte bătăile puternice ale inimii.

— Problema era că lucrai între douăsprezece şi cincisprezece ore pe zi şi apoi veneai acasă să faci curat şi să găteşti.

— De parcă atunci îmi puteam vedea greşeala.

Jim chicoti.

— Nu, scumpo, Nu vedem pădurea din cauza copacilor. Vreau doar să te ajut să ai o perspectivă justă asupra trecutului.

Storm se încruntă.

— Nu înţeleg.

Jim se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Vreau să spun că lucrai mult ca să te impui în aviaţie. Adaugă efortul de a îndeplini cererile unui soţ care voia să-şi vadă visele cu ochii şi vei vedea ce existenţă îngustă ai dus. Nu ştii să te relaxezi şi să te bucuri de viaţă, asta e tot.

Zâmbi tandru, ridicându-i bărbia până li se întâlniră privirile.

— Vreau să te învăţ să te bucuri de viaţă, Storm. Vreau să te aud râzând. Să-ţi văd ochii albaştri măriţi de plăcere când facem dragoste. şopti el.

Gura lui îi sărută cu tandreţe buzele întredeschise. Cuvintele lui răsunau plăcut în minte în timp ce-l îmbrăţişa. El o strângea în braţe. O sărută uşor pe gât şi spuse:

— Nu pot trăi fără tine, Storm. Dumnezeu ştie ce greu mi-a fost să te evit trei săptămâni.

Îl privi surprinsă.

— M-ai evitat?

Jim oftă, trecându-şi degetele prin părul ei arămiu.

— Am încercat să-mi spun că ceea ce simţeam pentru tine nu va dura. Că dacă nu te voi vedea, te voi uita. Râse. Mi-a fost greu fără tine, Storm. Îmi era dor de vocea ta, de ideile tale. Îmi place să te privesc. O sărută pe nas. Ai idee cum ţi se văd emoţiile pe faţă?

Brusc, o cuprinseră vechile incertitudini. Chiar când inima ei înflorea de dragoste pentru el, gândurile se duceau în trecut, zdruncinându-i încrederea în sine şi se aşează cu spatele la foc.

— E felul tău de a mă face să demisionez? întrebă ea aspru.

Imediat ce cuvintele aspre îi ieşiseră pe gură, îşi dori să le fi înghiţit. Jim se ridică şi o privi mânios. Îşi strânse braţele la piept, incapabilă să-l privească.

— Vrei să-mi spui că nu mă vrei? întrebă el aspru.

— Nu. nu ştiu. Vocea ei era nesigură şi se ura pentru asta. El încerca s-o dea afară de trei luni şi nu ştia dacă să se încreadă în inima ei sau în mintea bănuitoare. Îşi frecă tâmpla. Te rog, Jim, am nevoie de timp. Să mă gândesc. Sunt atât de confuză.

Jim se relaxă.

— Bine, fu el de acord. Eşti obosită şi poate că te-am surescitat. Hai să te duc acasă.

Dădu din cap prosteşte şi merse să-şi ia haina.

Mai târziu, după ce Jim o lăsase la apartamentul ei, stătea în pat ascultând ceasul care ticăia în întuneric. Jim o condusese la uşă fără să încerce s-o atingă. Asta o durea. Ţinea la ea doar ca s-o facă să-şi dea demisia? Sau spunea adevărul? O iubea cu adevărat?

Storm se întoarse cu faţa în jos. De ce nu era viaţa simplă? Blestemat fie Jack că o transformase într-o persoană neîncrezătoare. Blestemată ea însăşi pentru că nu era destul de puternică şi de curajoasă să scape de influenţa lui invizibilă.

Zorii celei de-a doua zi de noiembrie erau senini şi reci. Storm dormi până la prânz şi se trezi ameţită şi

deprimată. O baie caldă o mai ajută să-şi revină. Privindu-se în oglindă, Storm îşi dădu seama ce palidă era. O durea pieptul. De ce nu putea da uitării trecutul şi să aibă încredere în Jim?

Îşi puse o panglică verde pe păr, apoi o scoase dezgustată, lăsându-şi părul să-i cadă pe umeri. Deşi nu voia să admită, voia ca Jim s-o remarce. O făcea să se simtă atrăgătoare şi feminină. Îşi luă haina şi geanta, nerăbdătoare să ajungă la serviciu.

Stella era îngrijorată când intră Storm.

— Ce e în neregulă Stella? întrebă ea, punându-şi haina în cui.

— Oscelot, bombonico. A transmis prin radio că are probleme cu motoarele.

Storm se încruntă.

— Iar?

— Cum adică iar? întrebă Dan Bradford intrând.

Storm se întoarse.

— Când m-am întors noaptea trecută, indicatorul de ulei a căzut la motorul din dreapta. Jim spunea că avionul tocmai fusese verificat.

Dan îşi vârî mâinile în buzunare.

— N-aş vrea să-i acuz pe mecanici, Charlie şi Rex. Sunt aici de la început. Lucrează impecabil, murmură el. Se duse la fereastră şi privi traficul aerian.

Storm o privi pe Stella.

— Unde e Jim? întrebă ea.

— În turnul de control. Avionul lui Oscelot nu mai are curent electric. E groaznic.

— Lucrurile se întâmplă mereu de trei ori.

— Poftim?

— Am spus că lucrurile se întâmplă mereu de trei ori. Întâi, presiunea uleiului la mine, acum Oscelot are probleme. Mă întreb cine urmează.

— Nu mai vorbi aşa, scumpo! îi ceru Stella. Destul că vine vremea rea şi avem atâţia vânători de transportat, nu avem nevoie de a treia problemă!

Storm era programată să zboare într-o oră. Oricât de mult dorea să fie cu Jim, ştia că trebuia să-şi verifice avionul. Se duse la hangar, hotărâtă să inspecteze avionul ca să se asigure că era în ordine. Hangarul era gol. Celălalt avion Aztec stătea graţios în centru, fuselajul lui roşu cu alb lucind în lumina slabă. Nişte umbre trecură pe deasupra capului ei.

Trecându-şi degetele peste punctele de îmbinare, Storm verifică totul. Stătea cu mâinile în şold inspectând motoarele. În cele din urmă mângâie avionul şi se sui în el.

Înăuntru tăcerea se adânci. Simţea că ceva lipsea, dar nu ştia ce. Poate că era liniştea neobişnuită. De obicei, Charlie sau Rex o ghidau cu semne cu mâna. Acum, chiar şi zgomotul unui avion cu reacţie care decola în depărtare suna stins.

În timp ce răsucea cheia în contact, se gândea la Oscelot. Ştia din experienţă că un avion fără curent

electric era periculos, dar nu critic. Fără circuitele electrice, trenul de aterizare trebuia coborât manual. Nu se aprindea niciun beculeţ să-i spună lui Oscelot că acesta era blocat cum trebuia. Poate doar să se roage că nu se va strânge sub el la aterizare. Dan va aduce camioane de-a lungul pistei şi va împrăştia spumă pentru cazul în care trenul de aterizare n-ar fi funcţionat şi avionul ar fi aterizat pe burtă.

Storm simţi un nod în stomac şi lăsă carnetul de zbor în poală. îi era rău şi închise ochii.

Inspirând adânc, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Poate ar fi trebuit să mănânce înainte de a decola spre Baza Doi. Era un drum scurt şi vânătorilor sigur le mai rămăsese mâncare. Va lua o ciocolată sau altceva de la ei.

Brusc, se simţi singură. Ar fi dorit ca Jim să se afle în scaunul copilotului. Nu mai putea nega dorul din inima ei şi privi turnul de control.

* * *

După-amiază târziu, Storm se întoarse la Anchorage

cu vânătorii. Fu atentă la cadrane, temându-se de al treilea accident. Câţiva biscuiţi de la un vânător o ajutaseră să-i treacă greaţa.

Se lumină văzându-l pe Jim aşteptând lângă pistă. Îşi făcură semn cu mâna, deşi el era îngrijorat. Storm se întreba dacă Oscelot aterizase cu bine.

În timp ce vânătorii coborau, bucuroşi că prinseseră un elan uriaş, Jim sui la bord. Zâmbi şi se aşeză pe locul copilotului.

— Cum a fost? întrebă el.

— Avionul s-a comportat bine. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr.

— Bine. Dar tu? Eşti palidă.

Se strâmbă.

— Mulţumesc, răspunse ea sarcastic. Mă simt îngrozitor.

Jim o masă pe umeri şi ea oftă, închizând ochii şi aplecându-se să-şi pună capul pe pieptul lui.

— Dacă-ţi fac un compliment, spuse el poznaş, vei crede că am gânduri ascunse.

Storm deschise ochii şi-l privi.

— E cazul?

— A fost o zi grea. Voiam să-ţi spun că eşti frumoasă, palidă sau nu. Apropo, Oscelot a aterizat cu bine.

— Slavă Domnului! Storm se ridică şi mâinile lui Jim alunecară şi-i prinseră degetele. Jim, mă îngrijorează. Două avioane în două zile. Sunt aici destul de demult ca să ştiu că mecanicii noştri nu fac lucru de mântuială.

— Nu ştiu. Poate e doar un ghinion. Râse. Şi acum, după cât se pare, ai gripă.

— Probabil. M-a apucat pe la prânz. Mi-a fost greaţă toată ziua. îi puse mâna pe frunte.

— Nu pari să ai temperatură.

Storm ridică din umeri.

— Poate e doar oboseala, Jim. Roşi uşor. Despre noaptea trecută. E rândul meu să-mi cer scuze. îl privi în

ochii cenuşii şi aceştia îi topiră sufletul. Încă n-am scăpat complet de urmările căsniciei mele, Jim. Jack mi-a insuflat ideea că toţi bărbaţii urmăresc ceva. De atunci, am fost suspicioasă. Credeam că m-am vindecat, dar azi-noapte s-a manifestat din nou.

— Îmi pare bine că mi-ai spus. Vreau să ne cunoaştem mai bine, Storm. Şi asta înseamnă mai mult decât să fac dragoste cu tine. O mângâie pe obraz. Deşi mă gândesc mereu la asta.

— Şi eu simt la fel, Jim. E greu, se confesă ea, să am din nou încredere în sentimentele mele.

— Ei bine, mai avem doar două săptămâni de nebunie şi apoi vom avea tot timpul din lume. îi luă faţa în mâini. Să stabilim ceva. Nu mai vreau să te dau afară. Nu-mi place să zbori pentru că îmi fac griji. Îmi fac griji deoarece n-o pot uita pe Heather. Storm, trecutul mă bântuie la fel ca pe tine.

Îi dădură lacrimile şi le şterse cu dosul mâinii.

— Nu ştiu ce e cu mine în ultimul timp. Mă emoţionez atât. şopti ea.

O îmbrăţişă strâns şi o sărută pe obraz.

— Îţi stă bine, crede-mă. Hai să te ajut cu verificarea după zbor şi apoi să mergem să luăm cina. Se strâmbă.

— Mâncare? Nu vreau. Vreau doar să fac o baie fierbinte şi apoi să mă culc. Cred că am nevoie de douăsprezece ore de somn pentru a recupera eforturile din ultimele zile.

— Nu te-ai plictisit în ultimele zile, nu-i aşa?

* * *

Următoarele trei zile, Storm lucră fără întrerupere, ducând vânătorii de la Anchorage la Seattle. În fiecare zi pe la prânz i se făcea greaţă. Fiecare zdruncinătură a avionului îi înrăutăţea situaţia şi-şi luă o pungă la îndemână, pentru orice eventualitate.

Nu prea-l vedea pe Jim. De când plecase Danziger, aveau şi mai mult de muncă. Zbura, dormea şi mânca biscuiţi. Slăbise vreo trei kilograme.

A treia zi, văzu cu plăcere luminile Anchorageului, apropiindu-se de aeroport. Era aproape unu şi jumătate dimineaţa şi ştia că deşi ar fi dorit ca Jim s-o aştepte la birou, el era acasă, dormind extenuat.

Rulă avionul Aztec la hangar. În timp ce farurile luminau hangarul, Storm văzu o mişcare cu coada ochiului. Poate avea halucinaţii. Bolnavă şi obosită, nu vedea bine, se gândi ea.

Verificarea după zbor îi luă mai mult decât de obicei, căci era obosită. În cele din urmă părăsi avionul, încuindu-l. Luându-şi geanta de voiaj, merse

spre ieşire. Doar câteva becuri mai risipeau întunericul. Păcănitul pantofilor ei pe beton suna singuratic.

Deşi nu avea motiv, Storm nu era în largul ei. Văzuse o mişcare? Nu, probabil că-şi imaginase. Se îndreptă spre clădirea principală.

Tocmai termina de completat hârtiile când o maşină parcă afară. Jim apăru în uşa biroului, arătând ca şi cum abia se trezise. îi zâmbi.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

Zâmbi şi lăsă pixul.

— Mă bucur că te văd, strigă ea, alergând în braţele lui. O sărută cu pasiune. Mirosea a mosc, ceea ce o atrăgea. Se lipi de el.

— Doamne, şopti el, mi-a fost atât de dor de tine, Storm.

Îl sărută pe bărbie, pe obraz, pe gură, fericită, apoi îl strânse tare în braţe.

— M-am gândit mult, spuse ea cu ochi strălucitori.

— Mă gândesc la tine tot timpul, răspunse el. Vreau să stai cu mine în noaptea asta.

— Dar.

O sărută.

— Niciun dar.

Storm chicoti.

— Dar trebuie să plec la opt dimineaţa, ca să zbor la

Baza Şapte.

O luă de talie şi-i luă geanta de voiaj.

— Trebuie să te corectez. E o schimbare de program. Noi doi vom face cursa aceea mâine dimineaţă, dar n-ai de ce să nu stai cu mine la noapte. Nu mai pot aştepta până trece sezonul. Storm îi zâmbi.

— Bine. Va fi plăcut să am companie pe drumul acela lung peste lanţul muntos. Dar mâine trebuia să ai liber.

— Şi ce să fac fără tine? Mă vei suporta?

— Cred că da. Voi încerca să nu trag concluzii pripite şi să nu încep o ceartă.

Jim îi deschise uşa.

— Şi eu mă voi purta frumos. Ţi-e foame?

— Deloc.

O privi îngrijorat în timp ce se suiau în maşină.

— Ai o formă ciudată de gripă. Majoritatea virusurilor nu rezistă atât.

Se relaxă.

— Poate e o formă nouă, răspunse ea absentă, închizând ochii.

* * *

Focul arunca lumini jucăuşe în living în timp ce Storm intră, descheindu-şi haina lui, pe care o purta. Un duş fierbinte o mai puse pe picioare. Îngenunche lângă Jim pe blana de urs şi luă paharul de vin roze pe care el i-l oferea. Agită conţinutul.

— Ce culoare delicată, murmură ea, sorbind din pahar.

Jim o mângâie cu degetul mare pe bărbie şi pe gât.

— Ca tine, zeiţă irlandeză a furtunii. Eşti mai delicată decât un giroscop.

Storm zâmbi la această comparaţie ciudată.

— Probabil consideri că este un compliment?

— Desigur. Ca între piloţi, adăugă el masându-i umerii.

Storm oftă şi închise ochii.

— De unde ai ştiut că muşchii umerilor erau crispaţi?

— Eşti încordată.

Lăsă paharul jos şi se lipi de el, punându-şi capul pe umărul lui.

— Îmi pare bine că sezonul se apropie de sfârşit. Sunt atât de obosită.

Jim îi dezveli gâtul din halat, continuând s-o maseze.

— Doar câteva zile şi se va termina, apoi ne vom pregăti pentru primele furtuni mari ale anului.

Încordarea lui Storm dispăru sub mâinile lui experimentate. Apropierea lor era minunată. Jack n-o tratase aşa. Mereu îi dădea o listă cu lucruri de făcut şi ea se culca târziu, extenuată.

Viaţa trecuse pe lângă ea! Jim o învăţa să trăiască şi să fie împreună. O durea inima de dragoste pentru el şi-l sărută.

Reacţia lui fu rapidă. Strânsoarea braţelor lui o înăbuşi. Gura lui puternică şi masculină îi strivea

buzele. O întinse uşor pe blana de urs, părul ei arămiu contrastând cu albul acesteia. Ochii lui străluceau de pasiune. Storm închise ochii şi-i simţi gura pe gâtul ei, pulsul crescându-i.

Mişcările lui încete o provocară şi începu să-i descheie cămaşa, mângâindu-i părul de pe piept. Muşchii lui o emoţionau şi-şi continuă explorarea pe abdomenul lui slab. Jim o mângâia pe sâni. Storm suspină, cu ochii mari de plăcere.

Jim îi scoase halatul. Aerul răcoros îi atinse trupul înfierbântat şi un geamăt de plăcere îi scăpă de pe buze în timp ce el o săruta pe sâni. inhibiţia ei se topea într-o pasiune înflăcărată.

— Eşti a mea, mormăi el. Pentru totdeauna, Storm. Suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Aceste cuvinte dulci o înflăcărară şi mai mult. Fiecare sărut îi sporea pasiunea şi o durea dorinţa de a fi lângă el, să-l simtă în ea. îl simţi peste ea. Părul lui aspru de pe piept pe sânii ei, căldura buzelor lui, puterea lui

masculină o făceau să-i tremure picioarele. Genunchiul lui îi despărţi coapsele şi ea se arcui să-l primească.

Un mic strigăt îi ieşi din gât când o pătrunse. O ducea în zbor într-o spirală pasionată, aprinzându-se de o dorinţă sălbatică pe care n-o crezuse posibilă. Lumea, noaptea şi ei deveneau un zbor strălucitor în sfere ale plăcerii care o făceau să suspine de bucurie şi împlinire.

Lacrimile ei îi udară pe amândoi când rămaseră îmbrăţişaţi după aceea. Jim îi şterse obrajii cu blândeţe. Se ridică într-un cot, privind-o galeş.

— Am împărtăşit totul, Storm, spuse el. Lacrimi de tristeţe şi acum de bucurie. Eşti ca o vulturoaică zburând la marginea cerului.

Ea tremura în braţele lui, adulmecându-i gâtul şi umărul.

— O vulturoaică, spuse ea, ce imagine frumoasă.

Îi mângâie umărul şi braţul, iar focul arunca umbre care dansau peste ei.

— Ai văzut vreodată doi vulturi împerechindu-se?

— Nu, spuse ea râzând.

— Aici, în Alaska, îi poţi vedea câteodată. E înălţător. Se ridică la trei mii de metri şi apoi îşi prind ghearele şi cad spre pământ în cercuri. Zâmbi. E un spectacol unic. Într-o zi, îl vom vedea împreună.

Storm zâmbi leneş, mulţumită să fie în braţele lui.

— Nu mai am nevoie să văd. Mă simt de parcă tocmai am trecut prin asta.

Jim o sărută tandru.

— Nu voi uita noaptea asta câte zile voi mai avea. O studie în linişte, imprimându-şi trăsăturile ei în minte. Pe cuvânt, Storm. Te vreau pentru totdeauna. Nu pot trăi fără tine. Te iubesc atât de mult încât mă doare.

Lacrimile curseră din nou pe obrajii lui Storm.

— O, Jim, suspină ea, îmbrăţişându-l.

El râse.

— Te cer de soţie şi ca răspuns primesc lacrimi,

murmură el. E da sau nu, scumpo?

Storm se ridică în capul oaselor, încă în braţele lui.

— Poţi să-mi suporţi suspiciunea până mă vindec de ea? murmură ea printre lacrimi.

— Dacă-mi suporţi îngrijorarea când trebuie să zbori singură pe vreme rea.

Storm suspină şi râse.

— Ce pereche suntem!

— Ne descurcăm noi, şopti el şi se ridică, luând-o în braţe şi ducând-o în dormitor. O lăsă uşor pe cearşafurile răcoroase, apoi se întinse lângă ea, trăgând păturile deasupra. Părul ei era împrăştiat pe pernă şi pe umărul lui.

— Mai avem multe de vorbit, spuse el, sărutând-o pe frunte. Şi vom avea timp pentru asta. Hai să luăm zilele pe rând şi să le savurăm. Acum dormi, sau nu voi fi răspunzător de acţiunile mele.

Îi zâmbi obosită. Dragostea lui o uimea. Nu-şi dăduse seama că un bărbat putea avea nevoie de mângâiere la fel ca o femeie.

Oftând fericită, Storm închise ochii, mulţumită. În timp ce o cuprindea somnul, auzi vântul urlând afară. Va fi vreme rea mâine. Dar în braţele lui Jim se simţea în siguranţă.

Capitolul 10

Jim se sprijini pe tejghea, studiind o hartă amănunţită, cu o ceaşcă de cafea în mână. Era ora şapte dimineaţa şi clădirea răsuna de telefoane şi de vocile vânătorilor gata să se întoarcă la Seattle. Storm stătea lângă Jim, privind absentă norii care se adunau. Prognoza spunea că va ninge abundent la prânz.

— Ei bine, azi vom avea un vânt puternic până vom ajunge la Munţii Alaskăi. Trasă ruta pe hartă. De acolo, vom traversa trecătoarea Mentasta la cinci mii de metri altitudine, apoi vom coborî şi vom zbura peste lacul Dot, după care o vom lua spre Eagle, pe râul Yukon. Sună bine?

Storm dădu din cap că da. În mod normal, n-o speria să zboare peste Munţii Alaskăi, dar astăzi ceva o

deranja. Se hotărî totuşi să nu-şi exprime îngrijorarea. În ultimele săptămâni fusese foarte emotivă. Întâi, văzuse umbre în hangar noaptea. Acum era înspăimântată.

Se forţă să zâmbească.

— Mergem cu avionul Aztec? Sunt doar doi vânători de luat de la Baza Şapte.

Jim împături harta şi o puse în servieta lui neagră.

— Nu. Vom lua avionul Cessna Crusader. E mai bine echipat şi are pilot automat. O luă de braţ, conducând-o afară din birou. Cum vine furtuna, vreau un avion care poate zbura la şapte mii de metri altitudine, deasupra norilor.

Storm zâmbi, încheindu-şi fermoarul de la combinezon.

— Ar trebui să zbor mai des cu tine. Cu tine zbor cu cele mai bune avioane, îl tachină ea.

Avionul alb Crusader era parcat în hangarul trei. Era cel mai nou model Cessna şi putea decola şi ateriza pe piste scurte. îl mângâie pe bot şi începu să-l inspecteze. Jim coborî scara şi duse înăuntru hărţile şi pachetele cu mâncare pe care le făcuse Stella.

Storm se aşeză pe locul copilotului.

— Vrei să pilotezi la întoarcere? întrebă el.

— Bineînţeles. Avionul e o frumuseţe, nu-i aşa?

Se aplecă, luând-o pe Storm de gât şi trăgând-o spre el s-o sărute.

— Ţi-am spus ce frumoasă eşti în dimineaţa asta? şopti el, dându-i drumul.

Roşi şi-şi puse centura de siguranţă.

— Ştii cum să mă impresionezi, se confesă ea.

Jim îşi puse căştile, schimbând frecvenţa radio pe aceea a turnului de control.

— Mai bine te-ai obişnui, zeiţa mea irlandeză a furtunii. Asta e problema ta. N-ai fost iubită.

— Mă răsfeţi Jim.

— De ce nu? Acţionă câteva butoane şi elicea din stânga începu să se învârtească.

— În plus, Storm, vreau să te răsfăţ.

Storm verifică aparatele de control, veselă. Al doilea motor porni şi Jim le sincroniză.

În timp ce se îndreptau spre pistă, Storm abia observă condiţiile meteo. Înăuntru era cald şi cadranele indicau parametri normali. Mai ales, era cu Jim, bărbatul pe care-l iubea atât de mult.

— Ai mai pilotat un avion Crusader? întrebă Jim, pregătindu-se de decolare.

— Am luat un scurt contact cu el înainte să vin în Alaska. Acest model e nou şi am avut şansa să-l pilotez în Seattle. Pare competitiv.

— E un bimotor deosebit. Acest drum îţi va arăta ce poate. Plecăm.

Avionul ţâşni pe pistă. Motoarele huruiau la unison, ridicând avionul. Câteva rafale de vânt îl

scuturară. În curând, urcau prin plafonul de nori. În cele din urmă se ridicară deasupra stratului inferior de nori. Sub ei, norii pluteau cenuşii şi pufoşi. Deasupra lor era alt strat cenuşiu de nori. Vântul se calmă la şase mii de metri altitudine şi Storm oftă uşurată.

— A fost cam dificil, admise Jim, ca şi cum îi citise gândurile.

— Aşa e mereu la începutul iernii?

— Doar câteodată. Nu e mereu la fel. Iarna va fi grea. Te simţi bine? Eşti palidă.

Storm ignoră întrebarea lui şi schimbă subiectul.

— Ce se întâmplă dacă furtuna ajunge la Anchorage înainte să ne întoarcem?

— Depinde cât de repede pot curăţa pista echipamentele de deszăpezire. Dacă vremea e rea, luăm pasagerii şi ne îndreptăm spre Whitehorse, Canada. Acolo aşteptăm ca furtuna să treacă. Zâmbi. Fiindcă veni vorba, ştiu un hotel simpatic în Whitehorse. Au şi mâncare bună.

Storm râse.

— Eşti imposibil! Mereu transformi o situaţie dificilă într-o experienţă plăcută.

— Se poate. Ţine minte, un pahar e pe jumătate plin, nu pe jumătate gol.

Storm nu prea avea ce face. Treceau peste Munţii Alaskăi. Era aproape ora unsprezece. Se întreba dacă îi va fi iar greaţă. Nimeni nu mai avea

simptome de gripă. De fapt, sezonul gripei nu părea să fi început în Anchorage. Brusc, Storm trase aer în piept.

— Ce nu e în regulă, Storm? întrebă Jim îngrijorat.

— Nimic, răspunse ea. Transpiraţia îi uda palmele în timp ce se gândea la cuvintele mamei ei: „Pare o trăsătură ereditară în familia noastră. Toate femeile au greţuri începând de la prânz şi până la cină”.

Storm închise ochii, această posibilitate lovind-o ca un baros. Doamne, era gravidă? La treizeci şi doi de ani? îşi puse o mână pe abdomen. Ştia că putea fi adevărat. Ea şi Jim făcuseră dragoste acum cinci săptămâni. Îşi muşcă buza de jos, cuprinsă de teamă, incertitudine şi bucurie. îl privi pe Jim şi inima i se umplu de dragoste. Silueta lui puternică emana încredere în sine. îl iubea atât de mult! Şi acum poate purta copilul lui.

Simţindu-i neliniştea, Jim se întoarse spre ea.

— Eşti palidă, scumpo. Eşti sigură că n-ai temperatură? întrebă el.

— Nu, murmură ea, neştiind ce să spună.

— Poate eşti anemică. Se poate întâmpla când lucrezi paisprezece ore pe zi şi nu dormi destul.

Ştia că în curând el îşi va da seama

— Ar trebui să mergi la un control când ne întoarcem, continuă el.

Încă nu-i venea să creadă, dar instinctiv ştia că era adevărat. Se simţea bine. Privi pe fereastră, căzută pe gânduri. De câte ori îşi dorise un copil şi Jack spusese nu? Poate că asta le ruinase căsnicia. Dorise cel puţin doi copii şi el voia întâi să fie mai solid financiar.

Storm îşi luă bărbia în mână. Pentru Jack, şcoala de aviaţie nu aducea niciodată destui bani. îi fusese teamă de responsabilitatea de a creşte copii? Da, recunoscu ea, abia se putea descurca în legătură cu oamenii de vârsta lui, cu atât mai puţin cu tinerii. De fapt, nu se maturizase niciodată.

O cuprinse îngrijorarea. Cum va reacţiona Jim la aceste noutăţi? O ceruse de soţie, dar îşi va asuma responsabilitatea pentru o soţie şi un copil? Dacă o lua de soţie, va fi pentru că o iubea sau pentru că era gravidă? Privi pe fereastra din dreapta şi-şi dădu seama că începuse să ningă. Vizibilitatea scăzuse considerabil şi Storm porni instalaţia de dezgheţare, ca să nu se formeze gheaţă pe aripi.

Mâna lui Jim se odihnea pe coapsa ei şi Storm se întoarse spre el.

— Vremea asta îmi trezeşte amintiri neplăcute, începu el. Îmi amintesc de căutarea după Heather şi cum nu aveam vizibilitate, iar temperatura era scăzută. Aproape că am pierdut două alte avioane, deoarece echipamentul de dezgheţare nu făcea faţă furtunii. Trebuie să mă obişnuiesc, Storm.

— Cu ce? întrebă ea.

— Cu ideea că vei pilota şi când nu sunt cu tine. Mintea îmi va spune că temerile mele sunt nefondate. Dar inima mea e strânsă în menghină de fiecare dată când mă gândesc că o poţi sfârşi ca Heather.

— Te iubesc pentru că încerci să înţelegi nevoia mea de a zbura, spuse ea.

O mângâie pe obraz.

— Îmi place să aud aceste două cuvinte de la tine. îl privi întrebătoare.

— Că te iubesc?

— Da. Văd asta în ochii tăi şi în felul cum mă atingi, dar e plăcut s-o aud, de asemenea.

Storm zâmbi şi-l sărută în palmă.

— Credeam că ştii.

— Nu presupun nimic, scumpo. Nu de când am pierdut-o pe Heather şi copilul nostru. Ţi-o voi spune de zece ori pe zi, până te vei plictisi.

Îl sărută pe obraz.

— Niciodată, dragă. Niciodată nu mă voi plictisi, şopti ea.

Radioul porni şi se auzea slab şi neclar, pârâitul electricităţii statice făcând mesajul indescifrabil. Cu ochii îngustaţi de concentrare, Jim căuta să-l regleze.

— Ce este? întrebă ea.

— Nu ştiu. răspunse el, apăsându-i căştile pe urechi. Luă microfonul. Aici delta 552. Vă rog repetaţi mesajul.

Îi făcu semn să-şi pună căştile.

— Vezi dacă îi recepţionezi.

Nu prea se auzea şi Storm abia recunoscu vorbele „Danziger”, „motoare” şi „sub”. îl privi întrebător pe Jim şi ridică din umeri.

— La dracu’, mârâi el şi încercă să ia din nou legătura cu baza din Anchorage.

Deodată, o explozie smulse carcasa motorului din dreapta. Storm fu aruncată în faţă. Ţipă şi se chinui să respire. Urechile o dureau şi capul la fel. Întunericul o cuprindea. Era aruncată prin cabină. îi era frig. Mâinile îi îngheţau. Se chinuia să respire.

— Storm!

Încercă să răspundă, dar nu avea destul aer, îngheţa, dar simţea o căldură pe faţă.

— Storm! Mă auzi? Trezeşte-te!

Sunt trează se gândea ea, simţindu-se ca şi cum nu mai avea braţe. Vag, îl auzi pe Jim strigând-o din nou şi încercă să vadă mai bine. Trecându-şi degetele peste faţă, descoperi oripilată că erau pline de sânge. Aceasta o făcu să acţioneze. Îşi ridică faţa şi văzu expresia îngrijorată din ochii lui Jim.

— Storm! strigă el. Transmite un S.O.S. Mă auzi? Acum!

Avionul se mai redresă în timp ce Jim se lupta cu aparatura de comandă. Storm luă microfonul, transmiţând un S.O.S. şi poziţia lor. Avionul devia şi Jim încerca să-l stabilizeze.

Erau la trei mii de metri altitudine, dar ea încă nu putea respira bine. Era frig. Trimise un nou S.O.S.

Nu avea timp să gândească, doar reacţiona. În jur erau nori cenuşii. Nu vedeau pe unde zburau. O durea capul şi observă îngrozită o crăpătură mare în aripă. Se lărgea!

— Storm, strânge-ţi centura, ordonă Jim. Grăbeşte-te. Nu mai pot menţine avionul în zbor mult timp.

Îşi strânse cataramele.

— Unde suntem, Jim?

— Undeva la nord de Munţii Alaskăi. O privi. Eşti rănită.

— Mi-e frig. Când ne redresăm? întrebă ea, speriată.

— Ai primit confirmarea de la Anchorage?

— Nu ştiu. Nu se aude bine. Jim. Se opri. Aripa s-a crăpat. Doamne, crăpătura creşte.

Doar cu un motor mergând, avionul o lua într-o parte.

— Mai transmite. E singura noastră şansă.

Avionul continua să cadă spre pământ, iar Storm repetă apelul de urgenţă de mai multe ori, întrebându-se

dacă vor supravieţui aterizării. Deodată, ţipă când bucăţi din aripă zburară. Avionul începu să zboare în cercuri.

Apoi ieşiră din nori, îndreptându-se rapid spre solul alb, presărat cu stânci şi conifere. N-aveau unde ateriza!

— Ajută-mă! strigă Jim.

Storm trase de manşă, transpirată. Avionul deteriorat abia răspundea comenzilor.

— Aşa, spuse Jim.

— Mai bine coborâm, spuse ea. Aripa se poate rupe în orice clipă.

Trecură peste copaci, la o sută de metri deasupra terenului stâncos.

— Storm, pregăteşte-te să ne prăbuşim.

— Nu. Ai nevoie de ajutor.

Jim avea faţa contorsionată şi-i împinse capul între genunchi.

— Stai aşa, la dracu'!

Voia să protesteze când avionul o luă în jos. Îşi înăbuşi un strigăt de frică atunci când o aripă se lovi de un molid. Avionul se lovea de vârfurile copacilor. Apoi, brusc, apăru o poiană. Storm îşi puse braţul peste cap, iar Jim coborî. Ţipă când atinseră solul. Avionul se înţepeni şi apoi simţi o durere în braţul stâng. îl auzi pe Jim urlând de durere, apoi leşină.

Capitolul 11

Mirosul de combustibil o trezi. Deschise ochii. Fulgi de zăpadă zburau prin ferestrele sparte, aşezându-i-se pe cap, pe umeri, pe braţ. Era linişte. Inima îi bătea în liniştea stranie. Centura de siguranţă o ţinea agăţată, avionul fiind înclinat pe stânga.

Lui Storm îi era frică. Simţea gustul sângelui şi-şi dădu seama că-i curgea din gură. Era ameţită şi şocată. îl observă pe Jim întins lângă ea. îi dădură lacrimile şi începu să-şi desfacă legăturile.

— Nu! Nu. Jim. Jim, mă auzi? Spune ceva. Te rog.

Cum el nu se mişca, deveni isterică. Centura era greu de desfăcut. Respira greu lângă el. În cele din urmă, mintea i se mai limpezi. O durea braţul stâng şi-şi dădu seama că era rupt.

Mirosul de combustibil îi aminti că trebuia să iasă din avion. Trebuia să afle dacă Jim trăia.

Eliberându-se de centură, aproape căzu peste el. Se sprijini în mâna dreaptă. Avionul se clătină uşor. Puse mâna pe gâtul lui Jim, luându-i pulsul. Se simţea slab.

— Eşti viu, şopti ea.

Storm ignoră vântul care şuiera şi ninsoarea în timp ce se lupta să-l elibereze pe Jim. Observă o tăietură mare şi urâtă pe tâmpla lui. îl mângâie pe picioare. El gemu, dar

rămase inconştient.

Piciorul lui fusese strivit sub tabloul de bord. Storm simţi un os sub pielea lui şi inspiră adânc. Cel puţin nu era o fractură deschisă. Era o fractură multiplă şi se umflase. Poate avea hemoragie internă.

Târându-se în spatele avionului, aduse trei pături şi o trusă de prim ajutor. Nu era morfină ca să-i uşureze durerea lui Jim când se va trezi. Dacă se va trezi. Nu putea decât să-l ţină la căldură, departe de umezeală.

Se întuneca repede. Storm îşi frecă mâinile ca să se încălzească şi transmise un nou S.O.S., dar nu primi niciun răspuns.

Ghemuită pe locul copilotului, Storm îl îngriji pe Jim încă o oră. În cele din urmă, spre uşurarea ei, începu să-şi revină. Îngenunche lângă el.

— Jim, şopti ea, nu încerca să te mişti. Mă auzi?

Gemu şi deschise ochii.

— Doamne, reuşi el să spună cu voce slabă.

— Suntem vii, Jim. Ne-am prăbuşit, dar suntem vii. Stai liniştit şi odihneşte-te. Înţelegi?

— Heather?

— Nu, dragă. Sunt Storm. Heather a murit, îţi aminteşti?

Îşi înăbuşi un suspin, privindu-l. Accidentul probabil că-i readusese în minte teama de a o pierde pe Heather. Ochii lui erau dilataţi. Probabil avea o contuzie.

— Cum te simţi, Jim? Poţi să-mi spui ce te mai doare în afară de piciorul stâng?

— Piciorul, murmură el. Se prinse de coapsă şi-şi înăbuşi un ţipăt.

— Nu! strigă Storm, luându-i uşor mâna de pe picior. Trebuie să te scot de aici, Jim. Îţi voi lega piciorul şi mă vei ajuta să te scot afară.

Trecu încă o jumătate de oră până deveni coerent.

— Mare porcărie, nu-i aşa? şopti el zâmbind strâmb.

Storm îl strânse de mână.

— Măcar suntem în viaţă, răspunse ea.

— Mi-e greaţă, murmură Jim, atingându-şi rana de la cap.

— Ai o contuzie. Ochii tăi nu răspund la lumină.

— Măcar ai cunoştinţe medicale, murmură el. Tu cum te simţi?

— Am un braţ rupt şi-mi lipsesc câteva măsele. În rest, sunt bine. Se forţă să zâmbească. Mă simt mai bine ca tine.

Păru mulţumit şi închise ochii o clipă. îl durea piciorul. Storm îl luă de braţ. Voia să ia asupra ei o parte din durerea lui.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse ea. Chiar acum. Hai, Jim, ia-mă de mijloc şi te voi trage afară.

Reuşi să zâmbească.

— Dacă te iau în braţe, scumpo, facem dragoste.

— Îţi pierzi vreodată simţul umorului?

— Nu. Mai ales într-o situaţie ca asta. Bine, sunt gata. Trage şi nu. se strâmbă. nu lua în seamă strigătele mele. Fă-o.

Storm îl prinse de curea.

— Sigur. Sunt Superwoman. Voi trage de câteva ori. îi venea să plângă.

— Eşti minunată, scumpo. Fă tot ce poţi. Nu prea am mintea limpede. Ameţesc.

— Aşa e. Ţine-te, spuse ea, şi începu să-l tragă.

Îi trebuiră patru încercări ca să-l tragă în spatele avionului. Era îngrijorată de durerea lui. După ce-i făcu loc, îl acoperi cu cele trei pături, apoi se chinui să deschidă compartimentul cu atele.

Jim era groaznic de palid când se întoarse, ceea ce o sperie, până îşi dădu seama că leşinase de durere. Aşa era mai uşor să-i pună piciorul în atele. Era extenuată când termină. Se odihni puţin lângă el, dându-şi seama că-i era greaţă. Zâmbi. Greţuri după-amiaza. La fel ca mama ei.

Se sprijini de perete, ascultând vântul. Vor şti vreodată părinţii ei că era gravidă cu Jim? Că va avea în sfârşit un copil? Gândul unei vieţi înăuntrul ei o bucură.

Voia să-l trezească pe Jim să-i spună vestea cea mare. Îşi ţinea protector mâna pe abdomen. Dacă nu i-ar fi spus să se lege bine şi să se protejeze, ar fi putut pierde copilul. Încă îl putea pierde. Toţi trei puteau să moară aici.

Acest gând o trezi din letargie.

— Storm?

Atinse faţa lui Jim.

— Slavă Domnului că eşti treaz, murmură ea. Te mai doare?

— E suportabil. Arăţi groaznic. Tremuri ca o frunză. Stai lângă mine.

Storm se aşeză cu grijă în stânga lui Jim, cu capul pe umărul lui. El trase păturile peste ea.

— Avem morfină? întrebă el.

— Nu. Aş fi vrut să avem. Piciorul tău.

— E rupt, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— Simt oasele frecându-se. Acum pot suporta durerea. Le-ai fixat bine.

— Bineînţeles. Închise ochii, simţindu-se în siguranţă lângă el. Pulsul lui era egal. Storm oftă. Jim, când m-am trezit, mi-era teamă că erai mort. Încă nu prea avem şanse. Nu ştiu unde suntem şi.

— Ssst, spuse el. Calmează-te, Storm. Va fi bine. Ai transmis poziţia noastră prin radio. Trebuie doar să aşteptăm. Ne vor căuta imediat ce se termină furtuna. O sărută pe frunte.

În poziţia în care stătea, pe Storm o durea braţul. Se ridică în capul oaselor.

— Te doare? întrebă el.

— Puţin.

— Mult.

— Poate, spuse ea.

— Ţi-e foame?

— Mie? Zâmbi. Nu prea. Dar trebuie să inventariez proviziile. Ţie ţi-e foame?

— Mi-e groaznic de sete.

— Voi lua nişte zăpadă şi o voi topi. Mai e cafea în termos?

— Puţină. Ascultă, voi dormi, scumpo. Nu e un semn bun. nu ştiu. Poate că ar trebui să mă ţii treaz.

— E uşor. Te voi lovi în piciorul rupt. E natural să vrei să dormi. Ce zici?

Încerca să nu pară îngrijorată. O contuzie putea să dea în comă şi apoi. Storm nu voia să se gândească. Dacă murea? Dacă murea aici, pe munte, fără să ştie că-l iubea? Fără să ştie că purta copilul lui?

Jim închisese ochii.

— Voi dormi, scumpo. când mă voi trezi, voi bea. apă.

Următoarele patru ore, Storm îi luă periodic pulsul şi-i număra respiraţiile pe minut. Semnele vitale se stabilizaseră, ceea ce era încurajator. Adună mâncarea, o lanternă, o rachetă de semnalizare şi termosul care în mod miraculos rămăsese intact. Topi zăpadă în paharul de plastic ţinând-o lângă trupul ei, sub combinezon. Furtuna crescuse în intensitate şi adună cutii cu echipament în jurul lor pentru a se adăposti.

* * *

Era întuneric când Jim se trezi. Storm moţăia lângă el când îl auzi gemând. O durea braţul, dar asta însemna că era vie.

Trebuia să supravieţuiască, să se gândească, să fie responsabilă pentru amândoi în aceste clipe grele.

— Jim?

Jim oftă.

— Când ne întoarcem, să-mi aminteşti să trimit o notă ca morfina să fie inclusă în toate trusele de prim ajutor.

Râse.

— Ţi-ai mai revenit.

— Mă doare capul teribil, piciorul mă doare ca dracu', mor de sete şi de foame, dar în rest mă simt bine.

Storm zâmbi.

— Dacă te plângi, ştiu că eşti mai bine.

— Te doare braţul?

— Cam ca piciorul tău.

— Ai apă?

— Trebuie să-ţi ridici capul. Nu văd nimic. îi duse paharul la gură şi el sorbi cu zgomot. Mai vrei? întrebă ea.

— Da. Vreo doi litri.

Era bucuroasă că el nu-i putea vedea îngrijorarea de pe faţă.

— Îţi mai e greaţă?

— Aceleaşi simptome. Nu-ţi face griji, am capul tare, scumpo. Pipăi pe întuneric, îi găsi mâna sănătoasă şi i-o strânse. Mă simt mai odihnit după somn.

Se lăsă tăcerea şi Storm privi în noapte, tremurând de frig. Jim se simţea bine cu trei pături. Mâna lui puternică o linişti. O rafală de vânt scutură avionul.

— De când ţine furtuna asta? întrebă Jim.

— S-a înteţit în ultimele două ore, explică ea. Îţi aminteşti, se mişca repede sau încet? Dacă se mişca încet, poate dura trei sau patru zile. Storm se înfioră la gândul acesta.

— Se mişca repede. Se deplasează spre est cu cincizeci de kilometri pe oră.

— Slavă Domnului. Atunci centrul ei trebuie să fi trecut de noi.

— Vântul trebuie să scadă rapid în vreo oră-două, fu el de acord.

Mâna lui îi strânse degetele.

— Scumpo, chiar dacă nu ţi-e comod, vino lângă mine. Poate fi periculos. Haide.

Cu greu, Storm se lungi lângă el. În cele din urmă îşi puse capul pe umărul lui. Închise ochii în timp ce el o săruta pe obraz.

— Niciodată nu mi-a mai fost atât de frig, admise ea, tremurând incontrolabil.

— Ştiu, scumpo, şopti el, atingându-i părul. Acum ştiu

prin ce a trecut Heather. Dar acum. acum nu se va mai termina la fel.

— Vom supravieţui, fu ea de acord.

— Te-ai mai încălzit?

Vocea lui era ca un balsam.

— Jim, trebuie să-ţi spun ceva. Acum.

O mângâie pe obraz.

— Sigur, scumpo. Ascult.

Nu ştiu cum să-ţi spun. Vocea îi tremura.

— Hai, Storm, nu poate fi atât de groaznic.

— Nu cred că e groaznic.

El chicoti.

— Bine, zeiţa mea irlandeză a furtunii, spune-mi vestea bună.

— Nu ştiu cum să-ţi spun. La dracu'. Ştiu să mă cert cu tine, dar nu sunt în stare să-ţi dau o veste minunată. îl sărută pe bărbie. N-am mai cunoscut un bărbat ca tine, dragă. Şi te iubesc atât de mult! Vom avea un copil, Jim. S-a întâmplat acum şase săptămâni.

Îi auzi pulsul crescând şi braţul lui o cuprinse. Gura lui îi căuta buzele întredeschise. Lacrimile le curgeau pe obraji şi se ţineau strâns îmbrăţişaţi. Erau lacrimile unei fericiri pe care Storm o crezuse imposibilă. chiar în cele mai îndrăzneţe vise.

Deodată, situaţia i se păru caraghioasă şi începu să râdă. Capetele lor erau apropiate şi râsul lor umplea

avionul. Vocile lor vesele alungau temerile. Storm simţea cum vechile ei temeri şi suspiciuni se împrăştiau pentru totdeauna.

În cele din urmă se făcu linişte. Jim o mângâie pe obraz.

— O să fie băiat sau fată? şopti el. Vom avea o Amelia Earhart sau un Charles Lindbergh?

Chicoti.

— Nu ştiu. Să ai încredere în mine. N-am mai fost mamă. Gândul acesta mă sperie puţin, admise ea.

— Prostii. Vei fi o mamă minunată. Şi o soţie

minunată. Şi iubită. Şi.

Storm râse.

— Opreşte-te! Te rog. Tu ai mai fost în situaţia asta, dar eu nu.

— Crede-mă scumpo, să devin tată va fi unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat, mai mult decât să-ţi pun un inel pe inelarul de la mâna stângă.

— O, Jim.

— Hei, nu mai plânge. Toate irlandezele plâng atât?

— Nu, doar cele gravide, presupun. N-am mai fost atât de emoţionată nici nu-mi amintesc de când.

— Îmi placi blândă, caldă şi deschisă. Îţi stă bine. Prea mulţi ani ai fost obligată să fii dură ca să supravieţuieşti. O sărută pe frunte. Aminteşte-ţi, am văzut adevăratele tale calităţi de la început.

— Chiar şi atunci când voiai să mă concediezi?

— Da. Am greşit. Dar acum înţelegi de ce?

— Deoarece, îndrăzni ea timid, te îndrăgostiseşi de mine şi voiai să mă protejezi?

— Mi-ai căzut cu tronc de când te-am văzut pentru prima dată. Doamne, Storm, ştii ce drăguţă eşti? Ochii tăi mari şi albaştri, felul cum ţi se arcuieşte gura când zâmbeşti şi spiritul tău bătăios. Trebuia să te naşti în Alaska, deoarece întruchipezi curajul ei.

— Ei bine, voi avea nevoie de tot curajul ca să ieşim din beleaua asta.

— Nu te teme. Ne vor găsi. Curând, foarte curând. Dormi, scumpo. La urma urmei, acum trebuie să dormi pentru doi.

Zâmbi.

— O să detest greţurile, dar îmi place să mă răsfeţi.

— Las că vezi tu, promise el blând.

Capitolul 12

Storm stătea în uşa avionului, ţinea racheta de semnalizare în mână şi-şi îngustă ochii în lumina orbitoare. Dimineaţa era senină. Doar câţiva nori erau pe cerul

portocaliu şi roz, iar soarele lumina puternic zăpada.

Storm sări în zăpadă şi se cufundă până la genunchi. Se îndreptă spre mijlocul poienii.

Nu prea dormise noaptea, gândindu-se îngrijorată ce s-ar întâmpla dacă nu venea nimeni să-i salveze. Dar un avion care-i căuta putea vedea racheta de semnalizare. Era singura lor speranţă.

Cu faţa spre vest, duse pistolul deasupra capului şi apăsă pe trăgaci. Recul o făcu s-o doară braţul. Lăsând pistolul să cadă, privi flacăra roşie care strălucea pe cerul albastru. O mică paraşută se deschise, susţinând flacăra încă treizeci de secunde până coborî sub copaci.

Storm se întorcea în poiană ca să lanseze câte o rachetă la fiecare jumătate de oră. Câteva ore mai târziu, mai avea doar una. Se duse în poiană şi ascultă dacă se auzea vreun avion. Un lup urlă în apropiere şi ea zâmbi. Poate că haita văzuse racheta şi venea să investigheze. Se înfioră.

Ridicându-şi braţul să tragă şi ultima rachetă, se opri. Se auzea un avion? Ascultă cu atenţie, încercând să localizeze direcţia zgomotului. Inima începu să-i bată mai repede. Da! Se auzea din nou. Cercetă cerul.

În cele din urmă, apăru un mic avion Cessna echipat cu schiuri pentru aterizare. Storm strigă cât putu de tare şi făcu semn cu braţul drept. Avionul se apropie şi se îndreptă spre răsărit. În cele din urmă Storm lansă racheta, care străluci ca pe 4 iulie. Îşi ţinu răsuflarea privind avionul care survola panta muntelui. Va vedea pilotul racheta? îşi strânse pumnul.

Deodată, avionul vira, îndreptându-se spre poiană. Storm suspină şi căzu în genunchi. Când avionul trecu pe deasupra, recunoscu după ce scria pe fuselaj că aparţinea companiei Bradford. Pilotul va transmite prin radio la Anchorage şi o ambulanţă îi va aştepta. Storm avea lacrimi pe obraji în timp ce se clătina spre avionul prăbuşit. Vor supravieţui!

Se întoarse pe trepte ca să privească avionul cum cobora, gata să aterizeze. Schiurile atinseră zăpada, ridicând-o într-un norişor.

Storm se aşeză obosită pe trepte, extenuată. Îngheţată, închise ochii. Trebuia să doarmă. Doar o clipă. Mintea i se scufundă în întuneric. Mai auzi doar vocea lui Oscelot strigând-o.

* * *

Când îşi recăpătă cunoştinţa, văzu faţa îngrijorată a Stellei. Nu prea observă zidurile albe ale spitalului. Încet, îndoi degetele de la mâini şi de la picioare. Le simţea. Era cald şi se simţea relaxată.

— Cum te simţi? întrebă Stella.

— Bine. îi era sete. Cum se simte Jim? întrebă ea.

— Aşteaptă. stai să-l chem pe Dan.

Teama o cuprinse, încercând să se ridice în capul oaselor. Braţul stâng era în atele, legat strâns la piept. În braţul drept avea o perfuzie.

Uşa se deschise şi intră Dan Bradford. Părea nedormit. Barba lui avea câteva zile.

— Storm? îşi puse mâna pe umărul ei. Slavă Domnului că v-am găsit.

— Cum se simte Jim? îmi spune cineva ce se întâmplă? strigă ea.

Dan zâmbi.

— Se odihneşte. A ieşit din operaţie acum trei ore.

Se relaxă, tremurând.

— I-au pus piciorul în ghips?

Dan ridică din umeri.

— Doctorii spun că a fost rupt rău, dar cu timpul şi cu ajutorul fizioterapiei, va fi ca nou.

— Slavă Domnului.

Uşa se deschise şi Oscelot îşi vârî capul. Ochii lui căprui erau fericiţi. Intră între Stella şi Dan.

— Scumpo! Arăţi sută la sută mai bine decât în poiană. Zâmbi şi se trase de barba neagră.

— Mulţumesc că ne-ai salvat, Oscelot. Lansam

rachete la fiecare jumătate de oră şi. Vocea lui Storm se frânse.

— Dragă, cu plăcere! M-ai speriat! Ai leşinat pe trepte când ieşeam din avion. I-ai legat bine piciorul lui Jim. Zâmbi. Pariez că nu te va mai pune la teste de cunoştinţe medicale.

Storm strănută. Stella îi dădu o batistă.

— Am avut noroc că ne-ai găsit, şopti Storm. Nu mai rezistam o noapte.

Dan îşi studie vârful pantofilor şi murmură:

— Danziger ţi-a sabotat avionul, Storm. Credea că nu-l va folosi nimeni, aşa că a pus o bombă cu ceas în motorul din dreapta, vrând să-l strice în timp ce era în hangar. De obicei nu foloseam avionul Crusader decât pentru curse la Seattle, dar în ultima clipă Jim s-a

hotărât să-l piloteze. Danziger a intrat val vârtej în birou, strigând să te opresc, dar plecaseţi deja. Voia să arunce o lumină proastă asupra companiei şi să ne strice afacerile. O privi pe Storm. Aproape că v-a omorât.

— Îmi pare bine că s-a terminat, Dan. Din cauza vremii rele, am auzit doar fragmente din transmisia ta.

— Din fericire, scumpo, ţi-am recepţionat S.O.S.-ul. Eu şi Leapfrog am plecat imediat! Oscelot pocni din degete. Şi iată! Am zărit racheta ta şi totul a fost bine.

— Am văzut avariile avionului Crusader, Storm, murmură Dan Bradford. Aţi făcut treabă bună să-l menţineţi aproape întreg. Aterizarea în poiană a necesitat pricepere.

— Lui Jim să-i mulţumeşti. El l-a pilotat. N-am putut face prea mult, deoarece s-a depresurizat cabina şi am leşinat. Nu ştiu cum de a rămas Jim conştient.

Oscelot zâmbi maliţios.

— Îi ştii pe piloţii ăştia. Jim ne-a spus multe poveşti cum a pierdut oxigenul şi şi-a ţinut răsuflarea până a ajuns la trei mii de metri altitudine şi a putut respira normal.

— Ei bine, spuse Storm zâmbind, nici măcar nu m-am gândit să-mi ţin respiraţia. N-am fost niciodată mai

speriată.

Dan îi puse mâna pe umăr.

— Toţi am fost speriaţi, Storm. Dar trebuie să te odihneşti. Chem doctorul.

— Vreau să-l văd pe Jim.

— Nu, scumpo. Doarme încă după anestezie. Mai acordă-i două-trei ore, apoi te voi pune într-un scaun cu rotile şi te voi duce la el. Da? întrebă Oscelot.

Storm fu de acord, obosită.

* * *

Mai târziu, Oscelot fluiera vesel în timp ce împingea căruciorul cu Storm pe coridorul spitalului. Marie, soţia lui scundă, mergea pe lângă cărucior, vorbind cu accent franţuzesc. Inima lui Storm bătea cu putere.

— E treaz? E coerent? o întrebă pe Marie.

— Da, scumpo. E treaz şi nerăbdător să te vadă. Marie şi soţul ei se priviră cu subînţeles. Ce minunată e dragostea! zise Marie.

Storm roşi.

— Eşti norocoasă, Storm. Bărbatul acesta te iubeşte! Mi-am dat seama după privirea din ochii lui când s-a trezit şi a întrebat de tine. Noi nu vom sta mult.

— Nu, bineînţeles că nu, fu Oscelot de acord.

Marie deschise uşa şi Oscelot o împinse pe Storm înăuntru. Jim era palid şi piciorul lui era suspendat deasupra patului, dar zâmbea şi-i întinse mâna când se apropie. Lui Storm îi dădură lacrimile.

— Hai, Jacques! exclamă Marie. Trebuie să mergem acasă, la copii. La revedere.

Storm zâmbi.

— Mulţumesc. mulţumesc pentru tot.

Oscelot îi făcu cu ochiul.

— Vă mai vizităm mâine.

Ieşiră şi închiseră uşa după ei.

Jim o privea pe Storm.

— De ce plângi? o întrebă el, ştergându-i lacrimile de

pe obraji.

— Pentru că s-a terminat şi am supravieţuit amândoi.

— Tare aş fi vrut să nu fiu imobilizat la pat. Vreau să te îmbrăţişez.

Storm trase scaunul cu rotile mai aproape şi-şi puse capul pe braţul lui puternic.

— Şi eu aş vrea. Vreau să ştii că şi azi am avut greţuri.

— Le-ai spus medicilor?

— Da. Mi-au luat sânge în timp ce erai sub efectul anesteziei. Sigur sunt gravidă.

— E băiat sau fată? întrebă el zâmbind.

— Nu mi-au spus. Zâmbi. Dar instinctul îmi spune că va fi băiat. Îţi convine?

— Să fie sănătos, nu-mi pasă dacă e fată sau băiat, răspunse el.

Soarele de seară strălucea printre jaluzele, luminând camera. Storm privi pe fereastră norii pufoşi de pe cerul albastru.

— E aşa de linişte afară încât e greu de crezut că a fost furtună.

— Ştiu ce vrei să spui, fu Jim de acord. Dar ca să schimb subiectul, voi număra zilele până ieşim de aici. O mângâie pe obraz. Imediat ce mi se vindecă piciorul, ne căsătorim. Oscelot ne va duce apoi la cabana mea, la nord de Anchorage, pentru o lună de miere. Cum sună?

Storm închise ochii şi dădu din cap.

— Asta va fi cel mai curând după patru săptămâni, ştii doar. Şi apoi vei umbla în baston alte trei-patru săptămâni.

Zâmbi şi-i sărută părul.

— Cu baston sau fără, ne vom căsători şi vom sta la cabană.

— Abia aştept, şopti ea.

Capitolul 13

Storm stătea mulţumită în braţele lui Jim, pe

canapeaua din faţa şemineului. Somnoroasă, deschise ochii pe jumătate ca să privească inelul cu diamant de la mâna ei stângă. Trecuseră doar două zile de când se căsătoriseră? Două zile de când veniseră la cabana lui Jim de la nord de Anchorage?

Oftând, se cuibări în braţele lui Jim.

Jim se întoarse spre ea, zâmbind.

— E mai bine decât la spital, nu-i aşa?

— Nici nu se compară, fu ea de acord.

— Eşti fericită?

— N-am ştiut ce e fericirea până nu te-am cunoscut.

Jim chicoti.

— Vrei să spui până ne-am ciocnit.

Râse şi ea.

— Nu prea începusem bine, nu-i aşa?

Îşi trecu degetele prin părul ei mătăsos.

— Nu, dar am perseverat.

— A fost nevoie să ne prăbuşim cu avionul ca să ne convingem că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Nu aveam nevoie de asta ca să mă conving că te iubesc.

Storm îşi trase picioarele sub ea.

— Dar aveai nevoie să-ţi înfrângi teama de a mă pierde.

Se încruntă uşor.

— A ajutat ca să-mi îngrop trecutul. Asta a fost cel mai rău, să stau neajutorat în avion, imaginându-mi suferinţele lui Heather. Îmi înţepenise trupul de frig. Am adormit. Cred că aşa a murit Heather, ca şi cum ar fi adormit. După ce am trăit şi eu asta, îi accept moartea mai uşor.

Jim o strânse de mână.

— Nu-mi mai e teamă când pilotezi. Cred că mereu îmi voi face griji puţin, dar acum sunt sigur că ştii să zbori şi ai instinct de supravieţuire. În rest, depinde de Dumnezeu.

— A trecut, Jim, şopti ea. Acum trebuie să ne gândim

la viitor. Pentru mine, e o viaţă nouă. Tu. Îşi stăpâni lacrimile. Mi-ai dăruit aşa mult. Şansa să fiu eu însămi, un pilot sigur pe el şi o asistentă medicală, o fiinţă feminină. Ai zărit astea sub crusta mea de la început.

Jim o mângâie pe obraz.

— Ştiu, draga mea. Chiar de la început. Era gânditor. Nu puteam să stau departe de tine. Trei săptămâni am încercat să nu mă gândesc la tine. Zâmbi. Atunci am ştiut că te iubesc. Mi-am dat seama, de asemenea, că dacă puteam să mă împac cu moartea lui Heather, puteam avea o şansă împreună.

— Ne-ai dat la toţi trei o şansă, dragul meu. Zâmbi în timp ce el îşi puse mâna pe abdomenul ei.

— E greu de crezut, şopti el, luând-o în braţe. Să am două fiinţe iubite în braţe. Ai vorbit serios că nu vei mai zbura când vei intra în luna a şasea?

— Da, râse Storm. M-am gândit. După ce se naşte copilul, ne vom planifica programele astfel încât unul dintre noi să piloteze în timp ce celălalt are grijă de el. Poate n-o să ne vedem prea des, dar rezolvăm noi şi asta.

— M-ar surprinde dacă acest copil nu se va naşte cu aripi, spuse Jim.

Storm râse.

— Vrei să spui micul Charles Lindbeargh Talbot?

— Sau mica Amelia Earhart Talbot. Deveni serios şi o sărută.

Storm gemu de plăcere în timp ce-i răspundea la sărut. El îi scoase cămaşa de noapte. Focul plăcut din şemineu îi lumina pielea. Jim o sărută pe gât şi pulsul ei crescu. Cu grijă, o aşeză pe pernele de pe canapea.

Degetele lui îi mângâiau încet sânii, apoi o sărută între ei. Degetele ei îl prinseră de umerii largi şi se arcui plină de dorinţă.

Tremură în timp ce Jim îi sărută sânii. Nu se mai gândea la nimic, simţea doar mângâierile lui.

Trupul ei cânta în ritmul dragostei, curpinşi amândoi

de plăcere. Erau ca o pereche de vulturi înlănţuiţi în cădere liberă.

Tremură de plăcere şi strigă de bucurie, agăţându-se de el. îi dădură lacrimile. Jim se aşează lângă ea, mirosindu-i părul.

Treptat începu să observe obiectele din jur, focul, pernele de sub ei, cabana întunecată. Storm îşi ţinea capul pe umărul lui şi-l mângâia pe piept.

Jim o mângâia pe sâni şi-o cuprinse de mijloc, cu degetele pe abdomen, unde creştea copilul. În cele din urmă, el vorbi emoţionat.

— Îmi voi aminti mereu această noapte împreună cu tine şi copilul nostru. Vă iubesc pe amândoi atât de mult. Am străbătut un drum lung, iubito. Multe ne-au stat împotrivă. Eşti unică, zeiţă irlandeză a furtunii şi vom zbura împreună spre cer. Mereu.

Sfârşit